

முஸ்லிம்

கதைமலர்

ஸபீது
பதிப்பகம்

முஸ்லிம் கதைமலர்

ஈழத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின்
சிறு கதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்
யூ. எல். தாவுத்.

ஸ்பீடுயிதிப்பகம்

20, பிரைஸ் பிளேஸ்

கொழும்பு-12.

முதற் பதிப்பு :

ஜமாதல் ஆகிர் 1384
நவம்பர் 1964

விலை ரூபா. 2-25

விற்பனை உரிமை

நவலட்சுமி புத்தகசாலை
136, செட்டியார்தெரு, கொழும்பு.

சிறு கதைகள் இலக்கியமாகக் கருதப்படுங்காலம் இது. ஈழ நாட்டு இலக்கியப் பரப்பிலும் இன்று சிறுகதை சிறப்பான இடத்தைப் பெற்று விட்டது. சிறுகதை வளர்ச்சியில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும் பணி புரிந்து வருவதைக் காண்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். சிறுகதை எழுத வேண்டுமென்ற வேணவா முஸ்லிம் எழுத்தாளரிடையே பரவி வருகிறது. போதிய வெளியீட்டு வசதியின்மை காரணமாக, அவர்களது படைப்புக்களைத் தமிழிலக்கிய உலகம் அறிந்து கொள்ள முடியாத சூழ்நிலை நிலவுகிறது. முஸ்லிம்களை மையமாக வைத்துச் சிறுகதைகள் பெருந்தொகையாக வெளிவராமலுக்கும் காரணம் அவற்றை எளிதில் அச்சு வாகனமேற்றும் வாய்ப்பு இல்லாமையே என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை.

ஈழத்திலுள்ள முஸ்லிம் ஆக்கக்கர்த்தாக்களுக்கு ஆதரவளிப்பதை பிரதான குறிக்கோளாகக் கொண்டு அவர்தம் 'எழுத்து'க்களை நூலுருவாக்கி அவற்றைத்

தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற் சமர்ப்பிக்க
விரும்பினோம். இதன் பயனாகவே இந்
நூல் வெளிவருகிறது. இந்நாட்டிலுள்ள
எழுத்தாளர்கள் இஸ்லாமிய சூழலையும்,
முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும்
கருவாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைக்
கப்படுவதற்கு எமது இவ்வெளியீடு
காலாக அமையுமென்று நம்புகிறோம்.

ஈழத்திலேயே முதன் முதலாக
முஸ்லிம் சிறு கதைத் தொகுப்பு
நூலொன்றை வெளியிடும் வாய்ப்பு எமக்
குக் கிடைத்ததையிட்டுக் களிபெருவகை
எய்துகிறோம்.

தமிழிலக்கிய உலகம் எமது இம்
முயற்சியை வரவேற்று இது போன்ற
ஆக்க பூர்வமான பணிகளில் நாம்
தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டுழைக்க ஆதரவு
நல்குமென எதிர்பார்க்கிறோம். இச்சந்
தர்ப்பத்தில் இவ் வாய்ப்பை அளித்த
ஐனாப்.யூ. எஸ். தாஷத் அவர்களுக்கு எமது
உளங்கனிந்த நன்றி.

பி. எம். எம். மொஹிதீன்

“தினகரன்” ஆசிரியர்

திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் B. A. (CEY.) அவர்கள் அளித்த

அணிந்துரை

இலக்கியம் தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்தது. ஆய
கலைகள் அறுபத்தி நான்கினும் கேட்போரைத் தன்வயமீர்க்
கும் தன்மைத்தாதலின் இசை சிறப்பிடம் பெறினும்,
வாழ்வு நல்கிய விழுமிய உணர்ச்சியால் அமைவுறும் இலக்
கியமே தலையாய இடத்தினைப் பெறுகின்றது. இசை
இயிமை வாய்ந்தது. ஆனால் ஓர் இனத்தினரின் இசை
யினையும் அதன் சகல அம்சங்களையும் உலகில் வாழும் சகல
இனத்தவர்களும் ஒருங்கே ரஸித்து இன்புறுவர் என யாம்
எதிர்பார்க்க முடியாது. கலை என்ற ரீதியிலே இதன் சில
அம்சங்களை மெச்சுவார்கள் எனினும், தம் மொழி இசை
யினைப் போன்று பிறவற்றையும் கேட்டு இன்புறுவர் என்று
கூறுதல் முடியாது. ரஸனை அளவு வேறுபடவே செய்யும்.
ஆனால் இலக்கியம் அவ்வாறில்லை.

ஓர் இலக்கியம் எம் மொழியில் தோன்றினும் இதனை
வெவ்வேறு மொழிகளில் பெயர்த்தளித்தால் எல்லோரும்
ரஸித்து இன்புறுவர். இதற்குக் காரணம் இலக்கியத்தின்
அடிப்படையே. மக்கள் வாழ்வியலையும் சூழ்நிலையினையும்
பிரதிபலிப்பது இலக்கியம். கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்கும்
சிறுஷ்டி கர்த்தாக்கள் பலர் இருப்பினும், பெரும்பாலும்
வாழும் இலக்கியத்தினைப் படைத்தோர் மக்கள் நிதர்சன

வாழ்க்கையினையே மையமாகக் கொண்டிருந்தனர், என்பது யாவருமறிந்தது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை ஆய்வுக் கண்கொண்டு நோக்குவோமாயின், வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றிய இலக்கியக் கர்த்தர்கள் எவ்வாறு அவ்வக்காலப் பண்புகளைத் தம் சிருஷ்டிகள் மூலம் தெரிவித்துச் சென்றனர் என்பது புலனாகும். உதாரணமாகச் சங்க காலத் தமிழ் மக்களது வாழ்வினை நாம் காண வேண்டுமாயின் சங்கப் புலவர்களின் பாடல்களுக்கே நாம் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. வேறு ஆதாரங்கள் எமக்குக் கிடைப்பதில்லை. எமது ஆராய்ச்சியின் மூலாதாரமே இந்நூல்கள் தாம். இவ்வாறாக ஒவ்வொரு காலப் பகுதியை எடுக்கும் போதும் அவ்வக் காலப் பகுதியில் தோன்றிய நூல்கள் எமக்கு உதவுகின்றன. இக்காரணம் பற்றியே மக்களது யதார்த்த வாழ்வினைச் சித்திரிக்கும் இலக்கியங்கள் சிறப்பிடம்பெறுகின்றன. வாழ்வினைச் சித்திரிக்காது இயற்கையில் இல்லாத ஒரு நிலையினைச் சித்திரிக்கும் இலக்கியம், தோன்றிய வேளையிலே ஓரளவு சிறப்புப் பெறினும் கால கதியில் மறைந்து விடும். ஒரு சமூகத்தின் உணர்ச்சி அலைகளை, எண்ண எழுச்சிகளைப் பிரதிபலிக்காத இலக்கியம் எங்கே வாழப்போகின்றது? இவ்வாறு மறையாது நிலை பெறினும் இதனை ஆதார மாய்க் கொண்டு ஆராய்ச்சி நடத்தி உண்மை நிலையினை அறிந்து கொள்ள முடியாது. இம்முறையிலே போலிச் சித்திரங்களை வரைந்து எம் பின்னோர்க்கு விட்டுச் செல்லுதல் பெரும் அநீதியுமாகும்:

“முன்பு எழுந்த இலக்கியங்களைப் பார்த்தெழுதாது வாழ்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிருஷ்டித்த இலக்கியங்களையே நாம் கணக்கிலெடுக்க வேண்டும்,” என்று மேனாட்டறிஞர் ஹட்ஸன் அவர்கள் கூறியிருப்பது மிகப் பொருத்தமானதே:

ஈழத்து முஸ்லிம் மக்கள் வாழ்க்கையினைச் சித்திரிக்க வேண்டும்; இக்கால கட்டத்திலே இம்மக்கள் மத்தியில்

வாழும் மொழியினை நினைவில் பொறித்து வைக்க வேண்டும், என்ற நோக்குடன் உருப் பெற்றதே இக் கதைத் தொகுதி. இதனால் இலக்கியப் பிரியர்கள் இதனை வரவேற்பர் என்பதில் ஐயமின்று.

சிறு கதை வளர்ந்து வரும் இலக்கிய வடிவமாகும்? அமெரிக்க எழுத்தாளர் எட்கார் அவன் போவின் பின்பு தான் தனிவகை இலக்கியமென இதைப் போற்றத் தொடங்கினர் எனினும் மற்றைய இலக்கிய வடிவங்களிலும் பார்க்கச் சிறு கதை நன்கு வளர்ந்துள்ளது என்றே கூறுதல் வேண்டும். உலகத்துச் சிறு கதை இலக்கியத் தோடு சரி நிகர் சமானமாக நிற்கக் கூடிய அளவுக்குத் துரிதச் சிறுகதையும் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது எனலாம். நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளரும் இவ்விவிலக்கியத் துறையிலே புதுமைகள் காண எவ்வளவோ இடமுண்டு. தினமும் புதுமைகள் காண்கிறோம். ஆனால் அதன் புனிதத்துவம் சிதைந்து விடுமோ என்ற அச்சமும் எம் மனதில் தோன்றவே செய்கின்றது.

ஈழத்துச் சிறுகதையின் வளர்ச்சியினை எடுத்துக் காட்டும் பெற்றியது தமிழணங்கின் பாதார விந்தத்தில் சமர்ப்பிக்கும் இக்கதை மலர், செயற்கைக் கண் கொண்டு நோக்காது, பிரதேச மண் வாசனையுடன் இயல்புச் சித்திரங்களைத் தீட்டி, இக் கலைஞர்கள் அளித்துள்ளனர். ஈழத்து முஸ்லிம்கள் தமிழ்மொழியின் வளர்க்காக அருந் தொண்டாற்றியவர்கள். தமிழின் வாழ்விற்கும் வளத்திற்கும் இவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. மதத்தால் வேறுபடினும் தாமும் தமிழ்த் தாயின் புதல்வர்கள் என்ற முறையிலே தமிழின் உயர்வுக்காகப் போராடியவர்கள். இன்றும் போராடிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். இவர்கள் பெரு

முயற்சியின் சின்னம் இக்கதை மலர். தேசிய இலக்கியம்
தோன்ற வேண்டும் ; தேசிய அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலித்
கும் சிருஷ்டிகள் தோன்ற வேண்டும் என அவாவுறும்
இவ்வேளையிலே வெளியாகும் இத்தொகுதியினைத் தமிழ்
கூறும் நல்லுலகு வரவேற்கும் என்று சொல்லவும்
வேண்டுவோ ?

உ.சிவகுருநாதன்.

23-10-64

‘முஸ்லிம் சிறுகதை’ பற்றி . . . !

ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் முஸ்லிம்
பெருங்குடி மக்களும் கணிசமான அளவு பங்கெடுத்து
வந்திருக்கின்றார்கள். இந்நாட்டு இஸ்லாமிய சமுதாயம்
காலத்திற்குக் காலம் எத்தனையோ தமிழ்க் கவி மணிகளை—
செந்தமிழ்க் குரிகில்களைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. இப்
புலவர் பெருமக்கள் இஸ்லாத்தின் பண்பு நலன்களை—திரு
மறை நெறிகளை—நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி
களை எல்லாம் தமிழ்த் தேனில் குழைத்தெடுத்து இலக்கிய
மாளிகைகள் கட்டி எழுப்பியிருக்கின்றார்கள்.

இவர்களின் வழித்தோன்றல்களான இற்றைநாள்
ஈழத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடையே என்னுமில்லாத
வாறு ஒரு மலர்ச்சி—விழிப்புணர்ச்சி பொங்கி வழிகிறது.
இதன் பயனாக ‘இன்றைய இலக்கிய’மாகக் கணிக்கப்
படும் சிறுகதைத் துறையிலும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள்
பெருமைப்படத்தக்களவு கவனஞ் செலுத்துகின்றனர். பத்
தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்நாட்டு முஸ்லிம்கள்
சிறுகதைத் துறையில் காலடி எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள்
என்பதைப் பெருமையோடு குறிப்பிடலாம். கொழும்பு
முகத்துவாரத்தைச்சேர்ந்த ஐதுருஸ் லெவ்வை மரைக்கார்
என்பவர் 1898 ம் ஆண்டில் “ஹைதர்ஷா சரித்திரம்” என்ற
பெயரில் ஆறு கதைகளைக்கொண்ட நூலொன்றை வெளி
யிட்டிருக்கிறார்:

ஈழத்தில், இன்றையச் சிறுகதை உலகில் முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய சிறுகதைகள் போதியளவு வெளிவரவில்லை என்பதை எழுத்தாளர் உலகு ஒப்புக்கொள்ளும் என்று நினைக்கிறேன். இந்நாட்டில் வாழ்கின்ற முக்கிய சமூகங்களுள் இஸ்லாமிய சமுதாயமும் ஒன்று. ஈழம் வாழ் ஏனைய சமுதாய மக்களின் வாழ்வு முறைமைகளைப் பின்னணியாக வைத்து ஏராளமான சிருஷ்டிகள் சமைக்கப்பட்டு விட்டன. அவைகளோடு ஒப்பிடும்போது முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்களை உலவவிட்டு - முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கருவாக வைத்துப் புனையப்பட்ட சிறுகதைகள் மிக மிகக் குறைவாகவே வெளிவந்துள்ளன.

முஸ்லிமல்லாத பிறமத எழுத்தாளர்கள் இத்துறையில் நுழையவில்லை என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. எனினும் பிறமத எழுத்தாளர் இரண்டொருவர் முஸ்லிம்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் தரமான கதைகள் சிலவற்றைப் படைத்திருக்கின்றார்கள் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. பிற சமயத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் முஸ்லிம்களின் வாழ்வுக் காட்சிகளைக் கருவாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் சிருஷ்டிக்க முயலாமைக்குப்பல காரணங்களுள், அவர்கள் இஸ்லாத்தைப் பற்றியும், முஸ்லிம்களின் மதவுணர்வுகள் - கலாசார நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் போதியளவு அறியவில்லை. இந்தத் துறையில் காலடி எடுத்து வைப்பவர்கள் தங்கள் கற்பனையிலே தோன்றும் கருத்துக் குவியல்கள் அனைத்தையும் இலக்கியமாக வடித்தெடுத்துவிடவும் இயலாது. அது சிறு கதையாக - கவிதையாக - நாடகமாக - இருப்பினும் சரியே.

மனித வாழ்வின் சகல துறைகளுக்கும் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை வகுத்திருக்கும் இஸ்லாம் கலைகளுக்கும் வரம்புகூட்டி வைத்திருக்கிறது. இதனால், முஸ்லிம்களை மையமாக வைத்துக் கலைகள் படைப்பவர்கள் ஒரு கட்டுக்

கோப்புக்குள் அடங்கி நின்றே எழுத வேண்டியுள்ளது. இஸ்லாத்தின் கருத்துக்களை நன்கு புரிந்து கொள்ளாமல் தவறான முறையில் இஸ்லாத்தைச் சம்பந்தப்படுத்திக் கதைகளை எழுதிவிடின் அது முஸ்லிம்களின் உள்ளத்தைப் புண்படுத்திய முயற்சியாக முடியும். தமிழகத்திலுள்ள முஸ்லிமல்லாத எழுத்தாளர்கள் சிலர் இவ்வாறு எழுதித் 'தோல்வி' கண்டதோடு முஸ்லிம்களின் எதிர்ப்பையும் சம்பாதிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. பிறசமய எழுத்தாளர்கள் முஸ்லிம்களின் வாழ்வைச் சித்திரித்துச் சிறுகதைகள் எழுத முன்வராமைக்கு 'அசிலன்' கூறும் காரணம்:

“தமிழ் எழுத்தாளர்கள் முஸ்லிம்களைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளாததுதான். அறிந்து கொள்வதும் எளிதல்ல. முஸ்லிம்களின் சமய உணர்வும் நுண்ணியது. வாழ்க்கைமுறை கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எளிதிற் புரிந்து கொள்ள முடியாது.”

இன்று, முஸ்லிம்களிடையே சிறுகதை படிக்கும் வாசகர் கூட்டம் பெருகி வருகிறது. தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் கணிசமானளவு முஸ்லிம்களிடையே விற்பனையாகிறது. இந்நிலையில், முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை நிலை, சமுதாயப் பிரச்சனைகள், பொது வாழ்க்கை, திருமணம், இஸ்லாமிய தனித்துவ மரபின் இன்றைய நிலை, சமூகச் சீர்திருத்தம், முஸ்லிம்களிடையே பெருக்கெடுத்தோடும் இஸ்லாத்திற்கு முரணான பழக்கவழக்கங்கள் முதலியவற்றைப் பின்னணியாக வைத்துச் சிறுகதைகள் எழுதப்பட வேண்டும். இத்தகைய சிறுகதைகள் முஸ்லிம்களிடையே காணப்படும் இஸ்லாம் கூறும் வாழ்க்கை முறைக்கு விரோதமான செயல்களை அம்மனமாகச் சந்திக்கிழுப்பதாக மட்டும் அமையாது அவற்றைக் களைவதற்கு வீதி காட்டுவனவாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இன்றையக் காலகட்டத்தில் இத்தகைய சிறுகதைகள் அதிகம், அதிகம் தேவைப்படுகின்றன.

முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறை கூடச் சிறுகதை இலக்கணத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாக அமைந்துவிடவில்லை. இலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை முறைகளை உற்று நோக்கின், அவ்வாழ்வைக் கருவாகக் கொண்டு சிறந்த சிறுகதைகளை எழுத இயலும் என்பதை உணரலாம். சிறுகதையின் கருப்பொருள், உருவமைப்பு முதலியவைகளுக்கு ஈழம் வாழ் முஸ்லிம்களிடமிருந்து பொருத்தமான நிகழ்ச்சிகளை எடுக்க முடியும்.

தமிழகத்தில் 'முஸ்லிம் சிறுகதை இலக்கியம்' பெருமை தருமளவு வளர்கிறது. அங்குள்ள முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் இந்தத் துறையில் வேகமாக முன்னேறி வருகிறார்கள். முழுக்க முழுக்க முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்களை உலவவிட்டு இஸ்லாம் கூறும் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் சிறுகதைகளை நிறைய, நிறையப் படைத்து வருகின்றார்கள்.

'முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள்'—'முஸ்லிம் சிறுகதைகள்' என்றெல்லாம் நாம் குறிப்பிடுவதன் மூலம் "ஏதோ இலக்கிய உலகில் இனத்துவேஷக் கூப்பாடு எழுப்புகிறோம்" என்று யாரும் மருளத் தேவையில்லை. முஸ்லிம்கள் தமிழைப் பேசினாலும் அவர்களுக்குத் தனித்துவம் பெற்ற கலாசாரம்—வாழ்க்கை முறை உண்டு. இஸ்லாமிய பாரம்பரிய உணர்வுகளும்—வாழ்க்கை நெறிகளும் ஏனைய சமுதாய மக்களிடமிருந்து முஸ்லிம்களை வேறுபடுத்துகின்றன. எனவேதான், ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில் கரு, உரு, நற்போக்கு, முற்போக்கு, தேசியம், யதார்த்தம் என்றெல்லாம் சண்டம் நடைபெறும் இற்றை நாளில் சிறுகதை இலக்கியத்தில் இஸ்லாமியப் பகைப்புலத்தையும் தூக்கிப் பிடிக்கிறோம். அதே நேரத்தில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் முழுக்க முழுக்க

'முஸ்லிம் கதை' களையே படைக்க வேண்டுமென்றும் நாம் கூறவில்லை. அத்தகைய கதைகளும் வேண்டுமென்பதே எமது குரல்.

இன்று முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடையே இஸ்லாமிய குழலிற் சிறுகதைகள் புனைய வேண்டுமென்ற ஆர்வம் துளிர்ந்து நிற்கிறது. அவ்வப்போது இஸ்லாமிய பகைப்புலத்திற் கதைகளும் அறுவடைசெய்யப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகு சிருஷ்டிகள் நூலுருவாக்கப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணம் பலரிடையே நீண்ட நாட்களாக நிலவி வருகிறது. "பூனைக்கு மணிகட்டிப் பார்த்தாலென்ன?" என்ற மனவுந்தல் எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன் விளைவு... உங்கள் கரங்களிலிருக்கும் இம் "முஸ்லிம் கதை மலர்." எதிர்காலத்தில் முஸ்லிம் சிறுகதைகளும் மலர இந்நூல் ஒரு முன்னோடியாக—தூண்டுகோலாக அமையுமென்று நினைக்கிறேன்.

இஸ்லாமியப் பகைப்புலத்திலும் சிறுகதைகள் அறுவடைசெய்யப்படுவதற்குக் கால்கோளாக அமையும் இம் மலரை ரசிகப் பெருமக்கள் நுகர்ந்து மகிழ்வார்களாக!

பூ. எல். தாஷத்

அல்-இக்பால் மகா வித்தியாலய

கொழும்பு-2.

20-10-64

நன்றி

இம்மலரிலுள்ள கதைகளிற் சில ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. நூலுக்காகவே எழுதப்பட்டவை சில. இந்நூலை உருவாக்க எம்முடன் ஒத்துழைத்த எழுத்தாள நண்பர்களை வருக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக. முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் சிருஷ்டிகளை நூலுருவாக்க வேண்டுமென்ற ஆவலின் காரணமாக, இம் மலரைச் சிறந்த முறையில் வெளியிட்டுள்ள சபீனா பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் ஜனாப் பி. எம். எம். மொஹிதீன் அவர்களுக்கு எமது பாராட்டு-நன்றி! இம் முயற்சியில் எனக்குத் துணைநின்ற கெழுதகை நண்பர் அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது, சரவை பார்த்துதவிய சா. ஹ. ஜெபுறுத்தின் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை அளித்த திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்கட்கும் எமது நன்றி.

பூ. எல். தா.

1.	பாதிக் குழந்தை “பித்தன்”	...	17
2.	அந்தக் கிழவன் அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது	...	28
3.	இன்னுமா சீதனம்? ம. மு. உவைஸ்	...	37
4.	மனிதன் “அண்ணல்”	...	47
5.	தங்கச் சவடி “யுவன்”	...	57
6.	ஒளி மருதூர்க் கொத்தன்	...	66
7.	வெளிச்சமல்ல, ஒளி! ஏ. இக்பால்	...	77
8.	வானவில் எம். ஏ. நுஃமான்	...	87
9.	‘ரஹ்மத் உம்மா’ எம். எம். மக்கீன்	...	97
10.	வாழ்வு தந்த பரிசு செய்னுல் ஹுஸைன்	...	107
11.	தலாக் எம். ஏ. எம். சுக்ரி	...	112
12.	உரிமை மருதமுனை - மஜீத்	...	121
13.	அல்லாஹு அக்பர் அபுஷானுஸ்	...	132
14.	இருளிலிருந்து ! பூ. எல். தாலுத்	...	144

ஸரீர பதீப்பக

வெளியீடுகள்

1. நம்பிக்கை	3 00
2. இஸ்லாமிய கலாச்சாரம்	2-00
3. சீரு புராணம்-கட்டுரைகள்	-75
4. குத்பு நாயகம் என்னும் முகமிதின் புராணம்	3-25
5. புது குஷ்ஷாம்	2-25
6. மறுவிலா தெழுந்த முழுமதி மாநாடு	1-00

பாதிக் குழந்தை

‘மித்தன்’

“உலகமெல்லாம் தேடினேன் ஒரு மனிதனைக் காண வில்லை!” என்று யாராவது சொன்னால், அவனைப் பைத்தியக்காரன் என்றே குருடன் என்றோதான் உலகம் முடிவு கட்டும். ஆனால் மனிதனைப் போல் அலங்காரம் செய்து கொண்ட பயங்கர மிருகங்கள்தான் உலகத்தில் அதிகம் என்று சொன்னால் அதையாரும் மறுக்கமாட்டார்கள்.

நல்லபாம்பு என்பதனால் அதனிடம் விஷம் இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா? அது பாம்பு. மனிதன் ஏன் படமெடுத்தாடுகிறான்? இதுதான் இன்றைய உலகத்தில் முற்றுப்பெறாமல் விடப்பட்ட வசனம் அல்லது வசனம் முடிவு பெறாத முற்றுப்புள்ளி. மனிதர்கள் இதை எப்படி விளங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

ஏன்! மனிதனுக்குப் பகுத்தறியும் தன்மை கிடையாதா? விஷத்தைவிடக் கொடியவர்கள் மனிதன் என்ற போர்வையில் நடமாடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறானே ஏன்? அத்தகையவர்களை சமுதாயம் மதித்து மரியாதை செய்கின்றதே. ஏன்?

உருவமே இல்லாத ஆண்டவனைப்போல் உண்மையும் உருவற்றுப் போய்விட்டது! எல்லாமே பைத்தியக்காரத் தனம், சீ.....!

சிந்தனைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு, குடிசைக்குள் இருந்தபடியே பாதி திறந்திருந்த சுதவிடுக்கால் உலகத்தை எட்டிப் பார்த்தாள் சுபைதா. அவள் கண்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. உலகம் இருண்டு கிடந்தது.

இரவுப் பெண் அன்ன நடை போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தென்றல் அவள் முந்தானையை இழுத்துப் பிடித்தாள். சுறுப்பு முந்தானை விரிந்து பறந்து உலகத்தை மறைத்தது. அந்தத் திரை மறைவிலே எத்தனையோ அற்புத அக்கிரமங்கள்! இன்று மட்டுமா? யுகம் யுகங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் சம்பவம் இது.

சுபைதாவின் குடிசைக்குள்ளும் இருட்டுப் புகுந்து விட்டது. 'விளக்கேற்ற வேண்டும்' என்று அவள் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டாளே தவிர அதைச் செய்ய அவளால் முடியவில்லை. கால்களிரண்டையும் நீட்டியபடி அந்தக் குடிசையின்களில் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள் சுபைதா. காரணம்... அந்த வேதனை! அது என்ன சாதாரண வேதனையா?

வயிற்றுக்குள் தொங்கும் மற்றொரு உயிர் வெளியில் குதிப்பதற்காக வழிசெய்து கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத் திற்கு முன்புதான் ஆரம்பமாகியது அந்த வேதனை, ஆரம்ப வேதனையை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லையே!

அப்பொழுது இரவு ஏழு மணி இருக்கும். இருட்டு அவள் குடிசைக்குள் புகுந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது. இன்னும் விளக்கேற்றவில்லை. காரணம் அவளால் எழுந்திருக்க முடிய

வில்லை. சுவரில் சாய்ந்தபடியே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அது புது அனுபவம் அவளுக்கு? தெரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு பயம் அவள் மனதைத் துளைத்துக்கொண்டிருந்தது. 'என்ன நேரப்போகிறது?' என்று அவள் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்விக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. வேலாவரவில்லை. அவளுடைய துடிதுடிப்பு காலத்திற்குத் தெரியுமா? தொழிலாளியின் துன்பம் தெரியாத முதலாளியைப்போல மெத்தையில் புரண்டு கொண்டிருந்தது அந்த இரவு. உடல் வேதனையும் உள்ள வேதனையும் ஒன்று சேர்ந்து அவளைப் பேயாட்டமாட்டியது. துன்பம் அவள் உள்ளத்தைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

துன்பத்திலேதான் மறைந்துபோன நாட்களின் மறந்து போன சம்பவங்கள் மனதில் வட்டமிட ஆரம்பிக்கின்றன. இந்த அனுபவம் சுபைதாவுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது? எண்ணம் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றது. சுபைதா அந்தக் குடிசைக்கு வரும்பொழுது தனிமையாகத்தான் வந்தாள். அந்தக் குடிசையின் சொந்தக்காரக் கிழவி சுபைதாவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தாள். சுபைதா வந்து சிலநாட்களில் கிழவி காலைநீட்டிவிட்டாள். இப்பொழுது சுபைதா தனிமைக்கும் அந்தக் குடிசைக்கும் சொந்தக்காரியாகி விட்டாள். இன்றிரவோ அல்லது நாளைக்கோ தனிமையைப் போக்க அவள் வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தை பிறந்துவிடும். இதை நினைத்தபொழுது அவள் முகத்தில் சந்தோஷரேகை மின்வெட்டியது, மறுகணம் கிழவியின் முகம் போலாகி விட்டது அவள் முகம். பிறக்கப் போகும் குழந்தை அவளுடையதுதான். ஆனால்! அவள் அதை விரும்பவில்லை. உள்ளம் விரும்பாதபோது, உடல் விரும்பாதபோது அந்தக் குழந்தை அவள் வயிற்றுக்குள் உருவாகி விட்டது!

அப்படியானால் மனம் எட்டித் தானியது ஆரம்ப காலத் துக்கு.

சுபைதா இந்த உலகத்துக்கு வந்து பதினாறு வருடங்களாகிவிட்டன. என்றாலும் எட்டு வருட வாழ்க்கைதான் அவளுக்கு ஞாபக மிருந்தது. தாய்தந்தையர்னைப்பற்றி எதுவும் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில்தான் வந்தாள். அவள் தாயின் மடியில் உறங்கிய குழந்தை கண் விழிக்கும் பொழுது தொட்டிலில் கிடப்பதை உணர்வதுபோல சுபைதாவுக்கு ஞாபகம் தெரிந்தபொழுது ஹாஜியார் உமறு லெப்பை வீட்டில் வேலைக்காரியாக இருந்தாள்.

ஹாஜியார் உமறுலெப்பை அந்தக் கிராமத்துக்கே பெரிய மனிதன். பாபமும் பணமும் அவரைப் பெரிய மனிதனாக்கிவிட்டது. வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதுபோல செய்த பாவங்களைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு முறை மக்காவுக்குப் போய்வந்தார். பிறகு திரும்பவும் அகரத்திலிருந்து ஆரம்பித்துக்கொண்டார் தனது சுபாவத்தை.

பாப மூட்டைகளைத் தாங்கிக்கொள்ள மக்கா என்றொரு சுமைதாங்கியை அமைத்துக்கொண்டபிறகு பணக்காரன் பாபம்செய்ய பயப்பட வேண்டியதில்லையல்லவா? இந்த தெரியத்தில் கண்மூடிக்காலங்கழித்தார் ஹாஜியார்.

வீட்டில் மனைவி-தென்னந் தோட்டத்தில் ஒரு ஆசை நாயகி-ஊருக்குக் கடைசியில் ஒரு கள்ளக் காதலி-இவைகளை எல்லாம்விட சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப பகற்காட்சிகள் பல. அவருடைய பணத்திற்கும், பருத்த உடலுக்கும் பணிந்து போகாத பருவப் பெண்களே இருக்க முடியாது அந்த வட்டாரத்தில்.

இப்படிச் செய்வது தவறு என்று அவர் கருதவில்லை. நாலு கலியாணமும் நாற்பது கள்ளக்காதலிகளும் வைத்துக்

கொள்ள இஸ்லாமிய சமுதாயம் இடம் அளிப்பதாக அவர் கருத்து.

பணம் என்றால் ஹாஜியாரின் உயிர் என்று அர்த்தம். எழைகளின் வயிற்றிலிருக்கவேண்டியது ஹாஜியாரின் பணப் பெட்டியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான வயல் பூமிகளை மிகவும் சுலபமாகத் தன் சொந்தமாக்கிக் கொண்டார் அவர். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பணம் அதிகரித்ததோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சந்தானம் குறுகிக் கொண்டே போயிற்று; பிறந்தது ஒரு குழந்தை. அதுவும் இறந்து விட்டது.

கணவனின் கொடுமைகளைக் கண்டு மனம்பொறுக்காமலோ அல்லது பணத்தின் பாரம் தாங்காமலோ ஒரு நாள் அவர் மனைவியும் இறந்துவிட்டாள். அவள் இறந்தது ஒரு பாரம் கழிந்த மாதிரி அவருக்கு! வீட்டில் தட்டிப்பேச ஆள் இல்லை. அவருடைய தாயார் உலகமே தெரியாது மூத்துப்போனவள். முடங்கிக்கிடந்தாள் ஒரு மூலையில் தனது கடைசிநாளை எதிர்பார்த்தவண்ணம்.

சுபைதாவுக்கு அப்பொழுது பதினாறு வயது பூர்த்தியாகிவிட்டது. இளமையின் பூரிப்பில் இன்பமணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது அவள் மேனி. இஸ்லாமியப் பெண்களுக்கு இயற்கை அளித்திருக்கும் அழகு கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஆட்கொண்டிருந்தது அவளை. என்ன இருந்துமென்ன? அவள் உமறுலெப்பை ஹாஜியாரின் வேலைக்காரி, அவ்வளவோடு திருப்தியடைய வேண்டியவள்தான்.

நாளடைவில் ஹாஜியாரின் போக்கு கலக்கத்தை உண்டாக்கியது சுபைதாவுக்கு. எனவே எப்படியாவது அங்கிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்று நினைத்தாள். பலன்? முதலை வாயில் இருந்து மீண்டு, புலியை நாடிய கதையாகத்தான்

முடியுமென்பதை உணர்ந்தாள்! இந்தச் சமூகம் அப்படித் தான்காட்சியளித்தது அவளுக்கு.

இளமை ஒரு காந்தம். அது உமறுலெப்பை ஹாஜியா ரைப்போன்ற கம்பியாணிகளை இலகுவாக இழுத்துக்கொள்ளும். துருபிடித்துப்போன அவரது இரும்பு உள்ளத்திற்கு சுபைதாவின் பருவம், பாயும் மின்சாரம்! ஆனால் அவளது அடக்கமும் அமைதியும் அவரை அண்ட விடவில்லை.

தங்கம் சொக்கத் தங்கமாகவேண்டுமானால் அதை நெருப்பில் புடம் போட்டாகவேண்டும். ஆனால் மனிதன் தன்னைத் தானே புடம்போட்டுக்கொண்ட பிறகு? காலமும் மனிதனைப் புடம் போட்டுப்பார்க்கிறது. மனிதன் அதைவிடுத்து ஆண்டவன், 'வீதி, என்ற ரூப்பைக்கூழங்களை அள்ளித் தலையில் போட்டுக்கொண்டு திரும்பவும் சீரழிந்து போகிறான். யாத் திரை போனால் மனிதனாகலாம் என்பதை விடுத்து கடமை யாலும், நேர்மையாலும் மனிதனாகலாம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத சூழ்நிலையின் மத்தியில் உமறு லெப்பை ஹாஜியார் குற்றமற்றவர்தான். ஆனால் மனச்சாட்சி மரக் கட்டையாகி விட்ட ஹாஜியார் வீட்டில் ஒருநாள்:

இரவு எட்டு மணியிருக்கும். இராச் சாப்பாட்டைத் தயார் செய்துவிட்டு ஹாஜியாரின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் சுபைதா. மணி ஒன்பது அடித்தது வரவில்லை. வீட்டிலுள்ள ஏனைய பாகங்களுயெல்லாம் சாத்தி விட்டு மண்டபத்துக்குள் வந்து அங்கே கிடந்த கட்டிலில் உடம்பைச் சாய்த்தாள் அவள். நேரம் ஆக ஆக அவள் கண்களைத் தூக்கங் கவ்வியது. அப்படியே உறங்கிவிட்டாள்.

இரவு மணி பன்னிரண்டு இருக்கும். ஹாஜியார் வீட்டுக்கு வந்தார். மண்டபக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த அவர் கண்கள் தூக்கத்தில் கிடந்த சுபைதாவைப்பார்த்து

விட்டன. வேலை செய்த களைப்பால் தன்னிச்சையாக உறக்கத்தில் கிடந்த சுபைதாவின் சேலை அங்குமிங்குமாக விலகிக் கிடந்தது. காலத்தின் வரவால் கன்னியின் பூரிப்பில் தலை நிமிர்ந்து நின்ற அவளது மார்பகம் ஹாஜியாரின் உள்ளத்தைக் கிள்ளிவிட்டது. உழைப்பின் மிகுதியால் உரமேறிப்போன அவளது அவயங்கள் நிலையழிந்த ஒருவித போதையை ஏற்படுத்திவிட்டன. அவளுக்கு நடு இரவும் சுடுகாட்டமைதியும் இச்சையின் சுறுசுறுப்பும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து சுபைதாவின் எதிர்காலத்தையும் பாழ்படுத்தி விட்டன. அவள் அனாதை!

சாப்பிட்ட எச்சிலை விட்டு எழுந்துபோகும் முதலாளியைப் போல ஹாஜியார் நடந்தார் கிணற்றடியை நோக்கி. வாயால் உமிழ்ந்ததைக் கையால் வாரி எடுக்கும் தொழிலாளியைப்போல தன் சேலையை வாரி உடம்பை மூடிக்கொண்டு சமயலறையை நோக்கி ஓடினால் சுபைதா. பணக்காரன் வீட்டில் இதுவும் ஒரு வேலைதானே என்னவோ? ஆனால் அந்த அனுபவம் அன்று ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

ஹாஜியார் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டார். நீண்ட காலத்துச்சுமையை இறக்கிவைத்த மன நிம்மதி அவளுக்கு.

சுபைதாவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. உள்ளம் விம்மிக் கொண்டிருந்தது. கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வெட்கமும் பயமும் கலந்த ஒரு துன்பவேதனை அவளைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

காலத்துக்கு யாரைப் பற்றியும் கவலையில்லை. அதிகாலை மணி ஐந்தடித்தது. ஹாஜியார் அவசர அவசரமாக எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு வழக்கத்துக்குமாறாக அதிக நேரம் காலைத் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அவள் வேலைக்காரி. அடிமை தன் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டுமல்லவா? வெட்கத்தையும் வேதனையையும் அடுப்பங்கரைச் சாம்பலுக்குள் புதைத்துவிட்டு வீட்டுவேலையில் ஈடுபட்டாள். ஹாஜியாரின் வீட்டிலிருந்த அறபி மாதக் கலண்டரில் மூன்று தாள்கள் கிழிக்கப்பட்டுவிட்டன. சுபைதா வின் அடிவயிறும் பெருத்துவிட்டது: ஒரு குழந்தைக்காக ஓராயிரம் தவம்புரிந்தும் கிட்டாது மனம் ஒடிந்து போனவர்கள் எத்தனையோ பேர் இந்த உலகத்தில். வேண்டாம் என்று சொல்லும் பொழுது வேண்டுமென்றே வாய்க்குள் திணிப்பது போல் விரும்பாத பொழுது அவள் உடலுக்குள் உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது அந்தப் புது ஜீவன். அதன் உற்பத்திக்குக் காரணமாய் இருந்த அந்த இரத்தம் அநீதி என்ற அழக்கேறி அசுத்தப்படுத்தப்பட்ட கிழட்டு இரத்தம். சீ...அவள் தேகம் குலங்கியது. சிந்தனையும் கலைந்தது.

மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள் சுபைதா. பாதி திறந்திருந்த கதவின் வழியாக வானத்தில்கிடந்த நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன. அவளுக்கு பிரசவவேதனை அதிக ரித்துக்கொண்டே போயிற்று. உடல் மெதுவாக அசைந்தது. "அம்மா...!" என்று முணங்கினாள் அவள். அதேசமயம் கதவோரத்தில் யாரோ மூச்சு விரும் சப்தம் கேட்டது. மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி வாசலை உற்று நோக்கினாள் அங்கே அந்தக் கிழட்டு நாய் வாலை ஆட்டியபடி படுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நாய் அந்தக் குடிசையைத்தான் தன் இராப் படுக்கைக்கு இடமாக்கிக்கொண்டிருந்தது. கிழவிக்கு அந்த நாய்தான் தோழன். அவள் அந்த நாயை அன்பாகத் தடவியபடி சொல்லுவாள் "இந்த உலகத்தில் மனிதனைவிட இது எவ்வளவோமேல்" என்று. அந்த உண்மை சுபைதாவுக்கு இப்பொழுதுதான் தெரிந்தது.

தனிமையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு அந்தக் கிழவியின் கூட்டு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது?

இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். ஏன்? உமறுலெப்பைஹாஜியார் கூடத்தான் இருக்கிறார்! அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும் தன்னுடைய இரத்தத்தில் இருந்து ஒரு புது ஜீவன் உதயமாகப் போகிறது என்று. ஆனால் அவர் என்ன செய்துவிட்டார்? இந்தக் கிழநாயை விட அவ்வளவு கிழமாகிவிட்டாரா? இல்லை என்றால் என்ன விட்டைவிட்டு வெளியேற்றி இருப்பாரா? உம்.....! அவர் என்ன செய்வார்? அவர் குடியேறி இருக்கும் உலகம் அப்படி. ஏன் சமூகமும் கூடத்தான்.

"ஒன்றுக்குப் பதில் இரண்டு உயிர்களைத் துன்புறுத்துவதைத் தவிர வேறு நல்ல காரியம் எதுவும் இந்தச் சமூகத்துக்குத் தெரியாது. உயிரும் உண்மையும் அற்றுப்போன இந்தச் சமூகம் எனது இன்றைய நிலையைத்தான் ஆதரிக்கும்"

இவைகளையெல்லாம் நினைத்து நடக்கப்போவது என்ன? அவள் ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

ஃ

முடிவில்லாத அந்த இரவு நீண்டுகொண்டே இருந்தது. உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் வேதனையைத் தந்து கொண்டே அந்த இரவு நீண்டது. விடிந்துவிட்டால் எப்படியாவது அந்த வெட்டவெளியில் போய் படுத்துக்கொள்வாள். அங்கே சூரியனின் சுடுவெயிலும் சோலைக் காற்றும் அவளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக்கூடும்.

பிரசவ வேதனை நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. மார்பின்மேல் ஒரு கல்லைத் தூக்கி வைத்

ததுபோல் இருந்தது அவளுக்கு. வாயைத்திறந்து முடிஞள். உடலை அசைக்க முடியவில்லை. எண்ணங்கள் தடைப்பட்டன. பிணம்போலக் கிடந்தாள். இருதயம் மாத்திரம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது, துண்டாக்கப்பட்ட புழுவைப்போல.

மெல்ல மெல்ல உலகம் தெளிவடைந்து கொண்டிருந்தது. இருள் மங்கை தன் முந்தானையை இழுத்துத் தன்னை மறைத்துக்கொள்ள முயன்றாள். குடிசை வாசலில் படுத்துக் கொண்டிருந்த நாய் தனது நாலுக்கால்களையும் நீட்டி உடம்பை நெளித்தது. அப்பொழுது ஒரு புது வாசனை அதன் மூக்கு வரை வந்த மோதியது. மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டே சுபைதாவை நெருங்கியது அந்த நாய். சுபைதாவின் படுக்கை நீரால் நனைந்திருந்தது. நாய் தன் முகத்தைத் தாழ்த்தி முகர்ந்து பார்த்தது. அதற்கு என்ன தோன்றியதோ? உறுமிக்கொண்டே தன் இடத்தில் வந்து படுத்துக்கொண்டது.

சுபைதா மரக்கட்டையாகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது வேதனைக்கும் நீண்ட இரவுக்கும் காரணமாக இருந்த அந்தப் புது ஜீவன் உதயமாகிக்கொண்டிருந்தது.

குழந்தை பிறக்கும்வரை சுபைதா காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. முடியவில்லை அவளால். குழந்தையின் உதயத்துக்காக உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். ஆனால்! உயிர் அவள் பிடியில் இருந்து பாய்ந்து விட்டது. சுபைதா பிணமாகிவிட்டாள். குழந்தை கழுத்தை நீட்டி உலகத்தை எட்டிப்பார்த்தது. இந்த உலகத்தைப் பற்றி என்ன நினைத்ததோ பாதி வழியிலேயே தங்கிவிட்டது. பூமியில் குதிக்க விரும்பாத குழந்தை வந்த வழியே திரும்பிப் போகவும் முடியாமல் தத்தளித்தது. முடிவு.....? பிறப்பதற்கு முன்பே பிணமாகிவிட்டது அந்தப் பாதிக்குழந்தை.

ஃ

சிருஷ்டித் தத்துவத்தின் சீர்கேட்டைப் பார்த்துச் சிரித்திருக்க வேண்டும் அந்தநாய். அது தன் தலையைத் தூக்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஊனையிட்டது. அதோடு காரின் ஊதுகுழல் சப்தமும் வந்து கலந்தது.

சிறிது நேரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நாலேந்து கார்கள் அந்த வழியே பறந்து சென்றன. அதில் முதலாவது காரில் உமறு லெப்பை ஹாஜியார் இருந்தார். அவர் இரண்டாவது முறையாக மக்காவுக்குப் போகிறார்.

—1952

பித்தன் :

இவரது இயற்பெயர் கே. எம். ஷா. மிகச் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர். இவரது கதைகளில் கற்பனை வளத்தையும், தத்துவ நோக்கையும் காணலாம். மட்டக்களப்பில் பிறந்தவர், கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்.

அந்தக் கிழவன்

அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது

(1)

அந்தப் பள்ளிவாசலில் யாரோ அவ்லியா ஒருவர் அடங்கப்பட்டிருந்தார். அவர் மலையாளப் பகுதியில் இருந்து வந்த மவ்லானாவாம்; மவுத்தாகி சுமார் நூறு வருடங்கள் கடந்து விட்டன. மவ்லானா அவர்கள் செய்த 'கருமத்து'கள் பற்றி அந்தக் கிராம மக்கள் கதை கதையாகச் சொல்வார்கள்; அவருடைய பெயர் அஷ்ஷெய்கு பத்துறுத்தீன் (வலி) என்பார்கள். இவரைப்பற்றி வேறு விபரங்கள் எதுவும் யாருக்குமே தெரியாது! ஆனால் காய்ச்சல் தலையிடி தொடக்கம் கல்யாண காரியங்கள் வரை மவ்லானாவுக்கு ஒரு நேர்த்திக் கடன் வைத்தால், கண்காணக் கைகூடும் என்பதில் அவர்களுக்கு முழு நம்பிக்கை 'மலையாளத்து மவ்லானா!' என்று எல்லோரும் அவரை அழைப்பார்கள்!

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. ஜும்ஆவுக்குப் பிறகு மரைக்காயமாரின் கூட்டமொன்று நடைபெற்றது. இதுவரை அவ்லியா அவர்களின் 'கபறு' ஒலைக்குடிசை ஒன்றுக்குள்ள்தான் இருந்தது. இதைக் கல்லினால் கட்டவேண்டும் என்பது கூட்டத்தினரின் கருத்து. சீமரைக்காயர் மீராக்கண்டு ஹாஜியார் இதபற்றி விளக்கம் ஒன்று கொடுத்தார்:

“என் உடன் பிறந்தார்களே! நம்முட ஆபாக்கள் செஞ்ச இபாதத்தின் பொருட்டினால் இந்த அவ்லியா அவங்க

நம்முட பள்ளிவாசலில் அடங்கப்பட்டிருக்கிறாங்க! அவங்கட கப்றுஸ்தானம் ஒலைக் குடிலா இருக்கிறதால் மழையிலும் வெயிலிலும் மிச்சம் அல்லசல் படுகுது: இதனால் இவங்கட முனிவு நம்முட ஊருக்கு வராமப் பார்த்துக்கணும்; இப்ப நல்லபடியா ஒரு மக்காம் கட்ட நீங்கெல்லாம் ஒத்துவரக் கேட்கிறன்.”

மரைக்காயரின் பேச்சுக்கு பலத்த ஆதரவு இருந்தது. எல்லோரும் ஒரே குரலில் 'கட்டாயம் இதநல்லாச் செய்யணும்' என்று கூறினர். பள்ளிக்காசில் ரூபா இருபத்தையாயிரம் ஒதுக்கப்பட்டது. ஊரிலும் ரூபா இருபத்தையாயிரம் சேர்ப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பள்ளிவாசல்கள், மக்காம்கள் கட்டுவதில் பேர் பெற்ற குலாம் முஹியித்தீனைக் கொண்டே இந்த மக்காமையும் கட்டுவது என்று மரைக்காயமார் அனைவரும் தீர்மானித்தனர்.

(2)

மறு வாரமே கட்டிட வேலைகள் தொடங்கப்பட்டன. நாளொரு மேனியும், பொழுதொருவண்ணமுமாக மக்காம் வளர்ந்து வந்தது. கட்டிடம் வளரும் அழகைப்பார்த்தே 'நூறு கொடுத்தவர்கள் இருநூறு என்று கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். காசைப்பற்றிக் கவலையில்லை. கட்டிடம் 'பசந்தா' இருக்கட்டும் என்று மரைக்காயமாரும் கூறி விட்டனர். மாதம் மூன்று...ஆறு...ஒன்பது... அழகான கலைக் கோபுரமொன்று அந்தப் பள்ளிவாசலின் பக்கத்தே உருவாயிற்று. குலாம் முஹியித்தீன் தன் திறமை அனைத்தையும் குழைத் தெடுத்து இதை உருவாக்கினான்? அல்ல சீமந்து, கீற்றைக்குழைத்து உருவாக்கினான் என்று கூற இயலாத அழகு!

இந்தச் சின்னஞ்சிறு இலங்கையிலேதான் குலாம் முஹி யித்தின் எத்தனை பள்ளிவாசல்களையும், மக்காம்களையும், மினா ராக்களையும் கட்டிவிட்டான்! அவனுடைய கட்டிடங்களைப் பார்த்தால் ஆக்ராவும், குர்தபாவும் இங்கேயே வந்து விட் டனவோ என்று நினைக்கத் தோன்றும். இஸ்லாமியக் கட்டிடக்கலை நுட்பங்களில் அவனுக்கு அவனே நிகர். நுட்ப மான அலங்கார வேலைப்பாடுகள்! அறபு எழுத்துக்களைக் கொண்டு, கலைவண்ணம் செய்தல், 'மொஷேய்க்' வர்ணக் கண்ணாடிகள் பதித்தல். இவையெல்லாம் அவனுக்குத் தண் ணீர்ப்பட்டபாடு.

'யானைப்பாகனுக்கு யானையால்தான் சாவு' என்பார் கள்; கலைஞனுக்கும் சாவு கலையால்தான்; கலை என்பது அழகு நிரம்பியதாக மட்டுமன்றி, வறுமையும், துன்பமும் நிரம்பியதாகவும் அவனை வந்தடைகிறது; குலாம் முஹி யித்யும் இக்கலை வஞ்சியாமல் விடவில்லை. அதாவது நேரடி யாகவே வஞ்சித்துவிட்டது;

வில்மச்சுமண்டபத்தோடு கம்பீரமாகக் காட்சி அளித் தது 'மக்காம்'. வளைத்துப் பதிக்கப்பட்டிருந்த வர்ணக் கண்ணாடிகள், அவ்விதவின் கயூறில் வண்ண எழில் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டுபக்கமும் எழுந்து நின்ற மினாராக் கல் மேகத்தை முத்தமிடக் காத்திருப்பதுபோல் நின்றன. மக்காம் வேலை முழுவதும் பூர்த்தியாயிற்று. முகப்பு உச்சி யில் 'அஷ்ஷெய்குபத்துத்தின் (வலி) மக்காம்' என்ற அறபு எழுத்துச் சித்திர மொன்றைப் பதிக்க வேண்டியிருந்தது. ஓவியங்களுக்குக் கடைசியில்தான் கண்ணைப்பார்களாம்; அது போல இந்த அலங்கார எழுத்துக்கள் இந்தக் கட்டிடத் திற்கே முடிவைப்பதுபோல.

உயரமான மூங்கில் ஏணியில் ஏறி இவ்வெழுத்துக்களை மிகநுட்பமாகப் பொருத்தி, வர்ணம் தீட்டிக் கொண்டிருந்

தான் குலாம். இன்னும் இரண்டு நொடியில் வேலைபூர்த்தி. அதனிடையே ஏணி முறிந்து தலைகீழாகக் கீழே விழுந்தான் குலாம்; 'யா அல்லாஹு' என்று கூவியபடி பக்கத்தில் நின் றவர்களெல்லாம் வந்து அவனைத் தூக்கினார்கள். ஆள் மயங் கிய நிலையில் கிடந்தான்; உயிருக்கு ஆபத்து இல்லை. சிறிது நேரத்தில் அவன் முகத்தில் சிறியதொரு புன்னகை தோன் றியது; அப்புன்னகையின் பொருள் யாருக்குமே விளங்க வில்லை. அடுத்த கணம் தாங்கொணாத வேதனை மேகமொன்று அவன் முகத்தை மூடிற்று. தலையை அசைத்து வலது கை யைக் காட்டினான். வலதுகை முழங்கை வேறு, மணிக்கட்டு வேறாக முறிந்திருந்தது. உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றனர். முடிவு. அவன் உயிருக்கு யிரான வலது கையை இழந்தான்; தனது முப்பது வருடக் கட்டிடக் கலை வாழ்வுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது அக் கை.

தாலும்ஹாலைக்கட்டிய சிற்பிகள் இது போன்ற பிறிதொரு கட்டிடத்தை இனிமேலும் கட்டிவிடக்கூடா தென்பதற்காக, மன் னர் ஷாஜஹான், அவர்களுடைய கரங்களை வெட்டிவிட்டதாகச் சரித்திரத்தில் பொய்க்கதைகளை எழுதிவைத்திருக்கும் புரட்டர் கள் இதையும் அறிந்திருந்தால் நிச்சயம் அப்படித்தான் எழுதி இருப்பார்கள்!

(3)

அஷ்ஷெய்க் பத்துத்தின் மௌலானாவின் மகத்துவத் தைப்பற்றி இதற்கு முன் எத்தனைபேர் அறிந்திருப்பார்களோ தெரியாது; இப்பொழுதென்றால் நாடெங்குமே, அவருடைய மகத்துவத்தைவிட, அங்கு நடைபெறும் கந்தூரி விழா பற்றியே பேச்சாக இருந்தது. சியாறத்துக்கு வரும் பக்த கோடிகள் தொகை, கண்டிப் பெரஹராவுக்கு வருவோரை யும் விட மிஞ்சிவிட்டது.

நோய் நொடிகள் தீர்க்கவருவோர்; பிள்ளைவரம் கேட்டு வருவோர்; குமர்ப்பிள்ளைகளுக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை கேட்டு வருவோர்; இத்தியாதி; ஆடு, கோழி, அவணக் கணக்கில் அரிசி; காணிக்கை; இவ்வாறு நேர்ச்சைப்பொருட்கள்; அவ்லியாவின் மகத்துவம் ஊரவர்களுக்கு, அல்லது மக்காம் நிர்வாகிகளுக்குத் தெரிந்தால் அல்லவா; நமக்குத் தெரியும். ஆனால் கலைமணம் கமழும் கவர்ச்சிகரமான அந்த மக்காம் கட்டிடத்தில் மகிமைதான் இத்தனைக்கும் காரணம் என்பது மட்டும் முழு உண்மை;

(4)

அன்று மலையாளத்து மவ்லானா அவர்களின் ஸியாரத்தில் வருடாந்தக் கந்தாரி! எள் விழுந்தால் எண்ணையாகப் பெருக்கெடுத்தோடும்; அவ்வளவு சனக்கூட்டம்; நானா பக்கமுமிருந்தும் தனியாய் பஸ் சேவை நடைபெற்றது; மக்காமைச் சுற்றி எங்கும் கடைகள்; அங்காடிகளின் சப்தம் எங்கும் ஒரே அல்லோலகல்லோலம்; ஆண்களோடு பெண்களும் சமமா? என்று இன்னும் தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்; மலையாளத்து மவ்லானாவின் ஸியாறத் கந்தாரிக்கு வந்து பார்த்தால் அல்லவா? அந்தச் சமத்துவ நிலையின் உச்சக்கட்டத்தைப் பார்க்கலாம்; காசியா? நாஹரா? கண்டி மீராம் மக்காம் பள்ளி வாசலா? அத்தனையும் தோற்றுவிடும். மற்றோர் புறம் ஆயிரக் கணக்கான கோழிகளும், நூற்றுக்கணக்கான ஆடுகளும் அடுப்பில் சுறியாக வெந்துகொண்டிருக்கின்றன, கறி மணம் மூக்கைத் துளைத்துக் கொண்டு சென்றது,

ஒரு கிழவன் வயது சுமார் எழுபது இருக்கும். மக்காயின் முகப்பில் ஒரு மர நிழலின் கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்; வெள்ளை வெளேர் என்று நீண்டு வளர்ந்த தாடி

கூனிக் குறுகிய உழைத்துக்களைத்த உடம்பு. புருவக் குழியின் உள்ளே மின்னும் இருவிழிகள்! இத்தனையும் அவனை உலகை நன்கு அறிந்து கொண்டவன் என்று காட்டிற்று! உட்கட்டித் தன் மங்கிய விழிகளை அகல விரித்து உயர்த்தி மக்காமைப் பார்ப்பான்! வைத்த கண் வாங்காது பார்ப்பான்! அவன் கண்களிலிருந்து மளமளவென்று நீர் சொட்டிக் கீழே வீழும்! அந்தப்பக்கம் வந்த மரைக்கார் ஒருவர் 'ஏ கிழவா! இஞ்ச இரிக்காத! சனநெருக்கத்தில் நசுங்கிப்போவாய்! அங்க போயிரு!' என்று தூரத்தில் ஓரிடத்தைக் காட்டிவிட்டு ஓடினார்! கிழவன் கண்களை மூடிக்கொண்டான். அவன் உதடுகள் இலேசாக மலர்ந்தன. அதைச் சிரிப்பு என்றும் கூறலாம்.

மதியம் ஆயிற்று. இறைச்சிக்கறிகளின் நறுஞ்சுவை கிழவனின் மூக்கையும் பலமுறை வந்து துளைத்துவிட்டுச் சென்றது. கிழவனுக்குப் பசியும் எடுத்தது! பெரிய தலைப்பாகை யோடு சென்ற பள்ளி நிர்வாகி ஒருவரைக் கூப்பிட்டு, வாப்பா பசிக்கிது, ஏதாச்சும் தின்னத்தாங்க வாப்பா! என்று கேட்டான் கிழவன்.

'போ! போ! இந்தப்பசியை எல்லாம் அள்ளிக்கித்தான் இஞ்ச வந்தியாக்கும்! இந்த வழியில கெடந்துக்கிட்டுக் கத்தாம, ஒதுக்கமான இடமாப்பாத்துக்கிட! அசறுக்குத் தான் சோறு பகுர்வம்!' என்று கூறிவிட்டு மறுவேலையாகப் போனார் அவர்.

கிழவனுக்குப் பசி தாங்கவில்லை. முதிர்ந்தோருக்கும் குழந்தை மனம்தானே! வழியில் போனபலரையும் கூப்பிட்டுக் கேட்டான்! யாருக்குமே காது கேட்கவில்லை. கிழவனுக்கோ வயிறு கேட்கவில்லை! சோறு சமைக்கும் இடத்திற்காவது போவோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு பொல்லை ஊன்றியபடி

எழுந்தான்; முதுமையோர் புறம்! பசிக் களை மற்றோர் புறம்! ஒருவாறு எழுந்து நின்று அந்த மக்காமின் கம்பீர அழகை மீண்டும் ஓர் முறை நோக்கினான்? பார்வை நிலைக்கவில்லை. கண்களில் சொட்டிநின்ற நீர்த்துளிகள் அவனது பார்வையைக் கருமேகம் சந்திரனை மறைப்பதுபோல மறைத்து நின்றது. உஷ்ணமான பெருமூச்சொன்று நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்து வெளியேறி அங்கு வீசிய உஷ்ணமான காற்றோடு கலந்து சென்றது. உடனே தண்ணீர் விடாய் எடுத்தது கிழவனுக்கு. கிழவனால் நடக்கமுடியவில்லை! மீண்டும் இருந்து விட்டான்.

(5)

சிறிது நேரத்தில் கந்தாரிச் சோறு வழங்கப்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பார்சலைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். பொட்டலத்துள் இருக்கும் நெய்ச்சோறு, ஆட்டுக்கறி, கோழிக்கறி இவற்றோடு அத்தனை பேருடைய உள்ளங்களும் ஒன்றிக் கிடந்தன.

கிழவனுக்கு இப்போது சோறு தேவை இல்லை; பருவம் கடந்தால் அமர்ந்துவிடும் காமவெறி போன்றதுதானே! இப்பொழுது தண்ணீர் தேவை! 'வாப்பா! தண்ணி கொஞ்சம் தாங்க வாப்பா!' என்றான்.

இந்தக்குரல், இந்த நேரத்தில் ஆண்டவனுக்குக் கூடக் கேட்குமோ என்று எண்ணக்கூடியதாக இருந்தது சனக்குரல் கள்; யாருமே கிழவனைக் கவனிக்கவில்லை.

'வாப்பா! தண்ணி!'

'தண்ணி!'

'யா அல்லாஹ்!'

கந்தாரி அமளிதுமளியோடு நடந்துகொண்டிருந்தது. இது ஆண்டவனுக்காகவா? அவ்விதங்களுக்காகவா? செல்வந்தர்களின் ஒரு நேரத் தோட்டவிருந்தாகவா? பசியால் வாடும் பஞ்சத்தாண்டிகளுக்காகவா? தெரியவில்லை. ஆண்டவனும் அஷ்ஷெய்கு பற்றுத்தின் மல்லானாவும் நல்லபடி 'டக்காக' உடுத்தி வந்திருந்தால் நிச்சயம் இரண்டு பொட்டலங்கள் அவர்களைத் தேடிப் போயிருக்கும்! ஆனால் ஆண்டவன் அருபியாகிவிட்டான்; மலையாளத்து மல்லானா மவுத்தாகிவிட்டார். பஞ்சத்தாண்டிகள் சமூகத்தின் பார்வையில் செல்வாக்கிழந்து விட்டார்கள்; மிஞ்சியோர்.....

கூட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு பரபரப்பு; அந்த மரத்தடியில் ஒரு கிழவன் மவுத்தாகிக் கிடக்கிறான்! எங்கும் இதே குரல். பள்ளி நிர்வாகிகளுக்கு இதுகூட எரிச்சலைக் கிளப்பி விட்டது. 'போயும் போயும் கிழவன் சாவதுக்கும் இஞ்சயா வந்து தொலைத்தான்!' என்று அலுத்துக்கொண்டார் ஒரு மரைக்கார்! வருஷத்தில் ஒருகந்தாரி விழா, அதிலும் ஒரு மவுத்தா?—இதனால் இரவைக்கு நடக்கவிருக்கும் வாண விளையாட்டு தடைப்பட்டுவிடுமோ? என்று அனைவருக்குமே கிழவன் மீது கோபம்தான்!

அவசர அவசரமாக கிழவனை அடக்கம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தனர்—இடையில் உயிர் வருமென்றால் இரண்டு உதையாவது கொடுத்திருப்பார்கள்! ஆனால் அந்தப் பாழங்கிழவன் செத்தது செத்ததுதான்! எப்படியும் மக்ரிபுக் கிடையில் கிழவனை அடக்கம் செய்துவிட்டு வாணக்காட்சிக்கு வந்துவிடவேண்டுமென்று அங்கலாய்த்தனர் அவர்கள்; இந்த வேகத்தில் கிழவனின் கையொன்று கூடச் சொத்தியாக இருந்ததை அவர்கள் அவதானிக்கவில்லை. 'சொத்திக் கிழவன்' என்று ஒருவன் வசை கூறினான்!.

புகழ் பெற்ற இந்த மக்காமைக் கட்டி, இலட்சக்கணக்கான மக்களை இங்கு கூடச்செய்து, இந்தக் கந்தாரியே இங்கு

நடைபெறுவதற்குக் காரணமாக இருந்த 'சிற்பி குலாம் முஹி யித்தின்' அதே மக்காவுக்கு முன்னால் ஒரு கவளம் சோற்றுக் காகக் கொஞ்சிக்கொஞ்சித் தண்ணீருமின்றி உயிர் துறந்தான் என்பது அவர்கள் யாருக்குமே தெரியாது! இந்தப்பிரமாண்டமான கந்தூரி விழா! அவ்லியாவின் மகத்துவத்தால் வந்ததா? இந்தக் கிழச் சிற்பியின் கலைத்திறனால் வந்ததா? என்று யார்தான் யோசிக்கப் போகிறார்கள்?

இன்னுமா சீதனம்?

ம. மு. உவைஸ் எம். ஏ.

ஊர்மனை ஒரு சிறிய கிராமம்: வயல்கள் நிறைந்த கிராமம். சன நெருக்கமுள்ள கிராமம். யுத்த காலத்திற்கூட உணவுக்குக் குறைவில்லை. யுத்தம் நடக்கின்றது என்று கூட அப்பொழுது அவ்ஹாரார்க்குத் தோன்றவில்லை. அங்கு ஒரு துவிபாஷா பாடசாலை. அப்பாடசாலைக்குத் தலைமையாசிரியர் யுஸ்ரீயின் தகப்பன். முதல் வகுப்பில் பயிற்சி பெற்ற அவ்வாசிரியர் கடுமையான நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு மரணமானார். அப்போது யுஸ்ரீக்கு வயது 22, நல்ல தோற்றமுடையவன். ஆங்கிலத்தில் கனிஷ்ட தராதரப் பத்திரமும், தமிழில் கிரேஷ்ட தராதரப்பத்திரமும் பெற்றவன். ஓர் ஆசிரியனாக வேண்டுமென்பது அவனது அவா. ஆசிரிய தராதரப் பத்திரமின்மையால் அவனுக்கு ஆசிரியனாக முடியவில்லை. எடுத்த எல்லா முயற்சிகளும் வீணாயின. யுஸ்ரீயின் தகப்பன் இறந்து மூன்று மாதங்களாயின. அவன் குடும்பப் பொறுப்பையுணர்ந்தான்; தொழில் செய்யத் துணிந்தான். ஆனால் தொழில் கிடைப்பது மிக அரிதாயிருந்தது. எந்நாளும் அயல்வீட்டுக்கு வரும் 'தினகரன்' பத்திரிகையை எடுத்து 'தேவை' என்ற பகுதியில் இருக்கும் விளம்பரங்களைப் படிப்பது அவன் வழக்கமாகியது.

யுஸ்ரீக்குப் பொருத்தமான தொழில் ஒன்று கூட அவற்றில் இடம் பெறவில்லை. தொழிலின்மையால் அவனது கஷ்டங்கள் அதிகரித்தன. உதவி செய்வாரும் ஒருவருமில்லை.

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது.

சிறுகதை, விமர்சனம் இரண்டிலும் பேர் பெற்றவர். சீரூ இன் பம், சுலைமான் பல்க்க ஆகிய இலக்கிய நூல்களை எழுதியுள்ளார். 'முற்றத்து-மல்லிகை' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பொன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கான இலக்கியப் பாட நூல்களையும் எழுதி வருகிறார். சொந்த ஊர் அக்கரைப்பற்று.

அடுத்த திங்கட்கிழமை தொழில் தேடி வீட்டை விட்டுப் புறப்பட எண்ணியிருந்தான். தொழிற் பதிவுக் காரியாலயத்திலிருந்தும் ஒருவித பதிலும் கிடைக்கவில்லை. சனிக் கிழமை பத்திரிகைகளை நன்றாகப் படித்தான். அவனுக்கு அதிஷ்டம் பிறக்கும்போல் தோன்றிற்று. கொழும்பு செட்டியார் ஒருவரின் நகை அடவு பிடிக்கும் கடைக்குத் தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரிந்த வாலிப வயதுடைய உதவிக் கணக்கப்பிள்ளை ஒருவர் 'தேவை' என்ற ஒரு விளம்பரத் தைக் கண்டான். உடனே யுஸ் மனுவை அனுப்பினான். திங்கட்கிழமை புறப்படவிருந்த பிரயாணத்தையும் நிறுத்தினான். பின்னர் ஒவ்வொரு நாளும் தபாற்காரனை வழிபார்த்துக் கொண்டே இருப்பான். வெள்ளிக்கிழமை கடிதம் வந்தது. நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வரும்படி அவன் அழைக்கப்பட்டான். உதவிக் கணக்கப்பிள்ளை வேலையும் கிடைத்தது. அவன் செட்டியாரின் நம்பிக்கையான கணக்கப்பிள்ளையானான்.

இப்பொழுது யுஸ்ருக்கு வயது 26. விவாகம் செய்து வைக்கும்படி அவனது தாயை எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டனர். தாய் தனது மகனுக்கு விவாகம் பேசும்படி தரகர் ஒருவரை வேண்டிக் கொண்டார். தரகரும் நல்ல இடத்தில் விவாகம் பேச எண்ணினார்.

(2)

அப்பகுதியிலுள்ள இன்னொரு கிராமம், கடற்கரையிலுள்ள கிராமம். அங்கு ஒரு தென்னந்தோட்டம். அத்தோட்டத்தில் ஒரு சிறிய வீடு. அவ்வீட்டில் சுரையாவும் அவளது தாயும், தமையனுமாக மூவர் வசித்தனர். சுரையா குழந்தையாக இருக்கும் பொழுதே அவளது தந்தை காலமானார். அவளுக்கு வயது 23 இருக்கும். அவள் ஓர் அழகிய யுவதி. கண்ணைக் கவரும் கட்டழி, தமிழ் ஏழாம் வகுப்பு வரைப் படித்திருந்தாள்.

சுரையாவின் தமையன் பரீத்? கொழும்புத் துறைமுகத்திலே வேலை செய்பவன். கிடைக்கும் சம்பளம் அன்றாடச் செலவுக்கு மட்டும் போதுமானது. ஒரு சதங்கூட சேமித்து வைக்க முடியவில்லை. இப்படியிருந்தால் தனது தங்கைக்கு எவ்வாறு விவாகம் செய்து வைப்பது என்ற கவலை அவனுக்கு. உறவினர்களுள் உதவி செய்பவர்களும் இல்லை ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: கூடிய நேரம் துறைமுகத்தில் வேலைசெய்தால் அதிக சம்பளம் கிடைக்கும் என்று அறிந்திருந்தான்.

இப்போது சுரையாவின் தமையன் வீடு திரும்புவது இரவு பத்து மணிக்கு. ஆயிரம் ரூபாவரை பணமும் சேமித்தான்; சுரையாவிற்குத் திருமணஞ் செய்துவைக்க எண்ணினான். தரகரை அழைப்பித்து ஆலோசித்தான். அவனுக்குத் தரகரை நன்றாகத் தெரியும்; தரகர் பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“செட்டியாரின் நகை அடவு பிடிக்கும் கடையில் இருக்கிறார் ஒரு கணக்குப்பிள்ளை. அவரை உங்களுக்குத் தெரியுந் தானே? அவர் உயர்ந்த குடும்பத்திலுள்ளவர். அவருக்கு நல்ல வாலிப வயது.”

“அவருக்கு என்ன சம்பளமிருக்கும்?”

“மாதம் 250 ரூபா. செட்டியார் யுஸ்ருக்காக எதுவுஞ் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார். செட்டியாருக்குப் பிள்ளை எில்லை; ஒருசமயம் முழு வியாபாரத்தையும் அவரிடம் ஒப்படைப்பார். சென்றமுறைச் செட்டியார் இந்தியா சென்றிருந்த சமயம் யுஸ்ருதான் வியாபாரப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினார். தன் சொந்த ஊர் ஆட்களிலும் பார்க்க யுஸ்ரு மீது செட்டியாருக்கு அதிகமாக நம்பிக்கை”

“இப்படிப்பட்ட ஒருவரின் பழக்கவழக்கங்கள் நன்றாகத் தானே இருக்கும்?”

“அதைப்பற்றி ஒருவித சந்தேகமும் வேண்டாம். ஒரு சிலரைப்போல் மதுபானங்களைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டார். தற்பொழுது புதிய பாஷனாக மாறியிருக்கும் சுருட்டு, சிகரெட்டு, பீடி முதலிய புகைவகைகள் ஒன்றுமே பாவியப்பதில்லை.”

“குளிர் தாங்க முடியாத நாட்டிலுள்ளவர்கள் தங்கள் குளிரைப் போக்கவே இவ்வித புகை பாவிக்கிறார்கள். இந்த பொறுத்தற்கரிய உஷ்ண நாட்டிலிருக்கும் நாங்கள் ஏன் புகை பாவிக்க வேண்டும்? புகையில் ‘நிகொட்டின்’ என்ற ஒருவித நஞ்சு இருப்பதாக விஞ்ஞானிகள் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆதலினால் இந்தப் புகை பாவிக்கும் மடமைத்தனமான கொள்கையை ஏன் நாம் பழக வேண்டும்?”

“நீங்கள் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் யுஸ்ரீ வெற்றிலைகூடப் போடமாட்டார். அவ்வளவு நல்லவர்.”

“சரி. அடுத்த வாரம் நீங்கள் இந்தப்பக்கம் வருவீர்கள் தானே, அப்பொழுது இன்னும் பேச வேண்டிய காரியங்கள் பற்றிப் பேசி ஒரு முடிவு செய்து கொள்வோம்.”

ஃ ஃ ஃ

தரகர் விடை பெற்றுக் கொண்டு யுஸ்ரீயின் வீட்டுக்குச் சென்றார். இத் திருமண விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறினார். வழக்கம்போல் தமது சாதுரியத்தினால் யுஸ்ரீயினதும் அவர்தாயினதும் சம்மதத்தைப் பெற்றார்:

“இது விஷயமாக எல்லாப் பேச்சுக்களையும் முடித்து விட்டார்களா?” யுஸ்ரீயின் தாய் கேட்டார்.

“இன்னும் சேனப் பேச்சு மட்டும் பேச இருக்கிறது. அதைப்பற்றி அவர்களைக் கலந்தாலோசித்து அடுத்த முறை

இந்தப் பக்கம் வரும்பொழுது கூறுகிறேன். நீங்கள் சேனத்தை முக்கிய விஷயமாகப் பேசக் கூடாது. ஏனெனில் சுரையர் போன்ற ஒரு குணவதியை மருமகளாக அடையும் பாக்கியத்தைப் பெற்றது நீங்கள் செய்த தவப்பயன் என்று திடமாகக் கூறுகிறேன்.”

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும். வேறு எத்தனையோ இடங்களிலிருந்து பெரிய சேனத்தொகையுடன் விவாகப் பேச்சுக்கள் எமக்குக் கிடைத்தன. ஆனால் இராசிப் பொருத்தக் குறைவினாலும் வேறு முட்டுக்கட்டைகளினாலும் பேச்சு வார்த்தைகள் முறிந்து போய்விட்டன.”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நீங்கள் சேனம் எவ்வளவு எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? இந்த விஷயத்தில் இராசிகளும் உடன்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவிதமான முட்டுக்கட்டையுமில்லை. சேனத்தைத் தவிர அவர்கள் தரக்கூடிய அவ்வளவையுந்தருவார்கள்.”

“குறைந்தது 1500 ரூபாயாவது சேனமாகக் கிடைக்க, வேண்டும்.”

“பெண் வீட்டாரின் பதிலை நாளைக்கே உங்களுக்கு வந்து சொல்கிறேன்.”

தரகர் விடை பெற்றுக்கொண்டு சுரையாவின் வீடு நோக்கிச் சென்றார். சுரையாவின் மாமனார் அவளையும் குடும்பத்தாரையும் சந்திக்க வந்திருந்தார். 35 வயதான அவர் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. உயர்ந்த தோற்ற முடையவர். இன்னும் விவாகம் செய்யாதவர்.

பரீத் விவாகப் பேச்சைப்பற்றி முன்னரே தனது மாமனிடம் கூறியிருந்தான். மாமனும் தனது ஆசீர்வாதத்தைத்

தெரிவித்திருந்தார். பரீத்தும், மாமனும், சுரையாவின் தாயும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில் தரகர் வந்தார். உடனே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“இந்தக் கல்யாணத்திற்கு யுழியும் அவன் தாயும் தமது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தனர். நீங்களும் சம்மதந்தானே?”

“ஆம் எல்லோரும் சம்மதம்” என்றான் பரீத்.

“இன்னும் ஒரு விஷயம் பேசவேண்டியிருக்கிறது.”

“என்ன சீதனமா?” பரீத் கேட்டான்.

“ஆம்” என்றார் தரகர். இப்போது பரீதின் மாமனார் குறுக்கிட்டார்.

“இந்த 20ம் நூற்றாண்டிலுமா சீதனம்? வெட்கம்! வெட்கம்! பரிசுத்த வாழ்க்கைக்குப் பிரவேசிக்கும்பொழுது நாம் ஏன் சீதனம் என்ற பேயையும் கூட அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்? சீதனப் பேயின் கொடூரங்கள் இம்மட்டென்று சொல்லமுடியாது. நம்நாட்டு மக்களிடையே இந்தச் சீதனப் பேசுத்தான் விவாகப் பேச்சில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. சதிபதிகள் ஒருவரையொருவர் அன்பாக நேசித்து வாழ்க்கை நடத்துவதே ஒழுக்கம். இதுவே நம் மூதாதையர்கள் நமக்களித்த செல்வம். இதை உணர்ந்தே நம் நாட்டில் ஒரு சில முஸ்லிம் சிரோன்மணிகள் இச்சீதனப் பேயை முறியடிக்க ஒரு இயக்கத்தை ஆரம்பித்துள்ளனர். அப்பெண்மணிகள், முதல் நடவடிக்கையாக முஸ்லிம் வாலிபர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளனர். விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்பும் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் வாலிபனும் சீதனம் கேட்பதில்லையென்றும், கல்வியில்லாத பெண்களை மணமுடிப்பதில்லையென்றும் சத்தியம் செய்யவேண்டும் என்பதே அவர்களின் வேண்டுகோள். இவ்வேண்டுகோளை, முஸ்லிம் வாலிபர்கள் நிறைவேற்றினால் முஸ்லிம் சாகியத்தாரின் முன்னேற்றத்தை

ஒருவராலும் தடுக்க முடியாது. முஸ்லிம் பெண் பிள்ளைகளும் கல்வி கற்க முயல்வர். அப்பெண்மண்களின் முயற்சி வெற்றி யடையும் என்பது திண்ணம். அதில் சந்தேகமேயில்லை. முஸ்லிம்கள் மட்டுமல்ல, நம் நாட்டில் மற்ற சாகியத் தாரும் ஏன் இம்முறையைப் பின்பற்றக்கூடாது? சீதனப் பேயை நாசஞ்செய்யக்கூடிய ஒரேயொரு முறையிதுவே: யுழி ஒரு கற்ற வாலிபனாயிருந்தும் சீதனந்தான் முக்கிய மென்று சொல்கிறா? சீதனத்தைப்பற்றி முதல் பேசியதும் அவன்தானா?”

அவர் நீண்ட பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கையில் வந்த தேநீரை எல்லோரும் பருகினர், தரகரின் கொள்கையோ சீதனத்தில் அழுந்திக் கிடந்தது. மேலும் பேசுவதில் பயனில்லை என்றுணர்ந்த பரீதின் மாமனார் விடை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டார். அவர் சென்றபின் தரகர் “இப்படித்தான் பட்டதாரிகள் பேசுவார்கள். புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு பேசுகிறார்கள். உலக வழக்கங்களை அறிந்து பேசுகிறார்களா? என்றால் இல்லை” என்று சீதனப்பேச்சைத் துவக்கி மேலும் பேசினார்:

“இக்கல்யாணம் நடைபெற வேண்டுமானால் சீதனம் கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். மணமகன் வீட்டார் 1500 ரூபாயாவது வேண்டுமென்று சொல்லுகின்றார்கள். உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?”

“எங்களால் 1500 ரூபா கொடுக்க முடியாது. 1000 ரூபா கொடுக்க முயற்சிக்கிறோம்.” என்றான் பரீத்.

“அவர்களை 1000 ரூபாயோடு சம்மதப்படுத்துவது அவ்வளவு இலகுவான காரியமில்லை. ஆனால் நான் முயற்சி செய்தால் கைகூடாத காரியமில்லை”

“அதையறிந்துதானே உங்களைக் கொண்டே இந்தக் காரியத்தை முடிக்க யோசித்தோம். நீங்கள் இவ்வித

காரியங்களை முடித்து வைப்பதில் விண்ணன், என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமல்லவா!” பரீத் தரகரின் சாமர்த்தியத்தை எடுத்துரைத்தான்.

“நீங்கள் கொடுப்பதாகச் சொன்ன ஆயிரம் ரூபாயையும் எப்போது கொடுப்பீர்கள்?”

“அதைப்பற்றி உங்களைக் கலந்து ஆலோசிக்கத்தான் இருந்தேன். என்னிடம் தற்போது ஆயிரம் ரூபா இருக்கிறது. விவாக சம்பந்தமான மற்றச் செலவுகள் செய்ய வேண்டியதும் இத்தொகையிலிருந்துதான்.”

“அதற்கென்ன?”

“முன் பணமாக 750 ரூபாய் கொடுப்போம். மிகுதி 250 ரூபாவையும் விவாக தினத்தன்று கொடுப்போம்.”

அதன் பிரகாரம் விவாக தினம் நியமிக்கப்பட்டது. சுப முகூர்த்தமும் நல்ல ஸ்ரீ ஆத்தும் பார்த்தார்கள். திருநாள் சமீபித்து விட்டது. இருபக்கத்தாரும் விவாகத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்தினர். பரீத் விவாக தினத்திற்கு முன் 250 ரூபா சேர்ப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தான். திருமண நாளிற்கு முன்தினம் சுரையாவின் வீட்டில் சிற்றுண்டி விருந்து அளிக்கப்பட்டது. பரீத்தின் நண்பர்கள் பரிசுகள் அளித்தனர். இருநாறு ரூபாதான் சேர்ந்தது. பரீத் கொஞ்ச நேரம் யோசனை செய்து ஒரு முடிவிற்கு வந்தான்.

ஃ ஃ ஃ

அன்று விவாகப்பதிவுநாள்! மணமகன் தனது உற்றார் உறவினருடன் ஆறு மோட்டார் வண்டிகளில் மணமகள் வீட்டுக்கு வந்தார். மணமகனைத் தவிர மற்றையோர் காரை விட்டிறங்கினர். யூனியன் தாய் தரகருடன் ஏதோ இரகசியமாகக் பேசினார். தரகர் பரீத்துடன் இரகசியமாகக் கதைத்தார். இதன் மர்மம் ஒருக்கும்விளங்கவில்லை. பரீத்

தரகரிடம் பணமுடிப்பொன்றைக் கொடுத்து ஏதோ இரகசியமாகச் சொன்னான். தரகர் மணமகனிடஞ் சென்று பணமுடிப்பைக் கொடுத்து ஐம்பது ரூபா குறைகிறது” என்றார்.

“அது முடியாத காரியம்? இப்பொழுதே முழுப்பணத்தையும் தராவீடில் மோட்டார் வண்டியை விட்டிறங்கேன்” என்று பிடிவாதமாகக் கூறினான் யூனீர்.

“இன்னும் ஒரு வாரத்தில் மிகுதிப் பணத்தைத் தருவதாக ஓர் உறுதிப்பத்திரம் கைச்சாத்திட்டுப் பரீத் தருவான்.”

“உறுதிப்பத்திரத்தால் பிரயோசனமில்லை. இன்று விவாகம் நடக்கவேண்டுமானால் நீங்கள் சொன்ன பிரகாரம் முழுப்பணத்தையும் கொடுக்கச் சொல்லுங்கள் அல்லது...”

இப்பொழுது மணமகன் ஏன் மோட்டார் வண்டியை விட்டிறங்கவில்லை, என்பதை எல்லோரும் அறிந்தனர். இச்செய்தியை மணவறைக்குள் இருந்த மணமகள் அறிந்து அழத் தொடங்கிவிட்டாள். அறைக்குள் அழுதுகொண்டிருக்கும் மணமகனைப் பார்க்கப் பலர் குழுமினர். மணமகள் வெட்கித் தலை குனிந்தாள்.

இதற்கிடையில் பரீத் ஐம்பது ரூபா சேர்க்க எத்தனையோ விதமாக ஆலோசித்தான். ஒன்றும் புரியவில்லை. நேரம் இரவு பதினொரு மணியாகிவிட்டது. மாப்பிள்ளை திரும்பிச் சென்று விடுவாரோவென்ற பயமும் அவனைக் கவ்வியது.

பரீத் தனது நெருங்கிய நண்பனிடஞ் சென்றான். தனது நிலைமையையுந் தனது தங்கையின் பரிதாபக் காத்சியையும் மனமுருகக் கூறினான். நண்பன் இரங்கினான். தனது மனைவியுடன் ஆலோசித்து நூறு ரூபா பெறுமதியான ஆபரணத்தை பரீத்திடம் கொடுத்தான். பரீத் அப்

பகுதிச் செல்வந்தர் ஒருவரிடம் அவ்வாபரணத்தை அடவு வைத்து ஐம்பது ரூபா எடுத்தான். யுஸ்ரீயிடம் மிகுதிப் பணம் கொடுக்கப்பட்டது.

மணமகள் மோட்டார் வண்டியை விட்டிறங்கி மணப் பெண்ணின் வீட்டின் மணம்பந்தலுள் சென்றான். விவாகம் நிறைவேறியது. நிக்காஹ் முடிந்து விவாகப்பதிவும் நடைபெற்றது. மணவாளனும் மணவாட்டியும் காரில் ஏறினர். அன்றே மணவாளனின் வீடு போய்ச் சேர்ந்தனர்.

கல்வியறிவுள்ள யுஸ்ரீ ஏன் சீதனப் பேய்க்கு அடிமை யானான் என்பது இன்னும் மர்மமாகவே இருந்து வருகின்றது.

—1948

ம. மு. உவைஸ்.

வீத்தியோதய பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், பழந் தமிழ் இஸ்லாமிய இலக்கிய நூல்களைப் பாமர மக்களும் அறியுமாறு கட்டுரைகள்-நூல்கள் பல ஆக்கியுள்ளார். இஸ்லாமியத் தென்நல், நம்பிக்கை, Muslim Contribution to Tamil Literature என்பன இவரது சிறந்த படைப்புகள். ஆசாரக் கோவை, புலவராற்றுப் படை. பதிப் பித்த நூல்கள். குத்பு நாயகம், இராச நாயகம் ஆகிய நூல்களுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலம்-சின்களம் ஆகிய மொழிகளில் பல நூல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

மனிதன்

“அண்ணல்”

நீழல் திசை மாறும் நேரம். மணி பன்னிரண்டிற்குச் சற்று முன் பின்னாக இருக்கலாம் “யா அல்லா” என்று கொதிப்பேறி நீண்டு நிறைந்து வந்த அனல்மூச்சை நாசி வழியாக வெளியேற்றியபடி பள்ளிவாயிற்படியில் கால் வைத்தார் மு அத்தீன்.

இரத்தத்தையே வியர்வையாக மாற்றும் அந்த வேகம் வெயிலோடு அவர் எவ்வளவுதான் பழகியிருந்த போதிலும், வெங்கதிரோனின் அப்போதைய கொடுந் தாக்குதலை அவரால் சமாளிக்கமுடியவில்லை. அவர் உடம்பெல்லாம் அனல் சுக்கியது. கையிலிருந்த போத்தல்களிரண்டையும் ‘ஹவுலி’ன் அருகேயுள்ள தூணோடு வைத்துவிட்டு தரையை உள்ளங்கையால் அழுத்தித் துடைத்து விட்டு அதில் அமர்ந்து கொண்டார். “ஹவுலி”ன் மேல்விளிம்புவரை அவரால் நிரப்பப்பட்டு அலைவீசிக்கொண்டிருந்த தண்ணீரின் குளிர்ச்சி உடலில் வீசிய அனலைத் தணித்து இதத்தைக் கொடுத்தது. தலையில் கட்டியிருந்த துவாலையைப் பிரித்து, மருங்கச் சீவிய வழுக்கள் தலையிலிருந்து வடிகாலிட்ட வியர்வையைத் தன்னிருகையின் கவிமா விரல்களினால் வடித்து உதறிவிட்டு, துவாயினால் மேலும் ஒரு தடவை தலையை ஒற்றி நீர்ப்பசையை அறவே துடைத்து விட்டுக் கொண்டார். பிறகு ‘உஸ்’ என்று அசதியோடு தூணோடு சாய்ந்து கொண்டு தன்னைப்பற்றி ஒரு தடவை நினைத்துக் கொண்டார்.

முஅத்தின் 'சுபுரு' தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்வதற்காக அதிகாலை நான்கு மணிக்கே எழுந்து விடுவார். காலைக் கடனெல்லாம் முடித்து தன் கையாலேயே தேநீர் போட்டு உள்ளங்கைச் சீனியின் உதவியோடு ஒரு கிளாஸ் தேநீரை உள்ளே விட்டுக்கொண்டதும் அவருக்கு ஒரு தெம்பு பிறந்து விடும். உடனே பள்ளிக்குச் சென்று அண்ணைத் திருந்த விளக்குகளை யெல்லாம் ஏற்றிவிட்டு 'ஒழு' எடுத்து முடிப்பார். அடுத்து அவருடைய "அல்லாஹ் அக்பர்; அல்லாஹ் அக்பர்" என்ற பாங்கின் ஒலி பள்ளிவாசலின் மண்டபத்துக்குள் மட்டுமல்ல, ஊர் முழுவதும் முழங்கும். பாங்கை ஒலித்துத் தொழுகையையும் முடித்துக் கொண்டு ஹவுஸுக்கு நீர் இறைப்பார். அது முடிய ஒன்பது மணியாகி விடும். அதன் பிறகுதான் அவர் தன் குடிசையை அடைவார். அதற்கிடையில் இவருடைய மகள் ஆமினா இரவில் சமைத்த பழையது ஏதாவது இருந்தால் எடுத்து வைப்பாள். அதை மெல்லவிழுங்கிக் கொண்டு போத் தல்களோடு அன்று போகவேண்டிய பகுதிக்குப் போவார். தினசரி எல்லாத் தெருக்களுக்கும் இந்தத் தள்ளாத வயதில் செல்ல முடியுமா? அவருக்கு என்னவோ ஆர்வமும் ஆசையும் தான். ஆனால் தினமும் அவருக்குக் கொடுக்க ஊர்ச்சனங்களுக்கு வசதியிருக்கிறதா? ஊரில் ஏதோ அந்த மரைக்காரும், மத்திசங்களும் கொஞ்சம் பசையோடு வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் கூட முஅத்தினுக்கு 'ஆடிக்கொருதடவை, அமாவாசைக்கொரு தடவை' என்று ஏதோ ஒன்றிரண்டு கொடுப்பதுடன் தங்கள் வள்ளல் தன்மையை நிறுத்தி விடுவார்கள். மற்றதெல்லாம் ஊரில் வாழும் ஏழைகளின் கொடைதான்; சாயும் மரத்துக்கு முட்டுக் கொடுக்கவும் மரத்துண்டுதானே உதவுகிறது? அன்று கிடைத்த ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணை கால் போத்தல் தேங்காயெண்ணெய் எல்லாம் அந்த ஏழைகளின் இறைபக்திதான். முஅத்தினுக்கு அறுபது எழுபது சதம் மிஞ்சும். அந்தப் பணம் தான் அவர்கள் இருவரின் வாழ்க்கைச் சக்கரத்தை இந்தப் பத்து வருஷங்களாய் உருட்டி வருகிறது.

முஅத்தின் மனித வாழ்க்கையின் மூன்றில் இரண்டு பங்கைக் கழித்து விட்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை அந்த நிற்கும் பாகத்தையும் எப்படியோ கழித்து விடுவார். அது அவருக்கு அவ்வளவு அசாதாரணமல்ல. ஆனால் ஆமினா?—

பாவம், தாயற்ற பெண். சில சமயங்களில் "அந்தக் கடைசிக் காலத்தில் ஏன்தான் இவள் வந்து மகளாய்ப் பிறந்தாளோ?" என்றுகூட எண்ணிபிருக்கிறார். குழந்தை போடு கொஞ்சி விளையாட அவள் தாயாவது இருந்திருந்தால்... ..! அவள் இறக்கும் பொழுதுகூடக் குழந்தை பிள்ளை முகத்தை மார்பில் புதைத்தபடிதானே இறந்தாள்? 'உங்கள் கண்ணப்பாவப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று அவள் வேண்டிக்கொண்ட போது அந்தக் கண்ணின் கொஞ்சதல்... ..! இப்பொழுது கூட நிழலாடு கிறதே! அப்பொழுது முன்று வயது நிரம்பியிருந்த ஆமினாவை முத்தாள் குழந்தைபாக்க அவர் விரும்பவில்லை. மூண்டபாய் இருந்து இந்தப் பத்து வருடங்களிலும் அவர் பட்டபாடு! அப்பாடா... ..!

இப்பொழுது ஆமினாவின் உடலில் இளமை கண்ணாழ்ச்சி ஆடியது. ஒரு பருவப்பெண்ணின் அழகுக்கு என்னென்ன வளாவிலக்கணம் இருக்க வேண்டுமோ கெரியாது. ஆனால் முஅத்தின் குடிசைபிழை ஒரு குத்து விளக்குப் பிரகாசித்துக் கொண்டேயிருந்தது. இன்னும் இரண்டொரு வருடங்களில் ஒருவன் கையில் ஒப்படைத்து விட்டா ரென்றால் முஅத்தினின் கவலை விட்டது. ஆமினாவுக்கென ஒருத்தன் பிறந்துதானே இருப்பான்! அள்ளிபண்ணக் கூடிய அழகியென்றாலும் ஏழை, ஏழைதானே! இதை என்னும் பொழுதெல்லாம் முஅத்தின் நெஞ்சில் ஒரு கமை—பெரியதோர் பாரம் அழுத்தும். "பணமென்றால்

பிணமும் வாய் பிளக்கும்" காலமாயிற்றே. அதுவும் ஒரு பெண்ணுக்குக் கல்யாணஞ் செய்து வைப்பதென்றால்? பெண்ணுக்குரிய நகை, நட்டு, வீட்டுச் சாமான்கள் வேண்டாமா என்ன? இவைகளுக்கு மு அத்தின் எங்கே போவார்? அவருக்கு என்ன மாதாந்தச் சம்பளமா கிடைக்கிறது? வெளியிறங்கினால் அறுபது எழுபது சதம் தேறும். அதைவிட ஒவ்வோரறுவடையின் போதும், மனம் நிறைந்த சிலர் மு அத்தின் கட்டுக் கொடுப்பார்கள். (நெற்கதிர்களாலான நாலு பிடி சேர்ந்த ஒரு கட்டு) இதனால் ஒன்று, ஒன்றரை அவணம் சேரலாம். அதிலும் பெருநாள் போன்ற விஷேட தினங்களில் துணிமணிகளுக்குப்போக வெறுங்கைதான் மிஞ்சும். மு அத்தின் உண்டும் உண்ணுமலும் மகளுக்கு எப்படியோ ஒரு சோடி காதணி வாங்கிப் போட்டுவிட்டார். கழுத்துக்கு ஒரு நகை, கைக்கு ஒரு சோடிக் காப்பு அப்புறம் ஒரு நானூறு ரூபாயாவது இருந்தால்தான் கலியாணம் என்ற பேச்சையே கிளப்பலாம். மாப்பிள்ளை? ஆமினாவின் அழகுக்கு ஒருவன் கிடைக்காமலா போய் விடுவான்?

இத்தகைய எதிர்காலச் சிந்தனைகளில் மூழ்கியிருந்த அவரை 'லுகர்' நேரம் பிரித்தெடுத்தது. வியர்வையும் அடங்கிவிட்டது. சுதாரித்துக்கொண்டு முழங்கையை விட்டு நாலைந்து அங்குலம் வழிந்து கிடந்த அந்தக் காரிக்கன் சேட்டை ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண்டார். அதுவும் நன்றாக மூப்படைந்து விட்டது. அதன் வயதை எடுத்துக்காட்டுவது போல இரண்டொரு அண்டைகளைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சாரமும் அதன் உழைப்புக்குப் பழுது சொல்லமுடியாத அளவுக்கு உழைத்து விட்டிருந்தது. உள்ளணியாக விளங்கும் சிறுவால் மட்டும் சென்ற மாதம் தைத்துக் கொண்டதுதான். அதுவும் ஆமினாவின் வற்புறுத்தலின் பேரில். ஒரு குமரைக் கரை சேர்ப்பதென்றால் இலேசான காரியமா? அது ஒரு இமாலயச்சாதனை!

வழக்கம்போல் 'ஒழு' எடுத்துக்கொண்டு 'பாங்கு' சொல்லி 'துவாவை' ஒதி முடித்து விட்டுத் திரும்பிய அவர் வீருந்தையில் ஓர் ஓரத்தில் ஒரு பொட்டலத்தை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்த 'முஸாபரை'க் கண்டார். நித்திரையோடு சங்கமமாக இருந்த அவரைப் பாங்கொலிதான் தட்டி எழுப்பி இருக்க வேண்டுமென்பதை அவருடைய முகத்தில் அப்பொழுதும் படிந்திருந்த நித்திரையின் நிழல் காட்டியது. "பாவம் மனிதனுக்கு இன்று எங்கே சாப்பாடு வகைஞ்சிருக்கோ? இந்த நேரத்தில் யார்தான் கூட்டிக் கொண்டு போவார்களோ பார்ப்போம்" என்று எண்ணினார் மு அத்தின்.

கதீப் முன்னின்று தொழுகையை நடத்தினார். 'துவா' ஒதி முடிந்தது. மற்றொரு துவா ஒது முன்பே முஸாபர் எழுந்து முன்வராந்தாவுக்கு வந்துவிட்டார்.

தொழுகை முடிந்து எல்லோரும் உள்ளேயிருந்து வரிசையாக வரத்துவங்கியதும் முஸாபர் அவர்களுக் கெல்லாம் 'சலா'ங் கூறித் தன் நிலைமையை விளக்கினார்.

"நான் ஓர் ஏழை முஸாபர் வாப்பா, எனக்கு ஐஞ் பெண் பிள்ளைகள். மூத்த மகளுக்கு இருபத்திமூன்று வயசாச்சி. இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை. அதுக்கு வழியு மில்லை வாப்பா! அவங்க உம்மாவுக்கும் ஏலாது. நெடுக நோய். எனக்கும் வாதம் வந்து ஒரு பாரிசத்தை வழக்க மில்லாமல் ஆக்கிப்போட்டுது. ஏதோ அல்லாட ஹக்கிலே இந்த ஏழைக்கு உதவி செய்யுங்க வாப்பா" என்று பரிதாப மான குரலில் இறைஞ்சினார்.

அவருடைய வேண்டுகோளை ஒருவருமே நின்று நிதா னித்துக் கேட்கவில்லை. முஸாபரின் காய்ந்து வரண்டுபோன உதடுகளிலிருந்து வார்த்தைகள் உதிர்ந்துகொண்டிருக்கும் போதே ஒவ்வொருவரும் விருந்தையைக் கடந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

கடைசியாக வந்த கத்தீப் முஸாபரைச் சற்று மேலும் கீழுமாகப் பார்த்து “நீங்க எங்கிருந்து வாறிங்க?” என்று கேட்டார்.

“மட்டக்களப்பு வாப்பா!” என்றார் முஸாபர்.

கதிப் அந்த ஒரே கேள்வியுடன் தன் விசாரணையை முடித்துக் கொண்டு மௌனமாக நடையைக் கட்டினார். முஸாபர் ஏமாற்றத்தின் கதிரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

சற்றுத் தூரத்தில் இதைக் கவனித்துக் கொண்டு நின்றிருந்த மு அத்தின் சோகத்தோடு நீண்ட பெருமூச்சை வெளியேற்றினார். இறைவனை வணங்கிச் சென்ற அவர்கள் காதில் இந்த ஏழைப் பக்கரின் குரல் விழவில்லையே! அவர்களின் மனசை இளக்கச் செய்யவில்லையே என்று அவருடைய உள்ளம் கரைந்து அழுதுது. “ஆண்டவனே மனிதரை ஏன் இரக்கமில்லாதவர்களாகப் படைச்சாய்?” என்று தனக்குள்ளே கேட்டுக்கொண்டே முஸாபரை நோக்கி நடந்தார்.

அந்த ஏழைப் பக்கிருக்கும் ஏறக்குறைய மு அத்தின் வயதுதான் இருக்கும். முக்கால் கைவரை வழிந்து கிடந்த காக்கிச் சட்டை, அதற்குள் உயிர்த் துடிப்பு இல்லாமல் ஆடிக்கொண்டிருந்தது.

அருகில் வந்த மு அத்தின், “இருங்களேன்” என்று முஸாபரைப் பார்த்தவண்ணம் சொல்லியபடி தானும் தரையில் அமர்ந்தார்.

முஸாபர் இருந்ததும் “நீங்கள் சொன்னதை நானும் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆண்டவன் நம்மை படைச்சதோடு நமக்குக் குமர்களை யுத்தந்து இப்படி கஷ்டப் படவும் பிறத்தியாரிடம் கைநீட்டிப் பிழைக்கவும் வைத்து

விட்டான். என்ன செய்யிறது. நம்மைப் பார்த்து நாம் தான் அழவேணும்” என்று துக்கந்தோய்ந்த குரலில் கூறினார்.

முஸாபர் தன்னை ஒத்த ஒரு பக்கிர்தான் மு அத்தினும் என்று நினைத்தவர் பரிதாபமும் அனுதாபமும் பொங்க மு அத்தினைப்பற்றி விசாரித்தார்.

இருவரும் தங்கள் அனுதாபத்தை ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொண்டும், தங்கள் ‘தலைவியை’ நொந்து கொண்டும் உரையாடியபடி இருந்தனர்.

மு அத்தின் முஸாபரின் நிலைக்கு அனுதாபப்பட்டதை விட முஸாபர் மு அத்தினின் நிலைக்கு அதிகம் இரங்கினார். அவருடைய மகள் ஆமினாவுக்கு வீரையில் கல்யாணமாகி சீரோடும் செழிப்போடும் வாழவேண்டுமென்று மனதில் இறைவனை வேண்டிக்கொண்டார்.

மு அத்தின் “வாங்க வாப்பா, ஏதாவது கிடைப்பதைக் கொண்டு திருப்தியடைவோம்” என்று முஸாபரையும் அழைத்துக் கொண்டு தன் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

மு அத்தினுடைய நிலையை நேரிலே தெரிந்து கொண்ட முஸாபருக்கு நெஞ்சிலே ஏதோ ஒன்று அழுத்தியது. ஒரு குடித்தனத்துக்குப் போதிய சாமான்கள் எதுவுமே அங்கே காணப்படவில்லை. சில சட்டி பாணிகள், இரண்டொரு பீங்கான், இரண்டு தலையணையும் பாயும் அதனருகே சுருட்டப் பட்டுக் கிடந்த ஒரு சாக்கு—இத்தனையும்தான் அக்குடிசையின் சொத்து...

“ஆண்டவனே! இந்த ஏழைகளிடமா இன்டைக்கு எனக்கு ‘றிஸ்க்’ அளந்திருக்கிறாய்?” என்று மனதுக்குள்ளேயே வெதும்பிக் கொண்டார் முஸாபர்.

ஆமினா மலர்ந்த முகத்துடன் பாயை எடுத்து உதறி விரித்தாள். முஸாபர் ஆமினாவைப் பார்த்தார். கள்ளங்

கபடமற்ற ஆமினுவின் அழகிய முகம் அவருடைய உள்ளத்தில் பதிந்து ஏதோ சொல்லியது:

“தின்ன ஏதானது இருக்காம்மா?” என்று மகளைப் பார்த்து கேட்டார் மு அத்தின்.

“இதோ வந்துட்டன்; இருங்கவாப்பா” என்று கூறிய ஆமினா தங்களிருவருக்குமாகச் சமைத்திருந்த முன்று சிறங்கை அரிசிச் சோற்றையும் இரண்டு பீங்கானிலும் வழித்து வைத்துவிட்டு. பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த நேற்றைய நெத்தலி மீன்கறியையும்; அன்று காய்ச்சிய கீரைச் சொதியையும் விட்டு இருவருக்கும் முன்னால் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

அவளுடைய செய்கைகள் யாவற்றையும் முஸாபருடைய கழுக்குக் கண்கள் காணத்தவறவில்லை. அதனால் “இன்னொரு பீங்கான் தாம்மா” என்று கேட்டார் முஸாபர். மு அத்தினும் அவருடைய நோக்கத்தை அறிந்துகொண்டு “அந்த அரிக்கஞ்சட்டியைத் தாம்மா” என்று கேட்டு வாங்கினார். அதனுள் முஸாபர் கறிபடாத சோற்றில் சிறிதை எடுத்து வைத்தார். மு அத்தினும் அவ்வாறு செய்தார்.

இருவரும் பெயருக்குச் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் யாவற்றையும் ஒதுங்க வைத்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்தாள் ஆமினா.

முஸாபருக்கு ஒரு ரூபாய்க் காசு கொடுப்பதற்குக்கூட இங்கு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள் என்பது மு அத்தினுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவரை எப்படி வெறுங்கையோடு அனுப்புவது? குமர் காரியமாச்சே? என்று மு அத்தின் சிந்தித்து கொண்டிருந்துவிட்டு “அந்தத் தகரப்பெட்டியை எடும்மா” என்று ஆமினாவுக்கு ஆக்கை பிறப்பித்தார்.

அவள் அதை எடுத்துக்கொடுத்தாள். அதனுள் இருந்த பழைய ‘மணிபேர்சை’த் திறந்து பத்திரமாய் வைத்திருந்த பத்து ரூபாய் நோட்டை முஸாபரிடம் நீட்டினார்.

முஸாபருக்கு உலகமே சுற்றுவதுபோலிருந்தது. ஏதோ ஒரு வகையான உணர்ச்சி அவர் உள்ளத்திலே பொங்கிப் பிரவகித்தது. அவ்வுணர்ச்சி வழிந்து இரு கண்களிலும் தேங்கி நின்றது. அந்தக் கண்ணீரில் எத்தனையோ உணர்ச்சிகள்! எத்தனையோ எண்ணங்கள்! “யா அல்லாஹ்”! ஏழை களுடைய உள்ளத்தில்தானே நீ கருணையைப் பொழிந்திருக்கிறாய்? என்று தனக்குள் எண்ணியவராய் “மோதின் பாவா உங்களுக்கும் உங்கள் மகளுக்கும் ஆண்டவன் நீண்ட ஆயுசைத் தரவேண்டும்” எனக்கூறிப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஆனால் அவருடைய மனதில் ஒரு போராட்டம் எழுந்தது. தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு ஏதோ தீவிரமாகச் சிந்தித்தார்.

மு அத்தின் “ரோக்கை சுத்துவதுக்கு குருத்தோலை பொறுக்க வேணும்! கொஞ்ச நேரம் உடம்பைச் சாய்ச்சி இளைப்பாறுங்க, நான் இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று முஸாபரிடம் சொல்லிவிட்டு குடிசையை விட்டு வெளியேறினார்.

முஸாபர் ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவர்போல் ஒரு மூலையில் நின்றுக்கொண்டிருந்த ஆமினாவிடம் “குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி தாங்கம்மா?” என்று கேட்டார். ஆமினா தண்ணீர் எடுக்க உள்ளே சென்றாள்.

முஸாபர் தண்ணீர் குடித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது மு அத்தினும் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்: “அல்லஹ்துலில்லாஹ்” என்று கூறித் தண்ணீர்க் கோப்பையைக் கீழே வைத்த முஸாபர் “நான் வாறன் பாவா... வாறனம்மா?”

என்று இருவரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

ஒரு மணித்தியாலத்திற்குப் பிறகு—

தரையில் ஒரு மணிபேஸ் கிடப்பதைக் கண்ட மு அத்தின் பரபரப்புடன் அதை எடுத்துப் பார்த்தார். உள்ளே ஐந்து பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள் இருந்தன. “மனுஷன் பேஸையும் காசையும் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாரே” என்று எண்ணிய மு அத்தின் பதைபதைக்க மணிபேஸுடன் குடிசைக்குள்ளிருந்து வெளியே ஓடினார்.

முஸாபர் நெடுந்தூரத்துக்கு அப்பால் போவது மங்கலாகத் தெரிந்தது. மு அத்தின் ஓட்டமும் நடையுமாக அவரைப் பின்தொடர்ந்தார். அவர் கண்ணியாத் துறைக்கு வருவதற்குள் முஸாபர் வள்ளத்தில் ஏறிவிட்டார்.

மு அத்தின் வேர்க்கவிறுவிறுக்க “காசையும் பேஸையும் விட்டுப் போறீங்களே பாவா!” என்று கரையிலிருந்து கத்தினார்.

“மோதின் பாவா அது உங்களுக்குத்தான்! இந்த ஏழையின் ஹக். வைச்சிருங்கோ!” என்று வள்ளத்திலிருந்து பதிலுக்குப் பலமாகக் கத்தினார் முஸாபர்.

முஸாபரின் இந்த வார்த்தைகள் மு அத்தினின் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்தன. அவர் கையில் மணிபேஸுடன் சிலயாக நின்றவண்ணம் வள்ளத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். அவருடைய விழிகளிலிருந்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விழுந்தது;

—1961

அண்ணல்

இயற் பெயர் எம். என். எம். ஸாலிஹ். சிறந்த கவிஞர், கவிதைகளில் பல்வேறு வகை ரகமும் கற்பனை நயமும் மலிந்திருக்கும். கதைகளும் எழுதுவார். இவரது கவிதைகள் ‘அண்ணல் கவிதைகள்’ எனும் பெயரில் நூலாகப் பெற்றுள்ளன. சொந்த ஊரான கிண்ணியாவில் தலைமை ஆசிரியராகப் பணி புரிகிறார்.

தங்கச் சவடி

“யுவன்”

“ஈண்டி அழகிரய்?..... இம்... சத்தம் வெளியிலே கேட்டுச்சி எண்டா, மறுகா உண்ட மென்னிய திரிகிருவன். பற வேச.....”

இப்படி ஆவேசமாகக் கூறியபடியே குறுக்கும் நெறுக்குமாக வீரநடை போட்டுக் கொண்டிருந்தார் மச்சான். அவருடைய கண்கள் நெருப்புத் தணல் போல சிவந்து இருந்தன. அவருடைய கையில் கறுத்த வார் ஒன்று சுழன்றது. அந்த வாரிலே இருந்த இரும்புக் குண்டோ என்னவோ..... விளக்கின் ஒளியில் பளீர்..... பளீர் என்று மின்னியது. எனக்குப் பயம் பயமாக வந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன்; ராத்தா மூலையோடு மூலையாக விக்கி விக்கி அழுது கொண்டிருந்தா. அவவுடைய சத்தம் வெளியில் வராதபடி சேலைத் தலைப்பெல்லாம் கையிரண்டுக்குள் அடங்கி, வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தது.

‘என்னடி..... நீ பாத்திவேலை? எங்கேடி சவடி? சவடி போன இடத்தைச் சொல்லாட்டி நாளைக்கி உன்னச் சந்தக் கிவத்தான் அனுப்புவன், இம்.’

‘ஏன் இப்படி எரிஞ்சி உழறிங்க. பசி ஆறிப்போட்டு செல்லுறன்...வாங்க...பசியாற...’

மு.8

என் சரீரமெல்லாம் துடித்தது. என் அருமை ராத்தா பட்ட அடிக்கும், உதைக்கும் அன்று கணக்கே இல்லை. அத்தனை ஆக்கினைகளுக்குப் பிறகும் கூட என் ராத்தா, என் அருமை ராத்தா... எவ்வளவு அன்பாக-ஆதரவாக அழைக்கின்றான் சாப்பிட. மச்சான் ஒன்றுமே பேசவில்லை; கையிலே இருந்த வாரை வீசிவிட்டு - சால்வையை எடுத்துக் கொடியிலே போட்டுவிட்டு-உடுத்திருந்த சாறனை உதறி மீண்டும் உடுத்தார்.....

“உபு..... பு..... பு..... சிசீ... ஒரு நிமிஷமாச்சும் ஆறுவம் எண்டா-இந்த ஊட்டில அதுக்கும் ஏலாது.” இப்படி ஏதோ சொன்னபடியே அடுப்படிப் பக்கம் சென்றார். எனக்கும் பசிதான். பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. பயம் மனதிலே...டுக்...டுக் என்ற சத்தத்தை எழுப்பியது. பசி முன்னே தள்ளியது. பயம் பின்னுக்கு இழுத்தது. இரண்டுக்கும் மத்தியில் எப்படியோ நானும்-மச்சானோடு அடுப்படிக்குச் சென்றேன். செம்பை எடுத்தபடியே மச்சான் வாசலுக்குச் சென்றார். அதுதான் அவர் பழக்கம். சாப்பிடு முன்னர் வாய் கழுவி, கை கழுவி, முகத்தையும் கழுவிக்கொண்டுதான் பாயில் வந்து இருப்பார்.

வெளியிலே வாய் கொப்பளிக்கும் சத்தம் கேட்டது: ராத்தாவைப் பார்த்தேன். முகம் அப்படியே பலுண் மாதிரி ஊதியிருந்தது. கண்கள் புதிதாக வாங்கிய பெரிய பளிங்குக் கல்லை இல்லை... இல்லை... மாபிள் போளையை நினைவூட்டின. உதட்டைக் கடித்து உள்ளுக்குள்ளே விழுந்தல் கேட்டது. பாவம் ராத்தா...அழுதுகொண்டே இருந்தான்.

“ராத்தா... ஏன் உனக்கு மச்சான் அடிச்ச.....?”
என் பசி, பயம், எல்லாவற்றையும் மீறி அப்படி கேட்டு விட்டேன். ஆனால் ராத்தா மட்டும் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

மச்சானுக்குச் சோறு போட்டபடியே தலையை ஆட்டினான். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை;

ஃ ஃ ஃ

ராத்தாவின் போக்கே அப்படித்தான். மச்சானின் போக்கும் அப்படித்தான். அடிப்பார்; உதைப்பார் மச்சான்; அழுவார்; விம்முவார் - பின்பு அமைதியாகத் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டே இருப்பார். மண்ணுக்குக் கொடுத்த பொறுமையை என் ராத்தாவுக்கும் கொடுத்த இறைவனை நான் எண்ணாத நாளில்லை. வாப்பாவும் உம்மாவும்-ஒருவரின் ஒருவராக-என்னை ராத்தாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு சந்தோஷமாக - நிம்மதியாக மௌத்தாகி விட்ட அன்று தொட்டு இன்றுவரை நான் ஆண்டவனைப் போற்றாத நாளில்லை: நான் மட்டுந்தான் ஆசைக்கு ஒரு தம்பி. என்னோடு என் ராத்தா பேசும்போது - எனக்கு மனமும், உடலும் குளிர்ந்து விடும். என்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தான் ராத்தா. மச்சான் நல்லவர்; கலியாணஞ் செய்து புது மாப்பிளை..... புதுமாப்பிளை..... என்று பிறர் கூப்பிட்ட நாட்களில் எல்லாம் மச்சானின் உயிர் நானேதான். விரந்துக்கு, பள்ளிவாசலுக்கு எல்லாம் நான்தான் மெய் காப்பாளன். ஏதாவது சாப்பிடும்போதும் கூட அடிக்கடி என்னைப் பற்றியே பேசிக் கொட்டுவார். அன்றும் அவர் பேசியதை இன்று கூட என்னால் மறக்க முடியாது.

“பரீதா”.....

“உம்”

“தம்பி...சாப்பிட்டானா?”

“தம்பியா...ஓ.....என்ற தம்பி ஒங்களுக்குமா தம்பி”

“உம்”

“சரி...சரி சாப்பிடுங்க...”

“பரீதா... ஒனக்கு பட்டுந்தானா ஒன் தம்பிமேலே ஆச. எனக்கு இல்லையா?”

“ஆருக்குத் தெரியும்? எனக்கு என் தம்பிமேலே ஆச... ஒங்களுக்கு என்மேல ஆச... அதனால்தான்.....

“இம்... சொல்லு.....”

“.....”

“ஓ...நீ சுத்திவாறயா... இங்கப்பாரு பரீதா...நான் இந்த நில்கில அடிச்சச் சொல்லுறன்-ஒன்ற தம்பி என்ற தம்பி தான். அவன நான் இங்கிலிசு படிக்கபுளியந்தீவுக்கு அனுப்பப் போறன்.

“என்னவோ...நாம ஏழைகள் நமக்கு ஏன் இந்த சுமை. அவனுக்கு நம்மட நாட்டுத் தொழிலையே சொல்லிக் கொடுத்தா.... நாளைக்கி எங்களுக்கும் ஒரு தொணை..... வயலுக்குப் போகக் கொள்ள அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்க.”

“பரீதா... நீ என்ன புள்ள ஈன பேசுகிறது. புருஷன் சொல்லுறதைத் தட்டுறது எனக்குப் புடிக்காது.”

“சரி மச்சான்..... நீங்க சொன்னுப்பல செய்யுங்க. மச்சானுக்கு நிரம்ப ஆசை இருந்தது. திட்டமிருந்தது. ஆனால் பணம் வேண்டுமே? ஆனாலும் மச்சான் மட்டும் உறுதியை விடவில்லை.

அதற்கும் காரணம் இருந்தது. என் ராத்தாவுடைய கழுத்தில் இருந்த சவடிதான் காரணம். அது தங்கத்தாலே செய்யப்பட்டதாம். அதற்கு அதிக விலை கொடுத்து மச்சான் வாங்கி வந்ததாக அடிக்கடி ராத்தா என்னிடமே

சொல்லி இருக்கிறா. நான் இங்கிலிசுப் பாடசாலைக்குப் போவதற்கு முன் மச்சான் மிகவும் இரக்கமாகவும் அன்பாகவும் இருந்தார். இன்றும் அப்படித்தான். ஆனால் கவடையோ, யோசனையோ வந்துவிட்டால் அவர் போக்கே மாறிவிடும்; என்னைப் படிக்க அனுப்புவதற்குப் பணம் இருக்கவில்லை; புது உடுப்புகள், புதுப் புதுப் புத்தகங்கள் எல்லாம் எடுக்க வேண்டியிருந்தது. பிரயாணச் செலவு-எனக்குச் சாப் பாட்டுச் செலவு இவற்றுக்கெல்லாம் காசு... காசு... காசு... என்றே மச்சான் அகைந்து திரிந்தார். ஆனால் ஒரு வழியிலும் அவரால் பணம் பெற முடியவில்லை. கடைசியாக என் ராத்தாவிடம் இருந்த அந்தச் சவடி வட்டிக்காரச் செட்டி வீட்டுக்குப் போனது. பிறகு பணம் வந்தது. நான் படிக்கப் பயணமானேன். இது நடந்து இரண்டு வருடமிருக்கும்.

நான் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் - ராத்தாவின் கழுத்திலே சவடி கிடந்து பளபளக்கும். சில வேளைகளில் சவடிக்குப் பதிலாக மணிக்கோவை ஒன்று கிடக்கும். சவடியைப் பற்றி நான் கேட்டால்-‘அது முளை வாங்கப்போயிருக்கு’ என்று ராத்தா சொல்லுவார். அல்லது ‘வெள்ளாம போடப்போயிருக்கு’ என்று கூறுவார். அல்லது மச்சான்ரகடன் இறுக்கப் போயிருக்கு என்று சொல்லுவார். இப்படி அடிக்கடி கூறுவதில் ஓர் உண்மை எனக்கு விளங்கியது. பொறுப்புக்கள்-கஷ்டங்கள் வரும்போது அந்தத் தங்கச்சவடி-ராத்தாவிடமிருந்து வட்டிக்காரச் செட்டி யிடம் போவதும், பிறகு வசதியும் வாய்ப்பும் வந்ததும் மீண்டும் வருவதும் வழக்கம். உண்மையைச் சொல்வதானால் அந்தத் தங்கச் சவடிதான் எங்கள் ஆபத்துக்கு உதவும் அருமருந்து! துன்பம் போக்கும் துணை! இந்தத் தங்கச் சவடி இருந்தால் மச்சானுக்கும் ஒரு தைரியம். அது இல்லாவிட்டால் அவருக்கு அதை மீண்டும் எடுக்கும்வரை ஓய்வே இருக்காது.

நான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். மாதா மாதம் காசு கட்டினார் மச்சான். அவருக்கு எழுதவே தெரியாது. பெருவிரலில் மையை அப்பி - ஒப்பம் போடத் தெரியும். அதனால் என்னை அடிக்கடி பார்க்க வருவார். பத்துச் சதத்துக்குப் பதிலாக அவர் பத்துரூபாயைச் செலவு செய்வார். ஏனென்று கேட்டால் என்னைப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியாது என்றும் விளக்கம் தந்து விடுவார்:

அடிக்கடி வந்து போகும் மச்சான் மூன்று மாதமாக வரவே இல்லை. கடிதம் எழுதியும் முடிவும் இல்லை வீட்டு நிலையும் எனக்குத் தெரியாது. பாடசாலை விடுதிக் காசும் கட்டவில்லை. அதிபர் என்னை ஒரு கடிதம் தந்து வீட்டுக்கு அனுப்பினார். காசு கட்டாவிட்டால் பரீட்சை எடுக்கவே முடியாது என்று எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பினார். எனக்குப் பெரிய பயமாக இருந்தது. வீட்டுக்குச் சென்றேன். பெட்டியும் படுக்கையுமாக என்னைக் கண்ட ராத்தா என்னைக் கட்டி அழுதார். நானும் அழுதேன். ராத்தாவின் கழுத்தைப் பார்த்தேன். மணிக்கோவை கிடந்தது. தங்கச் சவடியைக் காணவில்லை. எனக்குத் தலை சுழன்றது. மச்சானுக்குத் தைரியமூட்டிய அந்தச் சவடி, ராத்தாவின் அழகுக்கு அழகூட்டிய அந்தச் சவடி, எங்கள் வாழ்க்கைக்கு பக்கத்துணையாயிருந்த அந்தச் சவடி, என் எதிர்காலத்தைச் சிறப்பிக்கும் அந்தச் சவடியைக் காணவில்லை. ராத்தாவிடம் கேட்டேன். அதற்கு ஒரு பதிலுமே சொல்லாமல் சிரித்தா. நானும் சிரித்தேன். சாப்பிடக் கூப்பிட்டா. நான் ஒன்றுமே செய்ய மனமில்லாமல் ஊமையாய் இருந்தேன். மச்சான் வந்தார். என்னைக் கண்டவுடன் அவருக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது:

“என்னடா - படிச்சி முடிஞ்சா. உம்... எங்கடா உன் ராத்தா...”

“இங்கேதானே இருக்கிறேன்”

“இருக்கிறயா..? எங்கடி சவடி?”

இப்படி ஆரம்பித்த பேச்சுத்தான் அடியிலும் உதையிலும் முடிந்தது.

ஃ ஃ ஃ

மச்சான் செம்புடன் வந்து பாயில் இருந்தார். சாப்பிட்டார். ராத்தா கீழே பார்த்த படியே சோறு கறி எல்லாம் வைத்துக் கொடுத்தா. எனக்கும் பெரிய பெரிய பொரியல் வைத்தா. நான் சாப்பிட மனமில்லாமல் இருந்தேன். மச்சான் என்னை முறைத்துப் பார்த்தார்-பயமாக வந்தது. ஒன்றுமே பேசாமல் சாப்பிட்டேன்.

“நீயும் சாப்பிடு ராத்தா...”

“சரி... நீ முதல் சாப்பிடு.”

“மச்சான்! சாப்பிடச் சொல்லுங்க மச்சான்.”

“.....”

என்னை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு மச்சான் எழும்பி விட்டார். பயமில்லாமல் நான் சாப்பிட்டேன். வெளியில் யாரோ கதைத்தது கேட்டது.

“என்ன புள்ள இந்நேரம்?”

“ஒண்டுமில்ல காக்கா... பரீதா உம்மா இருக்குதா?”

“.....”

“காக்கா...கோவிச்சுக் கொள்ள வேணும். இத அந்தப் புள்ளக்கிட்ட கொடுங்களேன்”

“இது என்ன?”

“பரீதா உம்மாட சவடி. போனமாசம் என்ற புள்ளர புத்தியறிஞ்ச கலியாணத்துக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் போனது. குமரு ஆன புள்ளர மனசு நோகப்படா என்று களட்டாம கழுத்தோட கிடக்க உட்டுட்டன். அதனால் சுணங்கிப் போச்சி.....”

“நீ என்ன சொல்லுறாய்?”

“பரீதாட சவடியைக் கொண்டாந்து இருக்கேன்”

“சவடி” என்ற சத்தம் கேட்டுச் சாப்பாட்டுக் கையுடன் ஓடினேன். அங்கே மச்சானின் கையிலே சவடி இருந்து சிரித்தது.

மச்சான் சிரித்தார். அந்த மனுஷிமேல் எனக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. ராத்தாவிடம் ஓடினேன். அவனைக் காணவில்லை. திண்ணைப் பக்கம் ஓடி வந்தேன். அங்கு கணுவோடு கணுவாக நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“ஏன் ராத்தா இவக்கு இரவலாக் கொடுத்தாய் நம்மட சவடியை”

ராத்தா என் வாயைப் பொத்தினான். “உதவி செய்யிற எண்டா எனக்குச் சொல்லப்படாதா?”

மச்சான் கேட்டார்:

“விளம்பரப் படுத்தியா உதவி செய்யிறது?” என்று சொல்லத் துடித்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ராத்தாவின் உதடுகள் ஏன் துடித்தன? அதை அவள் அப்படி இறுக்கியது ஏன்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ராத்தா ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். அது குடாக இருந்தது! நான் ராத்தாவைப் பார்த்தேன். அவளின் கண்களில் துளிகள் இரண்டு ஆடின. அவற்றிலே தங்கச் சவடியும் எனக்குத் தெரிந்தது.

-1960

யுவன்.

எம். ஏ. கபூர் என்பது பெயர். ஏராளமான புனை பெயர்களுள் மறைந்துள்ள இவர் உணர்ச்சியும் துடிப்புமிக்க கவிதைகளைப் புனைந்துள்ளார். வாறெலி நாடகங்களையும் எழுதி வருகிறார். பொத்துவிலில் பிறந்தவர். பதுனையில் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்.

ஒளி

“மருதூர்க் கொத்தன்”

‘அந்த வல்ல பெரிய மருமான் முகம் பார்ப்பான்’

மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருட் கனதியைக் குடைந்து நடக்கிறான் அப்துல் கரீம். பத்து வயதுப் பையனும் தந்தையைத் தொடர்கிறான். சாதகமான சாபல்ய வேட்கையில், வருங்காரியம் வாயில் வரும் என்ற எண்ணச் சுழிப்பில் ‘அந்த வல்ல பெரிய மருமான் முகம் பார்ப்பான்’ என்ற வாக்கியத்தை அசைபோடுவதிற்தன் சிந்தனையை வயப்படுத்திவிட்டான் கரீம். ஊதற்காற்றின் உந்துகை தங்களுக்காய் பிறப்பிக்கப்படும் ஆக்ஞையெனும் மருட்சியிற் தனையுண்டு, வேலித் தழைகளும், தென்னங் கீற்றுகளும். பாழ் வளவுகளில் மண்டிக் கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் மெல்லோசையைச் சுருதியாகக் கொண்டு, வெண்கருமைக் குறுமணலில் மூழ்கி மீண்டும் ‘சரக்...சரக்’ இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை.

உவர்க்களப்பின் மேற் பரப்பிற் தவழ்ந்த ஈரப் பதனின் பளுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளக் காற்றுக்குக் கஞ்சற் சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில் உடலைப் போர்த்துப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்.

அக்கினிப் பாளமாகத் தகிக்க வேண்டிய அயனப் பிரதேசத்தையும், தாவராதிகளும், ஜீவராசிகளும் வதியக்

கூடியதாக வளப்படுத்தும் கடற்காற்றினால் சுண்ணக் காளவாயாகக் கனன்று கொண்டிருக்கும் கரீமின் மன வேக்காட்டைத்தான் தணிக்க முடியவில்லை.

அந்த வல்ல பெரிய மருமான் முகம் பார்த்தால்...?

வாழ்க்கையெனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொளுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயின் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் கிரிக்கும் என்று நம்புவன் கரீம். அந்த நம்பிக்கையின் நட்சத்திரப் பிரகாச சுகானுபவத்தில் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைக் கடத்தி விட்டவன்.

கண்கடை தெரியாத இருளில், பாற்றில்லைப் பற்றைகளை விலத்தி வழிகண்டு செல்வதில் அவர்கள் அனுபூதிகள்; கரீமின் வலது தோட்பட்டை வலி கண்டிருக்க வேண்டும். துடுப்பை இடது தோளுக்கு மாற்றுகிறான்.

‘அந்த வல்ல பெரிய மருமான் முகம் பார்ப்பான்.’

மகளின் வாழ்வுப் பாதையிலே நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப் பகைவனைச் சிரக் கம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னத்தைய் வழி அனுப்பிவைத்தபோது அவன் மனைவி கூறிய நன்மாராயம்.

எளி வளைகளாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை ஈயெறும்புதானும் நுழையாதவாறு இறுக்கக்கட்டிய கிடுகுச் செத்தையையே சுவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத்தினுள் பக்குவமடைந்த மகள். என்னதான் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும், பருவ பக்குவமடைந்த குமரைக் கட்டுக் காவலாகத்தானே வைத்திருக்க வேண்டும். மற்ற அறையில், முன் பக்கம் முழுமையாகவும், மற்றிரு பக்கமும் மேல் அரையளவுக்குள்ள காலதர் வழியே, வெளியே வெண் பஞ்சாகத் துமிக்கும் பனித் திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிர்க் கால்களைத் துளைப்பதில் நின்றும் பாதுகாப்புப் பெறுவதற்

காய்ச் சாரனெனுங் கருப்பையுள் சிசுவாக முடங்கிக்
கிடந்தனர் தந்தையுந் தனையனும். வாழ்க்கை முழுக்கக்
கும்பகர்ண வரம் நல்கி விட்டால் எவ்வளவு செளகரியப்
படும் என்பது போலிருந்தது அவர்கள் தோற்றம். பசியின்
அழுங்குப் பிடியில் வெறி முற்றிவிட்ட புவியின் நகங்களாக
மனத்தை வராண்டும் அவசங்களையும் குசேல காண்டப்
பாராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி
அவர்களில்.

ஒட்டுத் திண்ணையில் ஈர விறகுகளோடு நடத்திய மடைப்
பள்ளிப் போரை நிறுத்திவிட்டு, குப்பி விளக்குடன் நெருங்கி
வந்தாள் ஹலீமா; அவன் மனைவி. மெத்தென்ற இளமை
நலம் இல்லாவிட்டாலும், மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்ச
மலர் ஒத்தணம் பெற்றது கரீமின் புயம். அங்குசத்தின்
பிரயோகத்தில் அடங்கி இயங்கும் யானையாக கரீம்
வாரிச்சுருட்டி எழுந்தான்; மகனையும் எழுப்பினான். கரீத்
துணிக்கைகளை அசை போட்டுப் பல் துலக்கி அவள்
தயாராய் வைத்திருந்த வெந்நீரில் முகம் அலம்பினார்கள்.

இலங்கை ஆலைகளின் உலக சாதனையான ஊசல்
மணக்கும் ஊறலரிசிப் பழஞ் சோறும், குடு காட்டிய மட்டிச்
சதைப் பழங்கறியும் நிகிக்குளிரில் கரும்பாக.....கடைந்
தெடுத்த அமுதாகஉணவு முடிந்ததும், உலர்ந்த
தென்னங் குருத்தும், நிலா வெளிப்புகையிலையும், நெருப்புக்
கொள்ளியும் கொணர்ந்து வைத்தாள் ஹலீமா. மனித
இயந்திரத்திற்குப் புகைமூலம் குடு காட்டுவதற்கான
'ரோக்கை'க்குத் தேவையான மூல வஸ்துக்கள். அவளும்
பத்தாவின் தேவைகள் அறிந்த பதிவிரதை; பணிவிடை
முடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்.”

கரீமின் மனைவி நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த
நம்பிக்கைப் பல்லவி; அவள் பெருமூச்சு கொழுந்து

விட்டெரியும் குப்பி விளக்கின் ராட்சசச் சுடரோடு
மோதித் தணிந்தது.

பல்லவி?

கரீமைப் பொறுத்தவரை இடி முழக்கம்.

இடியொலிக்கு அதிரும் நாகமாகத் தன்னை மறந்த
நிலையில், தலைமேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள கடமைச் சுமை
கொல்லன் பட்டரைப் பிடிச்சிராவியாக நெஞ்சை அழுத்துவ
தான மனப்பிராந்தியில் காரியத்திலீடுபட்டான். மூலை
யிலே பதுக்கி வைத்திருந்த 'டைனமட்' வெடிகளை அதிதக்
கரிசனையோடு எடுத்து மடியில் வைத்துச் சொருகிக்
கொண்டான்.

தொழிலுக்கு வெளிக்கிடும் போதெல்லாம் முதலில்
மனைவியைப் படைக்கு அனுப்பி ஒழுங்கையில் ஆள் நட
மாட்டம் இல்லையென்பதற் கறிஞறியாக 'உங்களைத்தான்'
எனும் சங்கொலி பிறந்ததும், வெண்கலக் குமிழ் போன்ற
அவள் வதனத்தில் முளி வீசுகளம் பெறும் சம்பிரதாயத்
தையே மறக்குமளவுக்கு ஆதூரப்பட்டான். கணவன் சம்
பிரதாயத்தை மறந்தாலும், மனைவி தன் கடமையிற்
தவறவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

பூலை வெளியாக வெறிச்சென்று கிடந்த இல்லறச்
சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு, ஒளி
உமிழ வகையின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கின்றது.
திரியிட்டு, நெய்வார்த்துத் தீபமேற்றி வைத்தால்தானே
குத்துவிளக்கு குலவிளக்காக ஒளிரும். 'தூண்டாமணி
விளக்கென்றாலும் ஒரு தூண்டுகோல் வேண்டும்.'

விளக்கிற்குத் தூண்டுகோல்.

பெண்ணு கு?

மாப்பிள்ளையென்ன குப்பையில் கிரையா? கரீமைப் போன்றவர்கள் இலகுவிற்பெற்றுவிட! கலியாணச் சந்தையில் கரீம் பேரம் பேசிய மாப்பிள்ளையின் பெறுமானம் நானூற்றொரு ரூபாய்கள்.

முதல் படைத்தவன் கொடுத்த தோணியை வங்காளக் கடலிற் செலுத்திப் பாதைகளை அண்டி நங்கூரம் பாய்ச்சித் தூண்டிலில் இரையைக் குத்திப் போடுவான். குரை, சுரூ, பாரை, பனைமீனென்று தோணி நிரம்பி விடும். காலந் தன் கடமையிற் தவறி, உடுக்கணங்கள் தங்கள் நியதியிற் பிசகினாலும் பிசகலாம். ஆனால் நிறைமாதக் கர்ப்பினியின் சாயை காட்டி, மச்சச் சூலுடன் கரைதட்டும் தோணியை வரவேற்க உடையவன் தவறமாட்டான். கழிப் பாட்டுக்கு ஒரு சிறியதைக் கையிலே பிடித்த வண்ணம், துடுப்பையும், தூண்டில் முதலானவற்றையும் தோளிலே போட்ட வண்ணம் வீடு திரும்புவதோடு கரீமின் அன்றைய கடமை முடிந்து விடும். தோணியையும் அதற்குத் தேவையான பண் வரிசையும் கொடுத்தவனுக்குத் திறந்தரம் படியளக்கவா முடியாது?

சீதக்காதியின் வாரிசு என்ற கற்பிதத்தாலோ என்னவோ, செருப்பாக உழைத்தவன் என்ற நன்றி உணர்வுடன், நெருப்புக்கு இரையாகும் நிலையிலிருந்த தோணியைக் கரீமுக்கு அன்பளிப்பும் செய்ததோடு, படியளக்கும் கடமையிலிருந்தும் அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். ஒட்டை உடைசல்களை ஒட்டு வேலையால் மறைத்துக்கொண்டான் கரீம்; சொந்தத் தோணியின் புண்ணியத்தால் அன்றாடம் உண்டு உடுக்கும் செக்குச் சுழற்சியில் வலம் வந்த கையோடு, மகளுக்கு மனைவிக்கும் இரண்டொரு சிறு நகைகளைச் செய்யுமளவுக்குத்தான் 'கஜானா' இடங்கொடுத்தது.

தன் தகுதியை எவ்றிய வரனுக்கு ஏங்காமல் 'ஏழைக் கொன்ற எள்ளுருண்டை' கிடைக்காமலா போகும் என்று லீட்டுத் தள்ளவும் முடியவில்லை. நேர்ந்து தவமிருந்து, நெய்யால் விளக்கெரித்து, ஆசைக்குப் பெற்று அருமைக்கு வளர்த்த ஏகப் புத்திரி. அவனைத்தான்... என்று ஒற்றைக் காலில் நாரைத்தவம் புரிகின்றாள்.

கரீம் வாலிபப் பராயத்தில் துடுக்குக்காரன். சண்டியன் லூகக் கூடினால் இரண்டொரு அந்தர் மீனுக்காகத் தொடுவானுக்குத் தோணியோட்டி வெயிற்பால் குடிப்பது அவனுக்கு என்னவோ போலிருக்கும். மீன்பிடி இலாக்காவின் கண்ணிலும், போலீஸ்காரரின் பார்வையிலும் பொடி தூவிவிட்டு, பெரிய மீன் பாட்டமாகப் பார்த்து ஒரு வெடியைப் போட்டால் ஆயிரக்கணக்கிற் தேறும். அவனது வாலிப முறுக்கிற்கு வாரப்பாடான தொழில், கிண்ணியாக் கடற் கரையில் 'டைனமைட்' காரர்களைக் கண்காணிக்க நேர்ந்த ஊழ்வலியை நொந்துகொள்ளாத மீன் பிடிப் பரிசோதகர்கள் அபூர்வத்திலும் அபூர்வம், கரீமின் சீனடியிற் சிக்கி வாதையுற்றோர் அதிகம் பேர். துணிந்து படகில் வந்து தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற பரங்கிக்காரனைத் துடுப்பால் அடித்துக் கடலிற் சாய்த்த பரிதாபத்தோடு இந்த வெடி வீவகாரத்தைக் கை கழுவி விட்டான்.

எந்தக் கையால் அதனைத் தொடுவதில்லை என்று சங்கற்பம் செய்தானோ, அதே கையாற்றான் இன்று அதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான். அறிந்து கொண்டே சட்ட விரோதச் செயலில் ஈடுபடுகிறேன் என்பதை அவன் உணர் கின்றான். மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றிச் சுமங்கலியாய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அபிலாஷையின் உந்தலால் சட்டத்தை மீறுவதையும் அவன் பொருட்படுத்தத் தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன் கேட்டு ஏமாந்த நிலைமையிற்றான் இந்த முடிவுக்கு வந்தான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்”

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அணுவறை
தோறும் நிரவிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை அறியாம
லேயே கரீமின் நாவில் உச்சாடனம் பெறுகின்றது.

சிறகாம் கைகளால் வயிலலைக்கும் கடைச் சாமச் சேவல்
களின் ஓங்கார நாதத்திற்கூட அதே வாக்கியத் தொடர்
இழைந்தொலிப்பதான எண்ணம் அவனுக்கு பட்சி
சாரங்கள் சேவலின் தானத் தலைமையேற்று இருளடி
மைத்தளை அறுக்கும் சமரிற் குதித்து விட்டன.

நீர்த்தாகத்தில், ஆடிக் கோடையிற் சேறு கண்டுவிட்ட
குட்டையை விரையும் கரடியை உருவகித்து, கடற்கரையை
அடைகின்றனர் வாப்பாவும், மகனும். துடுப்பையெடுத்து
இருகைகளாலும் கூட்டிப்பிடித்து உலக்கை போடும் பெண்
றை ஒங்கி, மெல்லலைகளின் முத்தத்திற் கிறங்கிக் கிடக்கும்
குருத்து மணலிற் குத்தி நாட்டுகிறான் கரீம். புகையிலைத்
துணிகளைக்கு உவந்த தென்னங் குருத்தைச் சின்னி விரலளவு
கிள்ளிப் போர்வை போத்துஉதடுகளைக் குரடாக்கி
ரேக்கையை இழுத்துவிடும் ஒரு ‘தம்’ புகையின் வெக்கையில்
கொட்டியாரக் குடாவின் வைகறைக் குளிரென்ன
தூந்திரத்துச் சீதளத்தையே ஒரு கை பார்த்திடத் துடிக்கும்
இறுமாப்பு.

தந்தையையும், தனையையும் இரு அந்தங்களிற் சுமந்து
கொண்டு, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை அனாயாசமாக உதறித்
தள்ளிவிட்ட முதுமை இலச்சினைகள் கரீமின் சிட்சையில்
மறைவுண்டிருக்கும் பெருமிதத்தில் மார்க்கண்டேய வரம்
பெற்ற மங்கையின்தருக்குடன் தோணி வழக்கிச் செல்கிறது.

“ஆண்டவா! வல்ல பெரிய றகுமானே! ஏழைக்கிரங்கி
முகம்பாகு நாயனே.”

மனைவி கூறிய நம்பிக்கை வாக்கியத்தைத் தாரக
மந்திரமாக வரித்த பாவனையில்; அதற்கு அழுத்தங்
கொடுத்து ஒருதரம் உச்சரித்துக் கொள்கிறான் கரீம்.
‘சறுவாலி’ன் மடியை அவிழ்த்து வெடிகளையும், தீப்பெட்டி
யையும் ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு மடியைச் செருகிக்
கொள்கிறான்.

“உன்னையே இல்லையென்பார்க்கும் இரங்கும் தயா
பரனே, ஏழைக் குமருக்காக மனமிரங்கு நாயனே!”

வீச்... ஓடிவாடியம்மா... ஓடிவா!! அம்மா தாயே...!
செகப்பாக ஓடிவா.’

கார் நீலக் கம்பளத்தில் முத்துப் பரல்கள் உருள்வது
போல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர்ச் சுழிப்புப்
பரவை, நுங்கு நுரைக் கொந்தளிப்புடன் எழிற் தோற்றம்
காட்டுகிறது. பிரிந்த தாயின் வரவைத் தொலைவிலே கண்ட
மதலையாக ஆற்றலை ஒரு வழிப்படுத்தி அந்தச் சுழிப்புப்
படலத்தினூடே கட்புலனை நிலையோட விடுகின்றான் கரீம்.
அவன் தொலைதூரத்திலேயே இலைப்பின் தன்மையைக்
கொண்டு மீனை இனங் காணுங் கலை நன்கு கைவரப்
பெற்றவன். பாரை மீன் பாட்டம். இரண்டாயிரம் பாரை
களுக்குமேற் தேறும் என்பதனை அந்த மறுகும் மயங்
கிருளிற்கூட மட்டிட்டுக் கொள்கிறான் கரீம். ஒரு வெடியை
வெடிக்க வைத்து, பேய்ச் சுருக்களும் சட்டத்தின் காபாந்துக்
காரர்களும் நெருங்குவதற்கிடையில் ஐநூறு பாரை
களையாவது சுழியோடி விட்டால்..... என்று தனக்குள்ளேயே
அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்து
விட்டான்” என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே அவனுக்குப்

பேரானந்தம். சுற்று முற்றும் பார்க்கிறான். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரை திரை பூத்த அவனது வதனத்தில் வெற்றிப் புன்னகை பொன்னவரை மலர்க் கொத்தின் காந்தி காட்டுகிறது. துடுப்பை எடுத்துத் தோணியை வலிக்கிறான். முதலைக் குட்டிக்கு யாரும் நீந்தக் கூடாது என்று கொடுக்கத் தேவையில்லை. மகனுந்தான் துடுப்பு வலிக்கிறது. வள்ளம் வாயு வேகத்திற் சறுக்கிச் செல்ல, வெற்றிக் கம்பம் நெருங்கி விட்டதானப்பூரிப்பில் மல்லிகைக் குவையில் மிதப்பது போன்ற இதவு. குத்து விளக்கிற்குத் தீபமேற்றி, அதன் மங்கலப் பேரெழிலைக் கண்டானந்திக்கலாம் என்ற நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் கரீமின் இதயவிதானத்திற் சித்திரந் தீட்டுகின்றன.

மடியை அவிழ்த்து, வெடியொன்றையும் தீப்பெட்டியையும் எடுக்கிறான்.

‘சர்.....!’

ஊசி மல்லிகைப் பூவின் வாசியில் நெருப்புக் குச்சியின் நுணியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கின்றது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத் தடிக்கும் காதல் நாயகனே போல வெடியின் முகையிற் திரி. மகளின் சங்குக் கழுத்தில் அவள் மனங் கவர்ந்த ஆணைகள் தாலி கட்டுவதான வதுவைக் காட்சி கரீமின் மனத் திரையில் நிழலாடுகின்றது.

தீயும் திரியும் புல்லுகின்றன.

திரியில் சுடர்விடும் தீ, மகனுக்கும் மருகனுக்கும் எடுக்க விருக்கும் மங்கள ஆராத்தியை நனைவூட்டுகிறதா? அதைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்பதில் உடலெங்கும் பரவும் இன்ப லாகிரியின் சிலிர்ப்பில் அணங்கள் கரைவதைக் கூட மறந்த நிலை! கொண்டலின் குமுறலோ, மோதலோ இன்றி இடியிடித்து வள்ளத்தை ஒரு உலுப்பு உலுப்புகிறது.

‘‘யா முகையித்தின்!’’

‘‘என்ர வாப்பா!’’

இடியினூடு இரு அவலக் குரல்கள் பரிதாபமாக ஒலிக்கின்றன. ஆமாம். வெடி கையை விட்டுப் பிரியும் நிலையில் வெடித்து விட்டதால், மீன் வேட்டையாடுவதற்குப் பதிலாக கரீமின் உள்ளங்கையையே அது வேட்டையாடிவிட்டது. அள்ளிப் பிடித்து அனுப்பித்த கைவிரல்கள் துணிக்கையாக அலைபாயங் கடல் நீரில் மிதந்து தாமுகின்றன.

‘‘மீன் ஒடுது. ஒன்றையும் பாராமத் தோணிய வலி மகன்’’

‘‘வாப்பா! உங்க கை?’’

‘‘ஒரு கை போன மத்தக் கையிருக்கு மகன்: அவன் நாடினத்த நாம தேடினத்தான் ராத்தாவின் கழுத்தில தாலிகட்டிப் பார்க்கலாம்.’’ கரீம் தலையிற் சுற்றியிருந்த சால்வையை நனைத்துக் கையைச் சுற்றிக் கொள்கிறான். நீலப்பாவில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்துச் செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல எற்றும் உவட்டல்களுக்கு எவ்விக் கொடுத்து விரைகின்றது வள்ளம். கரீம் ரண வாதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப் பட்டுச் சாம்புகிறான். வள்ளம் மீன் பாட்டத்தை அண்மி விட்டது.

‘‘மகன் குச்சியைத் தட்டு’’

கரீம் வலக்கையில் மற்ற வெடியைப் பிடித்துக் கொள்ள மகன் தீப்பெட்டியிற் குச்சியை உரசிப் பற்றவைக்கிறான்.

முண்டக மொக்காக முருகு தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நுங்கின் பூரிப்புடன் கடற் குமரியின் மார்பைப் பிளந்து தாவுகின்றான் செம்பருதிக் குதலை:

கரீம் கர்வி. இல்லாவிட்டால் மகளின் மகிழ்ச்சி பூத்துச் சிரிக்கும் வதனத்தின் பேரெழில் முன் புலரிப் பொழுதின் பொலிவு எம்மாத்திரம் என்று எண்ணுவானா?

-1963

மருதூர்க் கொத்தன்

சொந்தப் பெயர் வி: எம். இஸ்மாயில். சொல்லழகு-வருணை-கற்பனை முதலியன இவரது எழுத்தில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள். இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். கவிதைத் துறையிலும் ஈடுபாடுண்டு.

வெளிச்சமல்ல, ஒளி!

ஏ. இக்பால்

ஐயாத மழை பெய்து வெள்ளம் பரவி மறைந்து கோடை வெயிலேற ஆரம்பித்தது. வரட்சியில் பழகி அமிழ்ந்ததால் கோடை விடுமுறையைக் களிக்கமட்டும் நான் எங்கும் விரும்பிச் செல்வதில்லை. இப்பக்கம் உயர் உத்தியோகம் பார்க்கும் வெளியிலுள்ளவர்கள், கோடைகால உக்கிர வெயில் ஆரம்பித்ததும் ஒரே ஓய்வுதான். இப்பக்கம் திருப்ப அவர்களுக்கு விருப்பமேயில்லை. இந்தப் பருவ காலம் ஓடி மறையும்பட்டும், நான் கடற்கரை செல்லத் தவறுவதில்லை. இயற்கையின் எழில் யாவும் இறைவனின் பெருமையைக் காட்டுவதால் மட்டுமல்ல, அவனின் கருணையின் அணுவிலும் கோடியிலொரு பங்குணுவாக எழுந்து பரிமளித்து வீகம் கடற்காற்று ஓளிர்ச்சியையும் பரப்பியது. இவையெல்லாம் பார்த்தும் எதையோ தேடும் பாவனையைத்தான் என் மனம் நாடுகிறது. திருப்தியில்லை யென்ற மருட்சியல்ல, இறைவனின் அகன்ற பரப்பின் எல்லைகளைக் காணத் துடிக்கும் ஓர் அசட்டு எத்தனம். அது யானை பார்த்த குருடர்கள் கதையல்லவா? வரட்சியின்பால் ஈர்த்ததுபோல் தூர ஒருவர் என்னை நோக்கி வருவதை நான் உற்றுப்பார்த்தேன். அனேகமாய் வெளியில்கூடக் காணமுடியாத அந்த நபரின் சொந்த ஊர் கொழும்பு என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும். விடுமுறையாயிற்றே. ஏன் அவர் ஊர்போகவில்லை? எனும் கேள்வி யெழுந்தாலும், பழகாத ஒருவருடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் வருவதை எதிர்பார்த்தேன்

வட்டமுகத்தை அடக்கிய அவரது தலையும், சீவி அழகாக்காது சிலிர்ப்பிய மயிரைக் கோதிக்கொண்டு வரும் பாவனையும் ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்து வருவதை எதிரே இருக்கும் எனக்குக் காட்டிற்று. என்னையே கவனியாது வரும் பேர்வழியவர். அண்மியதும் அவரது அழகிய கண்கள் சிவந்து கலங்கியிருப்பதைக் காட்டிற்று. வெண்முத்துச்சிந்தி இழிந்து கருகி அப்பியது போல் கண்ணீர் வரண்டு முகத்தில் ஓட்டிப் பளிச்சிட்டது. என்னையும் தாண்டி ஏதோ ஒன்றில் லயித்து ஒன்றித்த போக்குடன் சென்ற அவரின் எண்ணத்தைக் கலைக்க “எங்கே போறயள் மாஸ்டர்?” எனக் குரல் கொடுத்தேன். திரும்பிப் பார்த்துப் பாசாங்காக உதட்டைப் பிதுக்கிப் பற்களைக் காட்டி அண்மினர். முன்பின் முழுதாக அவரை நான் அறியேன். அக்கரைப்பற்றில் தான் ஆசிரியராகயிருப்பது மட்டும் எனக்குத் தெரியும்.

கபாவத்தில் எல்லோரிடமும் வாய்விட்டுப் பேசும் நான், அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்த வண்ணமேயிருந்தேன். கடலலை அவர் காலைத் தழுவிப் பின்னோக்க, அவரும் இன்னும் சற்று என்னை நெருங்கினார். மணற் பரப்பு லாவகமாக ஏறிக் கதிரை சமைத்த குன்றின்மேல், கால்களை வளைத்து, இரண்டு முழங்கைகளையும் இரு தொடைகளில் ஊன்றி, முகப் பாரத்தை இரு கரவிரிப்பில் வைத்து உட்கார்ந்தார். நானும் பேசவில்லை. அவரும் மௌனி. மேற்கு அடி வானத்தில் புதையுண்டு போகத் தள்ளும் இயற்கையின் கொடூரத்தை எண்ணி வதைப்படும் அந்திமாலைச் சூரியன், தன் திமிறுதலை நடாத்தி முகம் சிவக்கும் பாவனையில், வெற்றி காணாதோல்விக் கிரகணத்தைச் செம்மையாகப் பாய்ச்சினான். பற்றைக் காட்டினூடாகக் கடலின் மேற்பரப்பில் ஒளியிடும் அந்தக் கீற்றை அவதானித்த நான், அவரையு மவதானித்தேன். “சூளிர்ச்சியில் சூடும், சூட்டில் சூளிர்ச்சியும் பெறும் உயர்வான பெறுமதியைத் தனித்துக் காண்பது கஷ்டமில்லை?” என்றாரவர். அவர் என்னுடன் பேசிய முதல்

வார்த்தையின் உள்ளரங்க உயர்வு என்னை மிகவும் இன்பத்தி லாழ்த்தியது. பிய்த்து உராய்ச் சிந்தனையைக் கிளறும் இயற்கை உருவங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அப்படி யென்றால் முன்பின் தெரியாத அவருக்கு இந்த முதல் வசனமோர் “கரக்டர்” ஆயிற்று. எனக்குப் பிடித்த விஷயத்தில் அது “கரக்டர்” தான்.

அவரது உள்ள வெடிப்பில் உராசி எழுந்து என் முன் விழுந்த வசனம் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அனுபவத்தின் வேக்காடு கொட்டும் உணர்வு என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. நான் லயித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் மீண்டும் சோக மௌனிதான். பையிலிருந்த “சிகரெட்” ஒன்றை எடுத்து அவருக்கு நீட்டினேன். அந்தப் பழக்கமில்லை என்ப தனர்த்தமாகத் தலையை இடமிருந்து வலமசைத்தார். இவ்வளவு அண்மியுமவர் வாய்விட்டுப் பேசுவதாகயில்லை. “மகரிப்” ஆகிறது; போவோம் என்றெழுந்தவர் பின்னே நானும் தொடர்ந்தேன். சின்னப் பள்ளியில் தொழுகையை முடித்தக் குர்-ஆனும் கையுமானார். அவர் சோகம் தளர வேயில்லை. மனக் கஷ்டத்தால் ஏற்பட்ட பயபக்தியோ? எனும் சிந்தனையும் என்னைச் சூழ்ந்தது. நான் வந்துவிட்டேன். என்றாலும் அவரைப் பற்றிய முழு நினைவும் நீங்கியதாக வில்லை.

ஃ

ஃ

ஃ

மறுநாள் அதே நேரம் அவர் வந்தார். முந்திய நாளிலும் சிறிய மாற்றம். முகம் சோகப் பாரத்தைத் தாங்கினாலும், உடல் அழகாகத் தோற்றியது. இன்றும் என் பக்கமே வந் திருந்தார். அவரைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது எனது அபிலாஷை. “நேற்று மகரிப்புக்குப் பின் எங்கே போனீர்கள்?” என்று அவரே தொடர்ந்தார்.

“நீங்கள்தான் பேசுவதாகவில்லையே!” என்றேன் நான். பெருமூச்சு ஒன்றைப் புயலாக வீசிய அவர், “மனிதன் தன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் உலகைப் பார்ப்பதில்லை” என்றார். இப்படியான அனுபவ வசனம் எனக்குப் பிடிக்கும் தானே!

“தன்னுடன் பேசுவதை விட, மற்றவர்களுடன் பேசுவ தால்தான் உண்மைத் தீர்ப்பைப் பெற முடியுமென்றேன்”. கடலுடன் ஓட்டிய அடி வானத்தை உற்று நோக்கியவர் முகம் மீளவேயில்லை. ஏதோ தன்னிஷ்ட உந்தலால்.

“எனது கதையே சோகம்! நானே சோகம்!!” என்றார்.

“நம்மையே நாம் சோகமாக்கிக் கொள்கிறோமே யொழிய, உண்மை வழியைக் கண்டுபிடிக்க முயல்வ தில்லை” என்று வேதாந்தம் பேசினேன். இவ்வளவும் சொன்னதுதான், அவரது கதையையே கூற முன்வந்து விட்டார்.

அவரது தங்கை அழகிதான். அவரும் அழகுள்ளவர் தானே, “என் தங்கை அழகானவள்” என்று அவரும் சொன்னார்: ஒரேயொரு தங்கையின் வாழ்வு சிறப்புற வேண்டும். அவர் பணக்காரர். சிறப்புற்றுத் தானே யிருக்கும். தங்கையின் காலொன்று யாணைக்கால் வியாதிக்குள் அகப்பட்ட தோஷம்தான், அவள் வாழ்வு எதிர்பார்த்த படியில்லை. தங்கைக்காக எதையும் தியாகம் செய்யக்கூடிய மனப் பக்குவமுடையவராகிய மனுஷரவர், பற்று மனிதனை வெறி பிடித்தவனுக்கி விரும் என்பது சிலரின் பற்றற்ற கொள்கை. வெறி வேறு; பற்று வேறுதான், பற்றுவைப்பதால் உலகையே மறக்கும் தனித் தன்மைதான் கூடாது. அவரது பற்று வெறியல்ல. உலகையொட்டி, எல்லோரும் வாழ்வது போல் தங்கையும் வாழ வேண்டுமென்று நினைத்தார். அவர் நினைத்தபடி யாரும் அவளை ஏற்று மணம் முடிப்பதாகத்

தெரியவில்லை. வடு வேறு, வடுவின் காரணத்தால் வாழ்க்கை மாறுபடப் போகிறதே! அதுதான் தாங்க முடியாத மனப் பாரம். என்றாலும், தன் வாழ்வும் மாறட்டும் எனும் உயர்ந்த தியாகம் செய்யும் பக்குவ நிலைக்கு வந்து முடிவும் செய்து விட்டார். தமையனின் முடிவு தங்கைக்குப் பிடித்த தல்ல. மனம் இறுகிக் கட்டியானது போன்ற அவள் நிலைக்கும் உலகத்தையே சுற்றிப்பார்க்கும் தமையனின் நிலைக்கும் வித்தியாசம் அதிகம். என்றாலும், அவரது ஒரே பிடி அவளுக்குப் பிடித்தமல்லத்தான். நீண்ட நாளின் அபிலாசை நிறைவேறியது போன்ற ஒரு சம்மந்தம். அவர் மனம் மேலே ஓங்கிற்று. வாட்டசாட்டமான ஓரினோஞ்ன். ஆனால், இவர்போல் படித்தவனல்ல. என்றாலும் குடும்பம் நடத்த முழுத் தகுதிபெற்ற மணமகன். அவர் தங்கையையே ஏற்க வந்தான். தியாகிக்கும் தியாகம் செய்ய ஏற்படும் சந்தர்ப்பமாகிற்று. அவனது தங்கையை இவர் ஏற்க வேண்டும். அதுபற்றி இவருக்கு எதுவித தடையுமில்லை. தங்கை வாழவேண்டும். தங்கைக்குத் தமையன் வாழ வேண்டும். இருவரின் இலட்சியத்தூண் ஏறீ உயர்ந்து இந்த நிலைக்கு வந்ததுபோல் வாழ்க்கை கிட்டிற்று. மாற்றுக்கல்யாணம் மங்களமாக நடந்தது. மனநிற்குத் தகுந்தாற்போல அவருக்கும் வடுவற்ற அழகிதான் கிட்டினாள். இந்த உழைச்சில் அவரில்லை. ஸ்திதமான வல்லவனின் அமைப்பு அது. அசைவுள்ளவர்கள் அமைத்ததை வெறுத்து அறுத்தெறியும் உணர்விலலாதவர்களின் நிலை? அது வேறு, அந்த முடிவுதான் பரிதாபகரமானது.

கடந்துசென்ற மூன்று வருடகால வாழ்க்கை அவருக்கு இனிமைதான். தங்கையின் வாழ்வும் இனிமைதானே! அதைக்கொண்டு அவரும் இனிமையாக்கினார். அவர் வாழ்க்கை நடாத்தத் தெரிந்தவர். “அவருக்கு ஆடையாக அவளும், அவளுக்காடையாக அவரும்” இருந்தனர். இந்தப்

பிணைப்பின் இன்ப ஊற்று அவருக்கு இரண்டு குழந்தைகளாகிற்று. இறைவனின் நோக்கத்திற்கிசைந்த பெற்றோர்வர்கள்.

இந்த மூன்று வருட காலம் தங்கையின் வாழ்க்கையுள் மறைந்து அடித்துத் தகர்ந்த புயல் வேகம் அவருக்குத் தெரியாது. தங்கையின் கால்வடு, கணவனுக்கு இசைவு கொடுக்கவில்லை. அவன் அமைப்பை ஆதரித்துப் பேணவில்லை. அல்லாஹ்வின் சிருஷ்டியின் பக்குவமற்ற நிலையைச் சரிக்கட்டும் பிரார்த்தனையிலவன் இறங்கவில்லை.....வின் சல்லாபப் பேர்வழியவன். மாறும் ஸமானுடன் சேர்ந்து போகமுடியாதவன். அவன் நினைத்த நேரந்தான் வீட்டிற்கு வருவான். அவன் வாழ்க்கை நடத்தவில்லை. அப்படியென்றால், ஏன் அவர் தங்கை விஷயத்தைக் கூறவில்லை? தமையனின் வாழ்க்கையின் இன்பப் பாதையைக் குறுக்கறுத்து வெட்டித் துண்டிக்க அவள் விரும்பவில்லை. எனது அமைப்புத்தான் சஞ்சலமானதென்றால் தமையனின் அமைப்புமா அப்படியாக வேண்டும்? இதுதுதான் தியாகத்தின் தியாகம். என்றாலும், இரகசியம் எத்தனை நாளைக்கு அமுக்கமாகியிருக்கும்? தனிமனதுள் மசிந்து போகக் கூடிய தல்லவே! அவர் தாயே அவருக்குக் கூறிவிட்டாள்.

அவர் வேதனை கொடுர வேதனையாயிற்று. மரமேறிய பின் மரம் தெறித்த நிலை. அவர் மனம் கேட்பதாகவில்லை. அவர் அன்பு மனைவியிடம் கூறினார். அவளும் வருந்தினாள். அவள் அண்ணாவை வைதாள். வீட்டிற்கே வர வேண்டா மெனக் கடிந்தாள். அவன் போய்விட்டான். அவன் கெட்டிக்காரன். இசைவில்லாமல், அந்தக் கால்வடுக்காரியுடன் வாழமுடியாத முடிவை அவளை ஏற்க வைத்து, விவாகரத்துக்கான ஏற்பாட்டுக் கையொப்பம் பெற்று விட்டான். அவன் மனைவி அதனால் தடுமாறவில்லை. இவ்வுலக வாழ்வை வடுவுடன் சமாளிக்க அவள் விரும்பவில்லை. அவள் தமையன் விரும்புகிறார். அவன் செய்த

துரோகம் அவர் மனதுள் ஊசலாடி அசைவு போட்டது. அவரால் தாங்கமுடியவில்லை. அவரின் இரண்டாவது குழந்தை மூன்று மாதக் கைக் குழந்தை. இரண்டு குழந்தைகளையும் இடுக்கி அணைத்து முத்தமிட்டு வீட்டையே விட்டு வந்துவிட்டார். தங்கையின் கணவன் செய்த துரோகத்திற்குத் தண்டனை அனுபவிப்பவர்கள் இரு குழந்தைகளும் தாயும். மனவேக்காடு இதை விடப் பயங்கர நிகழ்ச்சிகளையும் செய்யத் தூண்டும். அவர் செய்தது இதுதான். மாற்றுக் கல்யாணத்தால் வருபவையுமிதுதான். எதிர்பார்க்கக்கூடியது; எதிர்பார்க்கலாம். ஒரு குடும்பத்தையே ஆதரவற்ற நிலையில் தவிக்கவிட்டு வந்ததை அவர் நினைக்கவில்லை. வஞ்சம் தீர்த்த பெருமையை நினைக்கிறார். பற்று வெறியாக மாறிவிட்டது. இவ்வளவும் விரும்பும் செய்கைதானா? விருப்பமற்றதென்றதானே அவர் தங்கையும் வற்புறுத்துகிறார். அவர் தாய் அவர் செய்கைக்குப் பக்கபலம் கொடுத்தாள். வஞ்சம் வஞ்சகமில்லாது தீர்க்கப்படுகிறது. அவரது தங்கைக்கும் இரண்டாந்தாரக் காரன் இரண்டாம் மாப்பிள்ளையாகினான். இவ்வளவையும் முடித்த பிறகும் அவர்தன் மனைவி மக்களை நாடவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

“கதை முடிந்துவிட்டதா?” என்ற கேள்வியையே சட்டை செய்யாது உப்பிய முகத்தை கடலலையின் தளம்பல் நிலையில் பதித்தார். “கதை முடிந்துவிட்டதா?” என்று மீண்டுந்தான் கேட்டேன். அவர் கண்ணீரை உகுத்து மூக்கை உறிஞ்சினார். எனக்கவர்மேல் பரிதாபமில்லை. கோபமே எழுந்தது. “நீங்கள் அழுவதற்கொன்றுமில்லையே! நீங்கள்தானே வெற்றியடைந்துவிட்டீர்கள்!” என்று சற்றுக் கோபத்துடன் கூறினேன். மீண்டும் கேவிக் கேவிக் குழந்தை மாதிரி யழுதார். எனது மனமும் தளர்ந்தது. அவர் கதை முடியவில்லை யென்றார். இனித்தான் என் ஆவல் கிளர்ந்தெழுந்தது.

அவரது தாய் அவரைச் சும்மா விடவில்லை: “ஐந்து வருடமாகச் சும்மாதானே யிருக்கிறாய்! நீ கல்யாணம் செய்ய வேண்டும்,” என்று வற்புறுத்தினாள்.

“உயிரோடு மனைவியும் மக்களும் இருக்கும்போது எப்படி உம்மா கல்யாணம் செய்வது?” என்றார்.

“முஸ்லிமுக்கு அதெல்லாமில்லடா! நாலு கல்யாணம் முடிக்கலாம். நான் பார்த்து வாரன். நல்ல இடத்தில் பொண். ஒனக்குச் சம்மதமா?” என்றாள். ஐந்து வருடங்கள் ஆறிய மணம் தாயின் அறியாமைக்குத் தலை சாய்க்கவில்லை. “ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கல்வி விதியாக்கப் பட்ட” சமயம் இஸ்லாம். நமது நாட்டில் எத்தனை பெண்ணுக்குத்தான் அந்த விதி அமுலாக்கப் பட்டுள்ளது? என்று சிந்தித்தார். எனக்குமொரு கல்யாணமா? என ஆழ்ந்து சிந்தித்த அவர், அவரது மனைவிக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார்.

அன்புள்ள மனைவிக்கு,

இக்கடிதம் திகிலேயுண்டாக்கலாம். ஐந்து வருடங்கள் இரத்தாகியுள்ள நமது வாழ்வுத் தொடர்பு ஐந்து வருடத்தின் பின் பூரண இரத்தாகி விடப்போகிறது. நான் இனித் துணைவியுடன் வாழ்வதில்லை. இனிமேலும் வேறு கல்யாணம் நான் செய்வதுமில்லை. என்றாலும், நீ வாழ வேண்டியவள். உனது இஷ்டம்போல் வேறு மணம் புரிந்து கொள்ளலாம். இத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள விவாகரத்து விண்ணப்பப் பத்திரத்தில் உனது கையொப்பத்தை இட்டனுப்பவும்.

இப்படிக்கு,
ஹமீத்.

கரகரத்த அவர் தொனி அடைபட்டு நின்று விட்டது. உதடுகள் துடிதுடிக்கத் தங்கு தடையின்றிக் கண்ணீரும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. “அழுகையை விட்டுவிட்டுச் சொல்லுங்கள்” என்றேன். அவரது வாயால் வார்த்தைகள் வருவதாக வில்லை. சட்டைப்பைக்குள்ளிருந்த கடிதமொன்றை என்கைக்குத் தந்தார். அடுத்த கையால் தலையை வருடி மூக்கை உறிஞ்சியவண்ணமே காட்சியளித்தார். நான் கடிதத்தை விரித்தேன். அவரது மனைவியெழுதிய கடிதத்தானது.

அன்புள்ள கணவருக்கு,

உங்கள் கடிதத்துடன் இணைத்து வந்ததைச் சுக்கு நூறுக்கி விட்டேன். எனது ஐந்து வருட வாழ்க்கையையே புரிந்து கொள்ளாதவர் நீங்கள். இதுவரைக்கும் நான் பட்ட துன்பங்கள் போதும். ஒதிக்கொடுத்து வரும் கிழமைப் பணத்தில் மூன்று ஜீவன்கள் உயிருடன் வாழும் சங்கதி உங்களைப்போன்ற படித்தவர்களுக்குத் தெரியாது. இந்த நிலையில் எனக்கமைத்த வாழ்வைத் திருப்தியாக்கி இறப்பதுதான் எனது இலட்சியம். அதைவிட்டு வேறு கணவன் தேடுவதல்ல. எனக்காக வேறு கணவன் தேடிக்கொள்ளலாம். என் குழந்தைகளுக்காக வேறு வாப்பா தேடிக்கொள்ள முடியாது. நமது சமூகத்தில் எந்தச் சின்ன விஷயத்திற்கும் உடை மாற்றுவதுபோல், மறுமணம் செய்வது இலேசாக்கப் பட்டுவிட்டது. அர்ப்பகாரணத்திற் கெல்லாம் மறு மணம் செய்து கொள்வது நியதியல்ல.

பலதார மணம் இஸ்லாத்தில் நிச்சயமான ஒரு கொள்கையல்ல. மனித இயற்கைக்காக அளிக்கப்பட்ட இடமே அது. திருக்குர்-ஆன் கட்டளையாக வெளியிடவில்லை. “பெண்களை நிர்க்கதியானவர்களாக-பாதுகாப்பற்றவர்களாக விடுவதைவிடச் சில சந்தர்ப்பங்களில் மணந்து கொள்ளலாம்.” என்றுதான் திருக்குர்-ஆன் கூறுகிறது. இந்தப் பாதுகாப்பே என்னிட

மில்லாதிருக்கும் போது மட்டும் நீங்கள் ஏன் அந்தத் திருக்குர்-ஆனை ஏற்க முடியாது?

இங்ஙனம்,
என்றுமே உங்கள் மனைவி
ஸக்கியா.

நானுந்தான் கண்ணீர் விட்டேன். இதற்கு முடிவு என்ன மாஸ்டர்? என்றேன்.

“அவள்தானே முடிவை எழுதியிருக்கிறாள்” என்றார் அவர்.

வானவில்

எம். ஏ. நுஃமான்

(1)

அவளுக்கு இன்னும் பத்து வயது பூரணமாயிருக்க முடியாது. பாலப் பருவத்தின் எழிற் சுவடுகள் அவள் மேனிக்கு மென்மையான அழகைக் கொடுத்திருக்கின்றன; கறுத்துச் சடைத்து வளர்ந்திருக்கும் நீண்ட புருவங்களின் கீழே சுழலும் மெல்லிய கருவிழிகளின் துருதுருப்பு, புது நிலவுப் படிமம் போல் பிரகாசிக்கும் அவள் வதனத்திற்குப் புது மெருகூட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. மெல்லியதாக நீண்டிருக்கும் மூக்கும், அதன் கீழே நூல் அரும்பியது போல் பிளவுபட்டு ரோஜாவின் இதழ்களைப்போல் மிருதுவாக இலங்கும் இதழ்களும், வயதின் அளவையும் மீறி வளர்ந்திருக்கும் கூந்தலை இரண்டாகப் பின்னி முடிந்திருக்கும் அழகும், குழந்தை உள்ளத்தின் அழைவில் முகை அவிழ்க்கும் முறுவலும் குமர்ப் பருவத்தின் வர்ணக் குழம்பில் இழைந்து எழிலார்ந்த கோடுகளை அவள் மேனியில் வரைந்து காட்டுகின்றன.

ஜெமீலா!

அவளுக்கு எவ்வளவு அழகான பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்! நான் இந்தக் கிண்ணியாக் கிராமத்திற்கு மாற்றலாகி வந்ததும் என் மனதைக் கவர்ந்த முதல் உருவம் அவள்தான். அது ஏன் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு வேளை அவளுடைய அழகிய தோற்றமாக இருக்கலாம்! அல்லது சொல்லிக் கொடுப்பதை உடனடி

ஏ. இக்பால்.

கவிதை-சிறுகதை-உருவகக்கதை ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடுள்ள இவர் விமர்சனக் கட்டுரைகளும் எழுதுவார். இவரது ‘முஸ்லிம் கல்விச் சுடர்மணிகள்’ எனும் நூலொன்று வெளிவரவிருக்கிறது. அக்கரைப் பற்று வாசி.

யாகக் கிரகித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலாக இருக்கலாம்! அது வுமல்லாது போனால் ஒரு தந்தையின் உணர்வில் காணும் புத்திர பந்தத்தின் இழைகளால் பின்னப்பட்ட பாச உணர்ச்சிகளின் ஆகர்ஷணத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அல்லது எல்லாமாகவும் இருக்கலாம்!

அது எதுவாக இருந்தாலும், வெறும் தர்க்கங்களின் மூலம் அவள்மீது எனக்கு ஏற்பட்ட பற்றுதலின் தாற்பரியத்தை உணர்ந்துகொள்ள நான் முயலவில்லை.

அதிகாலையில் கதிரவனின் கிரணங்களின் தழுவலோடு அவள் பாடசாலைக்கு வருகின்றாள். புத்தகக் கட்டை மார்போடு அணைத்துப் பிடித்து, பழங்கால இராஜ குமாரிகளை நினைவுறுத்தும் அகங்காரமான கம்பீரத் தோற்றத்தோடு தலையை நிமிர்த்தி, கண்களின் சுழற்சியில் பதியும் பக்க நினைவுகளைச் சட்டை செய்யாது நடந்து வருகின்றாள். குழந்தைத்தன்மையினது கூச்சமற்ற போக்கின் ஸ்திரமான முத்திரை அவள் நடையில் அப்பிக் கிடக்கின்றது.

பள்ளி தொடங்குவதற்கு இன்னும் நேரமிருக்கின்றது. இந்த நேரத்தில் அவள் வழக்கமாகச் செய்யும் வேலையின் பிரதிகரணத் தொழிலினால் ஈர்க்கப்பட்டு வெளியே 'கோடு மறித்து' விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் கிறுமிகளோடு அவளும் சேர்ந்து கொள்கிறாள்.

அது அவர்களுக்குள்ளே அவர்களாகவே அமைத்துக் கொண்ட நானாந்த நேரஞ்சி!

"இஞ்சதாடி சில்ல ஜெமீலா விளையாட்டும்!"

வைஜியந்தியின் கையில் இருந்த 'சில்லை'ப் பறித்து ஜெமீலாவின் கையில் வைக்கிறாள் ஆமினா!

அவர்கள் எல்லோரும் அவளின் சிநேகிதிகள். அவள் விளையாடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில் அவர்களுக்கு

ஒரே குதூகலம். மான் கன்றின் துள்ளல் காட்டி அவள் பிழை விடாமல் விளையாடுவதே ஒரு தனி அழகு!

ஜெமீலா விளையாடுகிறாள்.

நீள்சதுரக் கோட்டின் ஓர் அந்தத்தில் இருந்து மறு அந்தத்திற்கப்பால் சில்லை வீசி எறிந்துவிட்டு, ஒவ்வொரு சதுரத்திற்குள்ளும் ஒற்றைக் காலால் கெந்திக் கெந்திப் பாய்ந்து சதுரத்திற்கப்பால் கிடக்கும் சில்லைக் கெந்திய படியே ஒரே பாய்ச்சலில் உள்ளங்காலால் அமுக்கிக் குனிந்து எடுக்கிறாள்.

அது முதலாவது கட்டம்.

அவர்கள் பாஷையில் அதற்கு ஏதோ ஒரு சொல்!

அது எனக்குப் புரியாது! விளங்கவும் மாட்டாது.

குனிந்து எடுத்த சில்லை அண்ணாந்தபடி நெற்றியில் வைத்துக் கோடுகளில் பட்டுவிடாமல் ஒவ்வொரு சதுரத்திற்குள்ளும் கால் வைத்து வைத்து நடக்கிறாள்.

"ஹை...ஹை...ஹை...ஹை...ஹை"

சில்லைக் கையிலே எடுத்து எதிர்ப்புறமாகத் திரும்பி நின்று வெளியிலே நிற்பவர்கள் சொல்லும் சதுரத்திற்குள் வீசி எறியவேண்டும். அவள் தலைக்கு மேல் கைகளை உயர்த்தி வீச முனைகையில், விளையாட்டு வேகத்தில் ஓடி வந்த பையன் ஒருவன் அவளைத் தட்டிவிட்டு ஓடுகிறான்!

"ஐயோ என்ட விளையாட்டுக் குழம்பிப் போச்சு!"

அதே வேகத்தில் அவளைத் துரத்திச் சென்று...

"ஏண்டா கோட்டுக்குள்ளால ஓடியாந்த!"

அவன் முதுகில் 'தொப்' பென்று குத்தி விட்டுத் திரும்பி ஓடுகிறான்!

தான் சண்டிராணி என்ற நினைப்போ?

(2)

ஜெமீலா கணக்குச் செய்வதில் தன் பிஞ்சு முனையைப் பிழிந்துகொண்டிருக்கிறாள்! எந்தக் கணக்கைக் கொடுத்தாலும் முதலிலேயே செய்துகொண்டு வந்து காட்டுபவள் அவள்தான். கணக்கில் மட்டுமென்ன எல்லாப் பாடங்களிலும் அவள்தான் முதல்! வகுப்பிலேயும் முதலாவதாக வருபவள் அவளாகத்தான் இருக்கும்!

இந்த ஆண்பிள்ளைச் சிங்கங்களும் குந்திக் கொண்டிருக்கின்றனவே.....சை...சை.....!

அவள் கணக்குக் கொப்பியைக் கொண்டு வருகிறாள். எல்லாமே சரியாகத்தான் இருக்கின்றன.

‘இந்தப் பிஞ்சுப் பருவத்திலேயே இவளுக்கு இவ்வளவு ஆற்றலா?’

அவளுடைய திறமையை எனக்குள் நானே வியந்து கொள்கிறேன்.

‘இவளுடைய ஆற்றலை இப்படியே வளர்த்து வந்தால் நிச்சயமாக இந்தக் கிராமம் இவளால் நூற்றுக்குப் பத்து வீதமாயினும் பிரயோசனமடையும்.

வியப்பில் சிந்தனை துளிக்கிறது.

இந்தத் திறமையின் வளர்ச்சிப்படி எப்படி இருக்கப் போகின்றதோ? அதன் பூரணத்துவ முதிர்ச்சியின் பயனை எப்படி அனுபவிக்க விரும்புகின்றாளோ என்பதை அறியும் ஆவல் என் மனதில் தளிர் விடுகின்றது.

“ஜெமீலா நீ நெடுகப் படிச்சி என்னடி செய்யப் போகிறாய்?”

அடிமனதில் கருத்தரித்த அவா பிரசவமாகின்றது;

அதற்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகின்றாளோ?

அவள் தலை குனிந்துகொண்டு சிரிக்கிறாள்!

நாணத்தின் செம்மை அவள் கன்னக் குழிக்குள் குங்குமம் குழைக்கின்றது.

“மனதில் நினைப்பதைச் சொல்வதற்கு என்னடி கூச்சம்?”

அந்தக் குழந்தை மனத்தில் எத்தனை எத்தனை எண்ணங்கள் முகை அவிழ்க்கின்றனவோ!

“சொல்லேண்டி. உனக்கு என்ன வேலைக்குப் படிக்க விருப்பம்?”

நான் மீண்டும் கேள்வியைப் புதுப்பிக்கிறேன்:

எல்லாப் பிள்ளைகளின் கண்களும் அவனையே மொய்க் கின்றன. பின்னே அவளுக்குக் கூச்சம் வரமாட்டாதா?

ஆஸ்பத்திரிக்கு அண்மையில்தான் இவள் வீடும் இருக்கிறது. டாக்டர்மமா எவ்வளவோ நல்லவள். இவளோடு மிகவும் பிரியமாகக் கதைப்பாளாமே! ஒரு வேளை அந்த டாக்டர் அம்மாவைப் போல் வருவதற்கு ஆசைப் பட்டிருப்பாள். பட்டிருமே!

அவள் அப்படி ஆசைப்பட்டாலும் அதில் என்ன குற்றம்! அவ்வளவு தூரத்திற்குப் படிப்பிக்க அவள் வாப்பாவிடம் பணமா இல்லை?

அவர் பெரிய கடைமுதலாளி!

இவளுக்கு ஒரு மச்சான் இருக்கிறான்; தனியாகக் கடையும் போட்டுக்கொண்டு... நல்ல பணக்காரன்!

பேசாமல் அவனையே கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு...

சே...! இதென்ன சிந்தனை...!

அவனுக்கு இப்போதே இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேல் இருக்குமே! அது நடவாத காரியம்!

அவன் தலையைக் குனிந்து பிடித்துக்கொண்டே நிற்கிறான்.

தொண்டைக்குள்ளாக வெளிவரத் துடிக்கும் வார்த்தைகள் இடைவழியில் வைத்தே ஜீரணமாகி விடுகின்றன:

“சொல்லேன்டி!”

நான் துரிதப்படுத்துகிறேன்.

“நான்...நான் கமலா அக்காவைப் போல டீச்சராகி...!”

“டீச்சராகி!”

அவள் கருவிழிகளின் உட்புறத்தே ஆத்மாவின் துடிப்பு ஒளிர்கின்றது. நான் அவள் கண்களில் மின்னும் ஆவலையே உற்றுப் பார்க்கின்றேன். அவளுக்கு வெட்கம் வந்து விடுகின்றது!

“ஏ! இந்த ஐயா எப்பவும் இப்படித்தான் சந்தத்த!” அவள் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு துள்ளி ஓடுகிறாள்.

(3)

இருந்தாற்போல் இருந்து வருடாந்தக் கலைவிழா பிரசன்னமாகின்றது. மாணவர்களை இல்ல வாரியாக மூன்றாகப்படுத்தி, நிகழ்ச்சிகளைப் பழக்கி ஒழுங்குபடுத்துவதில் ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் மும்முரமாக ஈடுபடுகிறோம். என் இல்லத்தை அவங்கரிப்பது போல் ஜெமீலாவும் அதற்குள் னேயே அடங்கி விடுகிறாள். ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் தாங்களே முதற்பரிசைத் தட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற அவாவில் மாணவர்கள் தீவிரமாக இருக்கின்றார்கள்.

என் இல்லத்தில் இருந்து நடனமாடுவதற்கு ஆள் தேவைப்பட்டது. ஜெமீலாவைத் தவிர அதற்குப்

பொருத்தமானவர்கள் வேறு யாரும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. நடனமாடுவதற்குரிய உடலமைப்பும், முகவெட்டும் அதையும் மீறிய ஆர்வமும்...

ஆனால் நிச்சயமாக இது சினிமா நட்சத்திரத் தேர்வு என்று எண்ணத் தேவையில்லை...!

பின்னேரங்களில் அவளுக்கு நடனமும், நாடகமும் பழக்குவதிலேயே நேரத்தை விரயமாக்குகிறேன்.

இல்லை! அப்படிச் சொன்னால் அது முக்கால் வீதம் பொய்யாகிவிடும். ஏனென்றால் தூக்க முடியாத எனது தொந்தியையும் தூக்கிக்கொண்டு, நான்தான் அவளுக்கு நட்புவனாராக இருந்தேன் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

ஜெமீலாவின் வீட்டுக்குச் சற்றுத் தொலைவிலேயே சினிமாக் கூடாரம்! ஒரு படத்தையும் சோரம் போக விடாமல் பார்த்துப் பார்த்து சினிமாப் பாடல்களெல்லாம் அவளுக்குத் ‘தளதண்ணி!’ அவள் சும்மா இருந்தாலும் அவள் வாய்க்கு ஓய்வே இல்லை. எந்த நேரம் பார்த்தாலும் ஏதாவது ஒரு பாட்டை இசையோடு முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருப்பாள். நடனமாடுவதென்றால் அவளுக்கு ஒரே குஷி!

அவள் இருப்பை வளைத்து வளைத்து ஆடுவதைப் பார்க்கும் போது கண்ணுக்கும் குளிர்ச்சிதான்!

அடிக்கடி சினிமா பார்ப்பதால் அவள் கிரகித்துக் கொண்ட நன்மை அது ஒன்றாகத்தானே இருக்கமுடியும்?

(4)

கீலை விழா நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பல பெரிய பெரிய பிரமுகர்களும் ஊர்த்

தலைகளும் நீதிபதிகளும் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். மண்டபம் நிறைய ஊர்ச் சனங்கள் குழுமி இருந்தனர்.

மேடையில் மெல்லிய நீல வீளுக்கு ஒளிபாய்ச்சியது.

ஜெமீலா நடனமாடினாள்.

அவள் வாழ்க்கையிலேயே இன்றுதான் முதன் முதல் சேலை உடுத்தி இருக்கின்றாள். இது சேலை கட்டும் பருவமில்லை தான்; என்றாலும் அதே அவளுடைய வயதையும், அழகையும் சுட்டிக் காட்டின.

காலிலே சதங்கை கல கலத்தது. தாவணியைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டு, கழுத்தை நெளித்து, இடுப்பை வளைத்து, துவண்டு துவண்டு அவள் எவ்வளவு அழகாக ஆடினாள்!

நீல ஒளியில் மிதந்த மேடை சிவப்பு வெளிச்சத்தில் இலங்கியது. அவள் பாடினாள்:

“கொஞ்சமொழிப் பெண்களுக்கு
அஞ்சா நெஞ்சம் வேண்டுமடி”

மெல்லிய குரலில் ராகமிழுத்து அழகாகப் பாடினாள்.

“வஞ்சகரை எதிர்த்திடவே
வாளும் ஏந்த வேண்டுமடி”

அவள் முகத்திலே ஒரு துடி துடிப்பும் ஆவேசமும் கலந்த பாவனை தவழ்ந்தது. அவள் ஆட்டத்திலே மயங்கி பனிவனந்தரப் பிரதேசம் போல் சபை ‘ஜில்’ லென்று கிடந்தது:

நிச்சயமாக அவளுக்கு முதற்பரிசு கிடைக்குமென்று நம்பலாம்.

(5)

நீல வீழா முடிந்துவிட்டது. இன்று திங்கட்கிழமை. விழாவில் பரிசுபெற்ற மாணவர்களுக்கெல்லாம் விழா விலேயே பரிசை வழங்காமல் இன்றுதான் கொடுத்து முடித்தார்கள். ஆனாலும் என் கையில் ஒரு பேனையும், முத்து மாலையின் பெயரைத் தாங்கி நிற்கும் கண்ணாடி மாலையும் இருக்கின்றன. அவை ஜெமீலாவுக்குரியவை!

இன்றைக்கென்றுதான் அவளும் பாடசாலைக்கு வராமல் இருக்கவேண்டுமா? அவளும் வந்திருந்தால் மற்றப் பிள்ளைகளைப் போல் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்திருப்பாள்!

என்ன நோயில் கிடந்தாலும் பொருட்படுத்தாமல் பாடசாலைக்கு வருபவளுக்கு இன்றைக்கு மட்டும் என்ன வந்ததோ! வீட்டில் கட்டி வைத்தாலும் நிற்கமாட்டாளே!

‘ஒரு வேளை காலம் தாழ்த்தி வரக்கூடும்’

எனக்குள் நானே சமாதானம் சொல்லிக்கொள்கிறேன், ஆனாலும் அவள் வரவே இல்லை!

வகுப்பை ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அவள் இல்லாதது ஏதோ ஒரு பெரிய குறை இருப்பது போல் என் மனதை அழுத்துகிறது. அவள் வராத காரணத்தை அறியும் எழுச்சி மேலோங்கியது.

“ஜெமீலா ஏன் இன்றைக்குப் பள்ளிக்கு வரவில்லை?”

அவள் பக்கத்து வீட்டுப் பெண் ஆமினாவைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்:

“அவள் இனி ஒரு நாளும் வரமாட்டாள் சேர்”

இருதயத்தைக் குறட்டு கொண்டு திருகியது போல் தினவு!

“ஏன் வரமாட்டாளாம்?”

“நேத்து ராவு அவளுக்குக் கல்யாணம் முடிஞ்சி சேர்!”

—1963

‘ரஹ்மத் உம்மா’

எம். எம். மக்கீன்

‘ரஹ்மத்’ என்ற சொல்லுக்கு அரபு மொழியில் ‘கிருபை’, ‘அருள்’ என்று பொருள்படும். ‘அன்பு’ என்கூட ஓர் அர்த்தம் சொல்லலாம்.

குழந்தையிலிருந்து குமரியாகி, இன்று கிழவி நிலையில் திரும்பவும் ‘குழந்தை’யாகி எண்பத்திரண்டு வயதை எவ்வித கஷ்டமும் இல்லாமல் எட்டிப் பார்த்துவிட்ட ரஹ்மத் உம்மாவுக்கு தன் பெயரிலுள்ள மகத்துவம் தெரிந்திருக்குமோ என்னவோ!

மனுஷி தன்னுடைய எண்பத்திரண்டு வருட வாழ்க்கை அனுபவத்தில் தனக்கென ஒரு நிமிட நேரத்தையாவது செலவிட்டதாகச் சொன்னால், அதுவே ‘அது’ மீது பெருத்த அபாண்டம் கதைப்பதாக இருக்கும்.

‘அது’ பிறந்து, குவா குவா என்று வீறிட்டலறியது, வளர்ந்தது, வாலிபமானது, வாழ்வைத் துவங்கியது, பிள்ளை குட்டிகளைக் கண்டது எல்லாமே எங்கள் மொஹிதின் மஸ்ஜித் தெருவில்தான். தன் வாழ்க்கைக் கதை முழுதையுமே ஒரே தெருவிற்குள் அடக்கிவிட்ட பெருமை ‘அதுக்கு’ த்தான் சேரவேண்டும்.

ஊம்! மனுஷி எல்லாவகையிலும் விசித்திரப் பிறவி.

எம். ஏ. நுஸ்மான்

சுவையான கவிதைகளை எழுதி வருகிறார். சிறுகதைத் துறையிலும் ஈடுபாடுண்டு. கவிதை அரங்குகளிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளுவார். மருதமுனை பிறந்த ஊர்.

சற்றுப் பேச விரும்பி “ஆச்சிம்மா” என்று அழைத்தால் ஆவலாக “என்ன மவனே” என்று கேட்டுக்கொண்டு கிட்ட வரும்.

பென்னம்பெரிய கொழும்பில் நடுநாயகமாக இருக்கிற மருதானையில் வாழுகிற ‘மகத்துவம்’ அதற்கு விளங்காது. ஏன், உலகத்துக் கதையே ‘அதுக்கு’ப் பேச வராது. தான் பிறந்து வளர்ந்து வாழிபமாகி, இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வாழ்வுக் கதையையும் முடிக்கப் போகிற ‘பிச்சஸ் லேனை’ப் (முன்னே எங்கள் தெருவுக்கு இதுதான் பெயர்) பற்றியும் அதில் தனக்குத் தெரிந்தவர்களையும் மட்டுமே அது பேசும். அது மட்டுந்தான் ‘அதுக்குத் தெரியும்’.

“பசர் மவனே...நான் உன் ‘வாப்பா உம்மா’ மாதிரி... நாட்டாண்மைத் தோட்டத்து ஆயிஷா இருக்குறவே..அவட புருஷன் ஒரு ‘கபறயன்’... குடிசையென்று குடிச்சிட்டு வாரான் ராவுல ஒரு மணிக்கு. பாவம்... அந்தப் புள்ள என்ன செய்வா... பச்சைப் பாலகனோட பச்சை ஓடம்பு .. அந்தக் குடிகாரன் வார வரைக்கும் அவளோட கொட்டு கொட்டென்று கண் முழிச்சிக்கொண்டு நான்தான் தொணக்கு இருந்தன்... பொண்ணுக்குப் பொண்தானே ஓதவி...?” - என்று துவங்கும்.

“பாரன்... இந்தப் பெளஸியாவுக்கு வந்திருக்கிற அல்பத்தை... அவ புள்ளதாச்சியாயிருக்கிறது தெரியும்... இதுதான் மாசம் என்டதும் தெரியும் .. அவட புருஷன் ஒரு கல்சன்காரன்... என்ன செய்ய வாப்பா... தூக்கிக்கொண்டு போட்டான் ஒஸ்பிட்டலுக்கு ... அங்கே கத்திபோட்டு வெட்டினோம்... அவ யூட்டுல நான் மட்டும் அப்ப இருந்திருந்தன் என்றாக்க இப்படியும் ஒரு அக்கிரமம் நடக்க வுட்டிருப்பனா...? என் கையால பாக்காத புள்ளப்பேறா ஒண்டா...?” - என்று இன்னொரு அத்தியாயத்தின் பக்கம் கிழவியால் திறக்கப்படும்.

எங்களுக்குக் கிழவி அபூர்வமான ஒரு பொருள்! அது சொல்லும் தெருக்கதைகளைக் கேட்பவர்கள் ஒருபோதும் அலுக்கவோ சலிக்கவோ மாட்டார்கள். ஏனென்றால் அது நல்லதைப் பேசுமேயொழிய கெட்டதைப் பேசியதை யாரும் கேட்டதில்லை. அப்படி ஏதாவது நாங்களாகவே எழுப்பினாலும் மூடி மறைத்து மெழுகிப் பூசினிடும்:

“அந்தக் கெட்டதுகளை சொல்றதாலே அவங்களுக்கு மான அவமானம் வந்தாக்க அது எனக்கு வந்ததுபோல!” - என்று அது சில சமயங்களில் சொல்லிக்காட்டினால் கண்களில் கண்ணீர் ஆரூபப் பெருகினிடும். “அன்பினாலே கண்ணீர் கொட்டுதூ வாப்பா” என்று கண்ணீருக்கும் ஒரு சமாதானத்தை உடனே சொல்லிவிடும்!

-தெருவின் நலம் அவள் வாழ்வின் இன்ப ஊற்று: தெரு மக்கள் அவள் வாழ்க்கையின் ஜீவநாடி. நாங்கள் அதன் பால் வெறும் அனுதாபிகளே, அல்லது அனுதாபி காட்டுவதுபோல நடித்துச் சிரித்துத் தலையையாட்டி ஓடி மறைபவர்களே!

நாங்கள் போடுவதென்றால் வெளி வேஷம் ... ஆனால் கிழவிக்கு வேஷம் என்றாலே என்னவென்று தெரியாது;

“என்ன ஆச்சிம்மா, இப்படியெல்லாம் தெரு மனிசரைப் பத்தி பேசுறீங்களே ... உங்களுக்கு ஒரு குடும்பம், ஒரு சொந்த பந்தம், ஒரு பிள்ளைக்குட்டி இல்லையா?” என்று அதன் வாயைக் கிளறிவிட்டால் அதன் கண்களிலிருந்து எழும் கோபக்கனல் ஒரு பந்திக்கு சோறு சமைத்துப்போட்டு விடும் !

“என்ன மவனே, ஒனக்குக் கொழுப்பா? ” - என்று ஏக வசனத்தில் ஆச்சிம்மா தொவங்கிவிடுவா;

“இப்ப நான் கதைச்சவங்க எல்லாம் யாரென்று நீ நெனைச்சாய் ... எல்லாம் என் புள்ளகள்தான் ... என்

மக்கள்தான் ... என் குடும்பந்தான்...” — என்று மிக உரிமையோடு நா தழதழக்க கிழவி சொல்லும்போது எங்களுக்கெல்லாம் உடம்பு புல்லரிக்கும்.

ரஹ்மத்து உம்மா தன் காலம் பூராவையும் பிறருக்காக வாழ்வது என்ற தத்துவத்தில் அமைத்துக்கொண்ட மனுஷி, தக்கியாவுக்கு அடுத்தாற்போல் உள்ள புது வீட்டில் மாவரைத்துக் கொடுத்தால், அடுத்த அரை மணி நேரத்திற்குப் பிறகு பெஸேஜ் வீட்டில் பாத்திமாவின் தலைவலிக்கு வைத்தியம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அப்புறம் சௌக்கத் நாநா வீட்டிலிருந்து தானாகவே அழைப்பு வரும்.

மனுஷியின் தினசரி வாழ்க்கை கழிவது இப்படித்தான். சற்றும் கவலை என்பதே இல்லாத வாழ்க்கை. பிறருக்கு ஏதாவது செய்து கொண்டிருப்பதிலேயே வாழ்வு கழிவதில் உள பூரிப்பு. உடலும் பூரிப்புத்தான்.

இவ்வளவுக்கும் ரஹ்மத் உம்மாவுக்கென்று ஒரு குடும்பம், பிள்ளைக்குட்டிகள் இல்லாமலில்லை. ஆறு பிள்ளைகளும் ஐந்து பெண்களுமாக டசனுக்கு ஒன்று குறைய மனுஷியின் வயிற்றில் பிறந்தவர்களுண்டு. பிள்ளைகளும் அரசாங்கம், தொழில்துறை என்று நிரந்தரமான ஒவ்வொரு இடங்களையும் பற்றிப் பிடித்துப் பதவியும் பவ்சுமாக இருப்பவர்கள். ‘ரஹ்மத் உம்மா’ என்ற பெயரில் ஒரு தாய் இருப்பதையே சொல்லிக்கொள்ள வெட்கப்படுபவர்கள். பெண்களும் என்ன அவர்களுக்கு சளைத்தவர்களா? நல்ல இடத்துச் சம்பந்தத்தினால் அருமை ‘மம்மியை’ யை மறந்து விட்டிருப்பவர்கள். (என்றாலும் கொழும்புப் பாஷன் படி ‘மம்மி’ மௌத்தானால், ஒருநாள் முழுதும் ரேடியோவில் சொல்லச்சொல்லி, அதன் மூலம் தங்கள் பெயரைப் பிரபலப்படுத்திக்கொள்ள தயங்காதவர்கள்.

மனுஷியோ, தான் பெற்றெடுத்தவைகளை எப்பொழுதும் சட்டை செய்யாதவள். தன் மக்களைப்பற்றி மற்றவர்களிடம் பெருமை தொனிக்க சொல்வதோ சரி.

“என்னமோ... எல்லாம் வல்ல யாரப்பல் ஆவமீன் எல்லாரையும் பெரிசாய் வைத்திருக்கிறான். அதுபோதும்” என்று மனுஷி வானத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்துச் சொன்னால் அதிலேயே பூரண இன்பத்தைக் கண்டுவிடும் தனிர கப்பிறவி.

இன்று- காலை நேரம்.. வழக்கம்போல அலுவலுக்குப் போக ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். கிழவி, “உஷ்.. அப்படா.....” என்று எங்கள் வீட்டு வாசற் படியில் வந்தமர்வது தெரிகிறது... கிழவியின் போக்கில் ஒரு மாறுதல் இருப்பதைக் கண்டேன்.

“என்ன ஆச்சிம்மா...ஒருமாதிரியா இருக்குறீங்களே...?” என்றேன் அபிமானம் கலந்த அன்போடு.

“என்னமோ மவனே... இருந்தாப்போல நெஞ்சு வலிக்குது... தலை பொளக்குது.. ஒன்றுமே தெரியல ராஜா.”

மனுஷி என்னேப்பார்த்த பார்வை எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. கைவசமிருந்த ஒரு தலைவலி மருந்தை தெற்றியில் நானே தேய்த்துவிட்டேன்... “இது கூதல் காலமில்லியா... எங்களுக்கே ஓடம்பு தாங்க ஏல இல்லே” —என்று மன் ஆறுதலுக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.

“என்னமோ, என் மக்கள் எல்லாரையும் ஒரு தரம் பாக்க ஆசையா இருக்குது ... அவங்கட ‘ஹால்’ அவங்களோட ... ஏன்ட ‘ஹால்’ என்னைட ... என்று இவ்வளவு நாளும் இருந்துட்டன் ... இப்ப ஒரு ஆசை. அவங்களைப் பாத்துட்டு வரட்டா மவனே... ? ”

“ஓ ... ஓ ... நிச்சயமாக ... கட்டாயமா போயிட்டு வாங்கோ ஆச்சிம்மா... மனிசனுக்கு ஆசையெண்டு ஒன்று வந்தா அதை எப்படியும் முடிச்சிடோணும் ... ” — நான் அலுவலகம் போகும் அவசரத்தில் ஏதோ சொல்கின்றேன்...

வாசல்படியை விட்டு திடீரென்று கிழவி எழும்புகிறது... ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்டது போல, “மவனே ...

அதுதான் சரிடாப்பா ... புள்ளகளைப் பாத்துக் கொஞ்சம் அவுங்களோட இருந்துபோட்டு வாரனே... இந்த மண் திங்கிற மேலுக்கு சொகம் பாத்துட்டு ஓடி வாரன்... "

ரஹ்மத் உம்மா ஒரே எட்டில் தக்கியாவைக் கடந்து செல்வது தெரிகிறது ... அது கிழவியொருத்தி நடப்பது போல் தெரியவில்லை. ஒரு குமரி, மிடுக்காக, ஜயிலாக காலைப் பதவிசாகத் தூக்கி வைத்து ...

சரிதான்... கிழவியில் அதனை வர்ணித்து என்ன பயன் ?

°°

°°

°°

நான்கைந்து நாட்கள் போயிருக்கலாம்...

மாலை நேரம் —

அப்பொழுதுதான் அலுவலிலிருந்து திரும்பியிருந்தேன். இப்பொழுதுபோல குஞ்சம் சூருமானுமாக இல்லாமல் ஆசை மனையோடு தனியாகப் பொழுதைக் கழித்த காலம் ...

வாயிலில் ஓர் அம்புலன்ஸ் வண்டி வந்து நிற்கிறது ... சிறுவர்கள் கூட்டமும் கூட ஓடி வந்து மொய்ப்பது தெரிகிறது ...

உடனே வெளியில் ஓடி வந்து... வண்டிக்குள்ளே தலையை நீட்டி... ஆ! அல்லாவே! நீட்டி நிமிர்ந்து கிடப்பது ரஹ்மத் உம்மாதானா... ?

"அட்டா ... ஆச்சிம்மா ... உங்களுக்கு என்ன நடந்தது ?" என்கிறேன் பதட்டத்தோடு.

கிழவியின் முனங்கல் சப்தமே பதிலாகக் கிடைக்கிறது. கூட இருந்த உத்தியோகத்தர் ஒருவர் பதிலிறுக்கிறார்.

"இந்தக் கிழவி பாதையோரத்தில் மயங்கி விழுந்திருக்கக் கண்டோம். மயக்கம் கொஞ்சம் தெளிந்ததும் உங்கள் பெயரையும் தெருவையும் சொன்னது .. விசாரித்துக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்... என்னமோ சார், கொழும்பிலே இப்போ கிழவிகள் தொல்லை பெரிசாகிவிட்டது ... சும்மா வீண் கஷ்டம்..."

அந்த உத்தியோகத்தரை மேலே பேசவிடாதபடி, "மவனே..." — என்று மெல்லக் குரல் வருகின்றது கிழவியிடமிருந்து.

"என் செல்வ மவனே .. என்னத்தையடா சொல்வன்...? மேலுக்கு சொகம் பாக்க புள்ளகள் கிட்டப் போனா...? வீளி... பிளி... இண்டு இங்கிலிபிஸால பேசி எல்லாம் வெரட்டி வுட்டுட்டான்கள் ... பொம்புளக் குட்டியளும் அப்புடித்தான் ... ஒரு எடத்திலேயும் ஒரு நிமிஷம் நிக்க மனம் வசல்லே ... எங்கட தெருவுக்கே ஓடி வந்துட்டன் வாப்பா ... ஏன்ட செல்வ மவனே ... மசுக்கம் வுட்டதும் ஒன்ட நெனைவுதான்டா ராஜா வந்துது..."

—கிழவி என்னிடம், அதற்கு நடந்த கதையை எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி சொல்லிவிட்டது!

—எல்லாம் சரி. ஆனால் கிழவிக்கு நான் தான் செல்வனா? என் குடும்பந்தான் அதன் குடும்பமா...?

ஒரு வருடமல்ல, இரு வருடமல்ல எத்தனையோ வருடங்களை ஒரே தெருவில், ஒரே இடத்தில் தரித்த ஒருத்திக்கு சொந்தமாக உண்ண, உறங்க இடமில்லையா ... ?

—என்ன விசித்திரம்! இத்தனை நாளும் வாழ்க்கை போனது எப்படி...?

ரஹ்மத் உம்மா — தான் சுமந்து சிராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து, ஒரு சிலரை ஆளும்பேருமாக ஆக்கிய அதே

ரஹ்மத் உம்மா - இன்றுதான் தன் தனிமையை உணர்ந்ததா ?

ஆச்சிம்மாவின் துயரமே மிக்க நீண்ட பெருமூச்சுக்கள் அதைத்தான் எனக்கு உறுதிப்படுத்தின.

கிழவியை உள்ளே கொண்டு வரும்படி நெஞ்சு நிமிர்த்தி சொன்னேன்!

—தெருவில் நானொருவன்தான் நல்ல பண்பாளன் என்று சொல்லி என்னை அடிக்கடி உயர்த்தும் மனுஷிக்கு இன்று என் மூலமே புகலிடம் கிடைத்துவிட்டது.

—தெருவில் பலரும் வேடிக்கை பேசிக்கொண்டார்கள் ..

ரஹ்மத் உம்மாவின் உதவிகளை நாடியிராத பெண்மணிகள் தெருவில் எவரும் இல்லைதான். என்றாலும் ஓரிருவராவது வரவேண்டுமே, பார்க்கவேண்டுமே ? ஊஹும். என் துணைவிதான் இரண்டுநாள் பணிவிடை செய்தாள். பிறகு அவளுக்கும் அலுத்துவிட்டது.

—தெருவில் உள்ள எல்லாருக்கும் நெஞ்சிலே வந்து நின்றது ஒன்றே ஒன்றுதான். 'கிழவி யார் ? நமக்குச் சொந்தமா பந்தமா ? யாரோ பரதேசி. நமக்கு நம் அலுவலையே பார்க்க நேரமில்லை ...'

—மனிதனை இறைவன் சிருட்டித்து வேடிக்கை பார்ப்பதே அந்த முறையில் தான். சொந்தம், பந்தம் என்றால் நெஞ்சு அங்குமிங்குமாக அலைகின்றது ... யார் யாருக்கெல்லாமோ என்கிறபோது வாழ்வென்ன கடைச்சரக்கா என்று மனம் கேட்கின்றது ...

—உஹும். ஆதங்கப்பட்டுப் பிரயோஜனமில்லை.

இத்தனைக்கும் ... ?

கிழவியின் நினைவெல்லாம், பொழுதெல்லாம் தெருவையும், தெருப் பெண்டிற்களையும் பற்றித்தான். அலுக்காமல் சளைக்காமல் ஒவ்வொருவர் நலனைப்பற்றியும் அது கேட்டது? எனக்குத் தெரிந்ததை கற்பனை இழையோட நான் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தேன் ...

“இங்காலே கொஞ்சம் வாங்கோ” - துணைவி அழைப்புக்கு செவி மடுத்தால், “மனுஷிட நெலைமை சரிப்படாது போலிருக்கே... என்னங்க... ?”

—என்னவோ ஒரு பாசம். ஏதோவொரு பிணைப்பு. எப்படியோ வந்த துணிவு. கிழவியை ஒரு தனிப்பட்ட விசேட மருத்துவசாலையில் சேர்த்துவிட என்னைத் தூண்டி விடுகின்றது ...

—சற்று முட்டாள்தனமான யோசனை என்று என்னைப் பிறர் கேலி செய்திருக்கலாம். ஆனால் நான் ஏதோ செய்து விட்டேன். அத்தோடு என் கடமை விட்டது என்ற மகிழ்ச்சி ...

நெற்றிரவு நல்ல மழை. கோடை மழை என்பார்களே அது அதுதான் ...

எங்கள் மொஹிதின் மஸ்ஜித் தெருவில் அதிகாலையில் எழும்பியவர்களுக்கு - நான் உட்பட - நெஞ்சம் திடுக்கிடச் செய்யும் துயரம் தரும் ஒரு காட்சி கண்களில் தென்பட்டது.

ஏன் வளர்த்த வேண்டும் ?

ஊராராக்கு ரஹ்மத் உம்மாவாகவும், எனக்கு அன் பார்ந்த ஆச்சிம்மாவாகவும் இருந்து, காலம் முழுதையும் போக்கி, பிள்ளைகள் பெற்றும் 'பிள்ளை பெரு மலடி' யாகக் காலம் முழுதையும் போக்கிய அந்தக் கிழவியின் சடலம் எங்கள் தெரு முனையின்பெப்பமாக நனைந்து மகாகோரமாகக் காட்சி தந்தது:

“நள்ளிரவில் கொட்டும் மழையில் உங்கள் நோயாளியைக் காணாது நாங்கள் தேடினோம்” — என்று அந்த இரவில் நடந்ததை மருத்துவசாலை பிற்பாடு புரிய வைத்தது.

தெருவையும் தெரு மக்களையும் தன் செல்வர்களாகக் கண்ட கிழவி அங்கேயே வந்து உயிர்விட விரும்பியதா? அதுதான் அது கேட்டு வந்த வரமா?

பிறரைப்பற்றியே முழு நேரமும் சிந்தித்துச் சிந்தித்து செய்தற்கரியன செய்த, ரஹ்மத் உம்மா என்ற கிருபை உள்ள அன்புள்ள ஒரு கிழவியின் உயிர் மூச்சும் வாழ்ந்த கதையும் இப்படியாக முடிந்தது.

எங்கள் தெரு மக்கள் இதனை மிக மிகச் சாதாரணமான ஒன்றாகக் கருதி சில நாட்களில் மறந்தே போனார்கள்.

— 1959

எம். எம். மக்கின்

நாடகத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். வாறொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். நாடகங்களை மேடையும் ஏற்றிவருகிறார். சிறுகதைகளும், இலக்கியக் கட்டுரைகளும் எழுதுவார். இலங்கை வாறொலியில் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்.

வாழ்வு தந்த பரிசு

செய்னுல் ஹுஸைன்

மீனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. கடந்த வருடம் ரமழான் மாதம். இபுரஹிம் மரிக்கார் தமது ஆப்த நண்பர் சுல்தான் மரிக்காரிடம் அழாக்குறையாக அப்துல் காதரைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அப்துல் காதர் அவருடைய ஒரே அண்ணனின் பிள்ளை. சிறு வயதிலேயே அப்துல் காதரின் பெற்றோர்கள் இறந்துவிட்டனர். அன்றுமுதல் அநாதையான அப்துல் காதரை இபுரஹிம் மரிக்கார்தான் எடுத்து வளர்த்து வந்தார். இபுரஹிம் மரிக்கார் உண்மையான விசுவாசி. எந்நேரமும் அல்லாஹ்வுக்குப் பயந்து நடந்து கொள்பவர். ஆனால் அவருக்கு இருந்த ஒரேயொரு மனக்குறை அப்துல் காதரைப் பற்றியதுதான். அவர் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் அவனை நல்வழிப்படுத்த முடியவில்லை. மரிக்கார் அவனை நன்றாகத்தான் வளர்த்தார். ஆனால் கெட்ட சகவாசம் அப்துல்காதரைச் சூதாடியாகவும் கெட்ட நடத்தைகள் பல கொண்டவனாகவும் மாற்றிவிட்டது. முஸ்லிம்கள் தங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளும் புனித ரமழான் மாதம் வந்தது. முஸ்லிம் மக்கள் பசி, தாகம் அடக்கி, நோன்பு நோற்று அல்லாஹ்வை வழிபட்டனர். ஆனால் பெயரளவில்மட்டும் முஸ்லிமாக இருந்த அப்துல் காதருக்கும் தனது கூட்டத்தினருக்கும் ரமழான் மாதம் ஒன்றும் விசேஷமாகத் தோன்றவில்லை.

ஆனால் இந்த வருடம் ரமழான் மாதம் அப்துல் காதிடம் ஒரு பெரிய மாறுதல் காணப்பட்டது. முப்பது நாளும் நோன்பு நோற்றதுமல்லாமல் அப்துல் காதர் பள்ளிவாசலுக்கும் சென்று தொழவும் ஆரம்பித்துவிட்டான். இப்பொழுது அப்துல் காதர் ஒரு புது மனிதனாகிவிட்டான். ஒரு புதுப் பிறவியே எடுத்துள்ளான் என்று கூறினாலும் மிகையாகாது. எப்படி இந்த மாறுதல் ஏற்பட்டது? இபுரஹிம் மரிக்கார் அன்று யோசனை கேட்கச் சென்றபோது சுல்தான் மரிக்கார் அப்படி என்ன சொன்னார், அப்துல்காதர் இப்படி முற்றிலும் நல்லவனாக மாறிவிட? சொன்னால் சிரிப்பீர்கள். சுல்தான் மரிக்கார் அப்படியொன்றும் மந்திரம், மாயம் எதுவும் சொல்லவில்லை, அப்துல் காதரைத் திருத்திவிடுவதற்கு. அவர் சொன்னதெல்லாம் இதுதான்: “இபுரஹிம் நானா! பேசாமல் பையனுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைங்க. எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்!”

மனிதன் பிறக்கும்போது வித்தியாசங்கள் இல்லை. எல்லாக் குழந்தைகளும் அழுதுகொண்டே பிறக்கின்றன. குதுவாது அறியாமல் சிரித்து விளையாடுகின்றன. பெரியவனாகியதும் மாற்றங்கள் உண்டாகின்றன. சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் நம்மிற் சிலரை நல்லவர்களாகவும் மற்றுஞ் சிலரைத் தீயவர்களாகவும் ஆக்கிவிடுகின்றன. ஆனால் தீயவன் தீயவனாகவே இருப்பான் என்ற நியதியில்லை. சிலர் நாளடைவில் நல்லவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். இன்று அல்லாஹ்வின் பாதையில் மனத்தைச் செலுத்தியுள்ள அப்துல் காதரைப்போன்றவர்கள் அன்று வெட்கித் தலை குனிய வேண்டிய நிலையில் இருந்தவர்கள்தாம். குதாடுவதற்குப் பணம் திருடிய அந்த ஒரு சம்பவமே போதுமே. இப்பொழுது நினைத்தாலும் காதரின் உடல் நடுங்குகிறது. ஆனால் இப்படியாக இருந்த காதரும், இன்று

திருந்தவிலையா? எவனெருவன் தன்னுடைய குற்றங்களை உணர்ந்து உண்மையாகத் திருந்த முற்படுகிறானே, அவனுக்கு நிச்சயம் விமோசனமுண்டு.

நிலையில்லா வாழ்க்கை நடத்திய அப்துல் காதர், திருமணத்துக்குப் பின் சுல்தான் மரிக்கார் சொன்ன மாதிரி நிலை பெற்றுவிட்டான். இப்பொழுது அவனுடைய நடத்தையில் நிதானம், தோற்றத்தில் ஒரு ஜோலிப்பு, குணத்தில் நம்பமுடியாத அளவு மாறுதல் ஆகிய அனைத்தும் காணப்பட்டன. வேலையில்லாமல் ஊர் சுற்றிக்கொண்டிருந்த அவன் இன்று ஒழுங்காக வேலையில் அமர்ந்து நாலு காச சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். மனைவியின் அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ அவன் விரைவில் உத்தியோக உயர்வும் பெற்றான். “ஆமினா எல்லாம் உங்கள் அதிர்ஷ்டம்தான். உங்களைக் கலியாணஞ்செய்த பிறகுதானே நான் இப்படி ஒரு மனிதனாக வாழ்கிறேன்” என்றான் அப்துல் காதர் அன்பு மனைவியைப் பார்த்து. ஆமினாவோ “எல்லாம் அந்த அல்லாஹ்வின் கிருபைதான்” என்றான்.

கல்யாணஞ் செய்து கொண்டவர்கள் எல்லோரும் நல்லவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர் என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஆமினாவைப்போன்ற நல்ல மனைவிகள் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பதில்லையே! உலகத்தில் பல துறைகளில் வெற்றியீட்டும் மாதர்களைப்பற்றி நாம் புகழ்ந்து பேசுகிறோம். ஆனால் வீட்டில் இல்லறம் என்ற துறையில் வெற்றி காணும் பெண்களை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். ஆமினா ஒரு சாதாரண முஸ்லிம் பெண்தான். பட்டப் படிப்பு படித்தவளல்ல. ஏதோ எழுதப் படிக்க சிறிது கல்வி கற்றிருக்கிறாள். இனிய முகமுடையாள். அன்பின் சொருபம். பொறுமையின் சின்னம். இதுதான் அவள் பெற்றிருந்த ‘சர்ட்டிபிகேட்டு’கள். ஆனால் புத்தி வந்த நாள் முதல் தீயவனாக இருந்த ஒரு மனிதனை மாற்ற முடிந்தது இந்தச் சாதாரணப் பெண்ணால் என்றால் வியப்பாக இல்லையா?

புருஷனின் மனம் அறிந்து, பொறுமையாகப் பணிவிடைகள் புரிந்து, தனது புருஷனை நல்வழிப்படுத்திவிட்டான் இந்த நங்கை நல்லாள். முன்பு பள்ளிவாசல்படிக்க மிதிக்காதவன் இன்று “பள்ளிக்குப் போக வேண்டும் நேரமாகிவிட்டது. தொப்பியைக் கொடுங்க” என்று அவசரப்படுவதிலிருந்து ஆமினா கெட்டிக்காரப் பெண் என்பதற்கு வேறு சொல்லவும் வேண்டுமா?

அப்துல் காதர் தன்னுடைய வாழ் நாளிலேயே பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றதில்லை. நோன்பு பிடித்ததில்லை. ஏதோ வற்புறுத்தலுக்காகக் கடந்த வருடங்களில் ஓரிரண்டு நாட்கள் நோன்பு பிடித்திருக்கிறான். ஆனால் இந்த வருஷம்தான் எத்துணை மாற்றம்! அப்துல் காதர் ஐந்து வேளையும் தொழுதான். இந்த வருஷத்து ரமழான் மாதத்தின் நோன்பு அத்தனையையும் நோற்றான். அவனுக்கு ‘நிய்யத்து’ வைக்கக்கூடத் தெரியவில்லை! ஆமினாதான் ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு “நவைத்து ஸவ்ம கதின் அன் அதா கி பர்ளி ரமழானி ஹாதி ஹிஸ்ஸனத்தி லில்லாஹி தஆலா...” என்று சொல்லிக் கொடுத்தாள். அதேபோல காதரும் சிறு பிள்ளை மாதிரி சொன்னான்! நோன்பின்போது பள்ளிவாசலுக்குச் சென்ற கணவன் நோன்பு திறந்துவிட்டு ‘மக்ரிப்’ தொழுகை தொழுதுவிட்டு வீடு திரும்பியதும் உண்ணச் சுவையான உணவெல்லாம் தன் கையாலேயே படைத்தாள் ஆமினா.

முப்பது நோன்பும் கழிந்து நோன்புப் பெருநாளும் வந்தது. இந்த வருடம்தாம் காதர் உண்மையாக நோன்புப் பெருநாள் கொண்டாடத் தகுதியுடையவனாக இருந்தான். நோன்பு பிடிக்காமல் நோன்புப் பெருநாள் கொண்டாடும் முஸ்லிம் கூட்டத்திலிருந்து அவன் பிரிந்து விட்டான். ஆமினாவுக்கு இது தலைப்பெருநாள்! கல்யாணமாகிய பின்பு அவள் கொண்டாடும் இந்த முதலாவது நோன்புப் பெருநாள் என்று அவளுடைய அன்புக் கணவன் அவளுக்கு அழகான

சேலையொன்று பெருநாள் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தபோது, அவள் உள்ளம் பெருமிதம் கொண்டது. அவளைவிட காதருக்குத்தான் இரட்டை இன்பம். தன்னை ஒரு புது மனிதனுக்கிய தன்னுடைய அன்பு மனைவி ஆமினாவை அவனால் எப்படி மறக்க முடியும்? அவள் தனக்கு மனைவியாக வாய்த்ததே ஒரு விலை மதிக்க முடியாத பரிசாயிற்றே என்று நினைத்து அகமகிழ்ந்தான்! அந்த அல்லாஹ்வின் கருணையை எண்ணி நன்றியுடன் துதித்தான்!

செய்நூல் ஹுஸைன்

‘தினகரன்’ உதவி ஆசிரியர்களுள் ஒருவர். சரித்திர சம்பந்தமான கட்டுரைகளை எழுதி வருகிறார். இவர் தமது ‘கோடையில் உல்லாசம்’, ‘நாம் அறிந்த நாடுகள்’ ஆகிய கட்டுரைகள் மூலம் வாசகர்களிடையே பிரபலம் பெற்றவர். சொந்த ஊர் கொழும்பு.

தலாக்

எம். ஏ. எம். சுக்ரி.

“உம்மா! எப்போ வாப்பா வருவாரும்மா ... ?”
பழைய கேள்வி; பழக்கப்பட்ட கேள்வியையே அன்றும்
யாஸ்மீன் சலிமாவிடம் கேட்டாள்.

இல்லேடா! ஒங்க வாப்பா! நாளக்கிக் கட்டாயம்
வாராரடா கண்ணு... கண்கள் பனிக்கப் பதில் பகர்ந்தான்
சலிமா: உம்மாவின் வழமையான பசப்பு வார்த்தையிது
என்பதைக் குழந்தை யாஸ்மீன் தெரிந்து வைத்திருந்தாளோ
என்னமோ ... “உம்மா! நீதான் பொய் பேசக்கூடாது
கண்ணு! பொய் பேசினா ஆண்டவன் வாயச்
சுடுவானென்றுவே! அப்புறம் நீதான் வாப்பா வருவாரென்று
என்கிட்ட பொய் சொல்றே!”

“இல்லே கண்ணு! மெய்க்கும் வாப்பா நாளக்கி வருவார்”...

இல்லே! நீ பொய் சொல்றே! வாப்பாவா நீ
எங்கோ தொலைச்சிட்டே! எனக்கு வாப்பா ஒண்டு வேணும்!
அடுத்த ஊட்டு ரமீஸாக்கெல்லாம் வாப்பா இருக்கம்மா!
எனக்கு ஒரு வாப்பா வேணும் தாயேன் ... குழந்தை
யாஸ்மீன் அடம் பிடித்தாள்.

நாளக்கி வேண்டுவோம்மா! இப்போ! போ! படுத்துத்
தூங்கு!

இல்லேம்மா.. நேற்று, பொம்மை ஒடஞ்சி போச்சல்ல...
இண்டக்கி புதுப் பொம்மை வந்துடுஞ்சி .. நாளக்கி ஒரு புது
வாப்பா கொண்டு வம்மா! பழைய வாப்பா வேண்டாம்... ?
யாஸ்மீனின் இந்த வார்த்தைகள் சலிமாவின் இதயத்தை
இரும்புச் சம்மட்டிகொண்டு தாக்கியது...

பழைய பொம்மை!

புதிய பொம்மை!

பழைய வாப்பா!

புதிய வாப்பா!

யாஸ்மீன் இந்த வார்த்தைகளை எவ்வளவு
சாதாரணமாகச் சொன்னாள். அந்த வார்த்தைகளுக்கு
அவ்வளவு அகர பலமா? நினைவில் பத்திரமாய்,
ரகஸ்யமாய்ச் சேமித்துப் புதைத்த சம்பவங்கள் மீண்டும்...

பழைய வாப்பா! சலிமா தன்னுள் முனுமுனுத்துக்
கொண்டாள். பழைய கசப்பான அந்த அனுபவங்களை
சலிமா எத்தனையோ தடவை மறக்க முயற்சித்திருக்கிறாள்.
ரஹீமுடன் அவள் கழித்த நாட்கள் .. புது மணப் பெண்ணை
அவள் மணவறையில் இருக்கும்பொழுது — ஏன் சலிமா
அவர் வந்ததும் எங்கனையெல்லாம் நினைக்கக்கூட
நேரமிருக்காதே! என்று அவளது தோழிகள் கூறிய குறும்பு
வார்த்தைகள் ... அதனைத் தொடர்ந்து அவள் வாழ்வில்
ஏற்பட்ட சோகக் கறை .. அத்தனையும் அவள் அடி
மனத்திலிருந்து எழுந்து, பூதாகார உருவெடுத்து, பேயாட்ட
மாடி, சலிமாவின் உள்ளத்தின் அமைதியையே குலைத்துவிடும்
நேரங்களோ ஏராளம்...

ஆனால் அந்தப் பழைய நினைவுகள் ஏற்பட தன்
குழந்தையே காரணமாக அமையும்போது அவளால் தாங்க
முடிவதில்லை.

பழைய சம்பவங்களின் நூபுர ஒலி அவளது காதில் விழ, வெள்ளத்தில் நீந்தும் கிருமிகள் போல சம்பந்தா, சம்பந்த மில்லாத எண்ணத் துணுக்குகள் நிழலோட்டமிட்டன. மன உணர்வுகளின் அசைவுகள் உருவம் பெற்றால் ...

நினைவின் மிதப்பிலே சலிமா கிளையானாள் ...

ஃ

ஃ

ஃ

சலிமா... அழகு, பண்பு, அறிவு அத்தனையையும் அடைக்கலமாகக் கொண்டவள்... சலிமாவின் அழகையும், பண்பையும் பங்குபோட முயற்சித்தவர்களோ ஏராளம். அவர்களில் ரஹீம் ஒருவனுக்குத்தான் வெற்றி கிடைத்தது.

ரஹீம் - சலிமா ...

ஒருவருக்காக ஒருவர் என்ற வாழ்வு... குடும்பக் கலையின் ரகசியம் அவர்களிடந்தான் இருக்கின்றது என்று பிறர் பொருமைப்பட்ட வாழ்வு ... ரஹீமின் மேல் சலிமா உயிரையே வைத்திருந்தாள்.

உள்ளங்கள் உண்மையாகவே நிறைந்துவிட்டால் வாழ்க்கையில் வேறேது...? இந்த நிறைவு, அவர்களது வாழ்வில் இருந்தது.

அவர்களது தாம்பத்திய வாழ்வின் பெரும் பேரூச யாஸ்மீன் பிறந்தாள். தாய்மையின் பூரிப்பைப் பெறும் பாக்கியத்தைத் தனக்களித்த யாஸ்மீனின்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தாள் சலிமா. கன்னங்கள் குழிய யாஸ்மீன் சிரிக்கும்போதும், மொழு, மொழுவென்ற துடையின் சதைப் பாகத்தை அவள் கிள்ளும் பொழுது யாஸ்மீன் ஓ...வென்று அழும்பொழுதும் சலிமா இந்த உலகையே மறந்துவிடுவாள்

மனதுக்குப் பிடித்த கணவன், வாழ்க்கைக்கு அமைதி சேர்க்க ஒரு குழந்தை, இவைகளைச் சலிமாவுக்குக் கொடுத்த இறைவன், ஒரு குறையையும் கொடுத்துவிட்டான். ஆனால் அந்தக் குறை அவ்வளவு பயங்கரமானதாக, தன் வாழ்க்கையின் அமைதியையும், சாந்தியையும் பாழ்படுத்தத் தக்க ஒரு பெருங் குறையாக அமையும் என்பதை அவள் எதிர் பார்க்கவில்லை.

“தன் சிருஷ்டிப் பொருட்களின்மீது ஆண்டவன் அளவற்ற அருட் கொடைகளைச் சொரிகின்றான். ஆனால் அவர்கள் இறைவனை மறக்காதிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சில குறைகளையும் வைத்துவிடுகின்றான். இதுதான் இறை சிருஷ்டியின் இரகசியம்”. பள்ளியில் நடந்த ஹதிஸ் மஜ்லிஸில் ஆலிம் சாஹிப் கூறிய இந்த வார்த்தைகள் மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரையில் கருத்தற்றதாக, வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தத்துவமாகக்கூட இருந்திருக்கலாம். ஆனால் சலிமாவைப் பொறுத்தவரையில் அந்த வார்த்தைகள் ... உடைந்த உள்ளங்களின் துணுக்கைகளை ஒன்றாகப் பொருத்தும் ஒட்டுப் பசையா?

வாழ்க்கையின் இருண்ட நேரங்களின் துணைவெளிச்சமா? பொருள்கள் தம்மை உதறிக்கொண்டு பழைய நிலையிலாயின; சலிமா நினைவின் மிதப்பிலிருந்து மீட்கப்பட்டாள்;

பழைய வாப்பா !

புதிய வாப்பா !

பழைய பொம்மை ...

புதிய பொம்மை ...

சலிமாவைப் பொறுத்தவரையில் எவ்வளவு அர்த்தப் புஷ்டியுள்ள வார்த்தைகள். ?

யாஸ்மீன் பிறந்து ஆறு மாதங்கள்தானாகியிருக்கும் ! சலிமாவின் நெஞ்சில் தாங்க முடியாத வலி ஏற்பட்டது ... சலிமா நாட் செல்லச் செல்ல மெலிவடைந்து கொண்டே வந்தாள் ... அவளுக்கு உடலுருக்கி நோய் ஏற்பட்டு விட்டதோ எனப் பயந்தான் ரஹீம்.

சலிமாவைத் தனிப்பட்ட வைத்திய நிலையமொன்றில் சேர்த்தான் ரஹீம். சலிமாவைப் பரிசோதித்த வைத்தியர் சலிமாவைக் குணப்படுத்த முடியுமென்று நம்பிக்கை தெரிவித்தபொழுது ரஹீமின் முகம் மலர்ந்தது. ஆனால் மறுகணம் டாக்டர் தெரிவித்த அந்தக் கருத்து ...

மிஸ்டர் ரஹீம் ! நீங்கள் உங்கள் மனைவியோடு இனி உடலுறவு வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது ... அது அவள் உயிருக்கே அபாயத்தை ஏற்படுத்தலாம் ...

ரஹீம் சிலையானான் ... அவனது கண்கள் ஒரு முறை வானத்தின் நிலத்தைத் துடைத்தன.

ஃ

ஃ

ஃ

சலிமா மருத்துவ விடுதியிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். டாக்டர் கூறிய விடயத்தை மெதுவாக அவளது காதில் போட்டு வைத்தான் ரஹீம் ...

நோயிலிருந்து சுகம்பெற்ற இன்பத்திலும் அமைதியிலும் ஆழ்ந்திருந்த அவளது இதயத்தில் ஒருவித ஏமாற்றம் நச்சரித்தது.

இரட்டைத் தம்புராச் சுருதிபோல இன்பமும், வேதனையும் கலந்து ஒலித்தன ...

தாங்க முடியாத பளுவென்றாலும் தாங்குவதற்குத் தன் உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய

கடமைப்பாடு தனக்கிருக்கின்றது என்பதை சலிமா உணர்ந்தாள்.

சலிமா பக்குவப்படுத்தியும் விட்டாள் ... ஆனால் அதன் பின்னால் ஏற்பட்ட பளு ... அதனைத் தாங்கும் சக்தியே அவளிடம் இருக்கவில்லை ...

பழைய பொம்மை !

பழைய வாப்பா ...

சலிமாவின் நெஞ்சம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது ...

சலிமாவின் கணவன் ரஹீம் படிப்பிக்கும் அதே பள்ளிக்கூடத்தில்தான் ரசிதாவும் ஆசிரியையாகப் பணி புரிந்தாள். சலிமா நோயாளியாக இருப்பதால் வீட்டு வேலைகளில் துணையாக இருக்க அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரும்படி ரசிதாவை அழைத்தான் சலிம். அன்று முதல் ரசிதா நாள் தவறாமல் சலிமாவின் வீட்டுக்கு வரலானாள்.

சலிமா—ரசிதா இருவரும் சகோதரிகள்போலப் பழகினர். பாடசாலை விட்டதும் நேரே ரஹீமோடு வீட்டுக்கு வரும் ரசிதா பின்னேரமாகி, சில வேளைகளில் இரவைக்குத்தான் வீடு திரும்புவாள்.

சலிமா—ரஹீம் தொடர்பு வர வர வலுவிழந்தது ...

ரசிதாவும், ரஹீமும் சில நேரங்களில் சிரித்துக் கதைத்துப் பொழுது போக்குவதைக் கண்ட சலிமாவினால் தாங்க முடியவில்லை.

தனக்குரியவர் தன் கண் முன்னாலேயே வேறொருத்தி யோடு ...

அத்தனைக்கும் காரணம்? டாக்டர் கூறிய சீ... வெறும் உடலுறவுதானா வாழ்வின் தத்துவம்...? சலிமா,

ரசிதாவை வெறுத்தாள். தனக்குரிய பொருளை அபகரிக்க வந்த கள்ளி எனத் தூற்றினாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

அன்று ரஹீமும், ரசிதாவும் அறையில் தனிமையில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். கல கலவென்ற சிரிப்பு ... சுளுக் ... என்ற சத்தம் ...

சலிமாவுக்கு வெறி பிடித்தாற் போலிருந்தது ... அறைக்குள் ஓடினாள்... சீ... விபச்சாரி... என்று ரசிதாவின் கண்ணத்திலே ஓங்கி அறைந்தாள்.

ரஹீம் வெறி நாயானான். சலிமாவின் கன்னத்தை ரஹீமின் கரங்கள் பதம் பார்த்தன.

சலிமா... அவள்... இனி நுகரமுடியாத மலர்... அதனை ரஹீமே கசக்கி எறிந்துவிட்டான்.

சலிமா எங்கும் சூனியத்தையும், வெறுமையுமே கண்டாள்.

எண்ணற்ற வினாக்கள் தோன்றி, விடை கிடைக்காமலே அவளது இதயத்தில் கலந்துவிட்டன. கடைசியாக ஒரு முடிவு அவளுக்குக் கிடைத்தது.

தலாக் !

ஆம் ! அடுத்த நாள் காலைிலேயே முதலாம் தலாக் கூறிவிட்டாள். அதனைத் தொடர்ந்த 'இத்தாக்' காலம் அவள் இதயத்தையே கொன்றெடுத்தது. இன்னும் இரண்டு தலாக் இருக்கின்றது ... ரஹீம் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி விட்டான்.

பழைய பொம்மை.

புதிய பொம்மை.

பழைய வாப்பா ...

புதிய ...

யாஸ்மீனுக்கு புதிய வாப்பா கிடைக்குமா ? பழைய பொம்மையை யாஸ்மீன் உடைத்துவிட, அன்றுதான் புதிய பொம்மை வாங்கிக் கொடுத்தாள் ... இப்பொழுது புதிய வாப்பா ... ? சலிமாவுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருந்தது ...

ஃ

ஃ

ஃ

வானம், மப்பும், மந்தாரமுமாகக் காட்சியளித்தது. பேய்க்காற்று வீசிப் பயங்கர உணர்வை அந்தப் பிரதேசத்தில் ஏற்படுத்திற்று. சலிமா யாஸ்மீனைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள் ...

கொட்டும் மழையில் நனைந்து ஊறிப் போயிருந்தாள் அவள். சூனரின் நடுக்கத்தின் மத்தியில் யாஸ்மீனை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

மின்னல்—இடி—மழை—பேயாட்டம் ஆடிற்று.

சலிமா, ரசிதாவின் வீட்டை நெருங்கிவிட்டாள். அங்கு ரஹீம்... பாதையோரத்தில் விழுந்து கிடந்தான்.

ரசிதாவின் தமயன் கபூரின் முரட்டுப் பிடி அவனை அந்த நிலைக்காளாக்கியிருந்தது.

சலிமா, ரஹீமை நெருங்கினாள் ...

சலிமா — ரஹீம்.

இருளில்... மின்னல் ஒளி.

ரஹீம் - சலிமாவை அடையாளங் கண்டுகொண்டான்.

சலிமா! என்னை நெருங்காதே! நான் பாவி...

நீ...த...லா...க்...

இல்லை... ரஹீம்! அது முதலாம் தலாக்...

யாஸ்மீனுக்கு -

பழைய பொம்மை ...

புதிய பொம்மை.

பழைய வாப்பா ...

பழைய வாப்பாவே கிடைத்தார்.

- 1964

எம். ஏ. எம். சுகீரி

மாத்தறையைச் சேர்ந்தவர். இலங்கைச் சர்வ கலாசாலையின் பட்டதாரி மாணவர். பேச்சுத் துறையில் சிறந்து விளங்குகிறார். இஸ்லாமிய வரலாற்றுத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடுண்டு. கருத்துச் செறிவு மிக்க கதைகளை எழுதி வருகிறார். இலக்கியச் சொற் பொழிவுகளும் நிகழ்த்துவார்.

உரிமை

‘மருதமுனை மஜீத்’

(1)

ஈங்களுடைய வீட்டிற்கு இடது புறத்திலிருப்பது பாத்துமுத்துவின் வீடு. பேருக்குத்தான், இடையே ஒரு வேலி இருக்கிறது. இருக்கிறது என்று சொல்வதைவிட, இருந்தது என்று சொல்வதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

அந்த வேலியின் ஒரு பாகத்தைக் கறையான் படை எடுத்து அரித்துக்கொண்டு போயிற்று. மற்றொரு பாகம் அடுப்புக்குள் எரிந்து ஒழிந்து போயிற்று. பத்து வருஷங்களுக்கு முன் பாத்துமுத்துத் தாத்தாவுக்குக் கலியாணம் நடந்தது. அப்பொழுது கட்டப்பட்ட வேலி அது. அடுத்த மூன்றாவது வருஷமே அவள் கணவன் ஒரு லொறி வீபத்தில் சிக்கி இறந்துவிட்டான். அதற்குப் பிறகு அந்த வேலியைப்பற்றி ஒருவரும் நினைக்கவில்லை. அதற்கு அவசியமும் இருக்கவில்லை.

சில தழை கம்புகள் கிளைத்துத் தழைத்து ‘வேலி இருந்தது’ என்று காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவை இல்லாவிட்டால், ஒரு வளவுக்குள் இரு வீடுகள் இருப்பதாகவே நினைக்கத்தோன்றும்.

மு. 16

பாத்துமுத்து எங்களுக்கு எந்த வகையிலும் சொந்த மல்ல. அவள் மோதின்குடி. நாங்கள் ஆலங்குடி. அதிலும் கோணவாயன் கத்தறை.

மோதின்குடிக்கும், ஆலங்குடிக்கும் உறவு தேடும் முயற்சி, மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடும் முயற்சி. மோதின்குடியில் பெண் எடுப்பதை ஆலங்குடியார் இகழ்வாக நினைத்தனர். ஆலங்குடியில் பெண்ணெடுப்பதை மோதின்குடியார் தாழ்வாகக் கருதினர்.

“இந்த வேற்றுமைகள் ஏன் உண்டானது, எப்போது உண்டானது?” இந்தக் கேள்விகளை எழுப்பிவிட்டு, அவற்றை விடுவிக்க முயல்வது பரேதப் பிரயத்தனம்தான். இந்த வாதம் நமக்கு அவசியமுமில்லை.

ஆனால் ஒன்று—

இவ்வீரு குடிகளில், ஒன்றுக்கொன்று தாழ்ந்தது என்று மட்டும் சொல்லிவிட முடியாது. ஒரு குடியாருக்கு மற்றக் குடியார்மீது உணர்வு தெரியாத வெறுப்பு, முன்னே செல்கின்ற மாட்டை மற்ற மாடுகள் பின் தொடர்வ தில்லையா? அது போன்ற ஒரு பின்பற்றல். பழங்காலத்தி லுள்ளவர்கள் இந்தப் பிரிவினையைச் செய்து வைத்தார்கள். நாங்களும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பிரிந்து நிற்கிறோம்.

பாத்துமுத்து மோதின்குடி என்பதற்காக அவளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு வாழ எங்களால் முடியவில்லை. அயல் வீடு என்பது மட்டும்தான் அதற்குக் காரணமல்ல. ‘சிறிசி’ல் இருந்தே நான் அவள்மீது உயிரை வைத்திருந்தேன். ‘தாத்தா... தாத்தா...’ என்று அவளை வலம் வருவேன். அவள் ஊட்டினால்தான் எனக்கு உணவு. அவள் தாலாட்ட வில்லை யென்றால் எனக்கு உறக்கமில்லை. அப்படிப்பட்ட உயிர்ப் பிடிப்பு. அவள் என்மீது காட்டிய பரிவும் பாசமும் எங்களை உடன் பிறப்புகளாகவே வளர்த்துவிட்டன.

இப்பொழுது பாத்துமுத்துத் தாத்தாவுக்கு உற்றார் உறவினர் எல்லாம் நாங்கள்தான். ‘முஸீபத்துப் பிரகிருதி’ என்பதற்குப் பாத்துமுத்துத் தாத்தா அசல் உதாரணம்.

குழந்தைப் பருவத்தில் தந்தையை இழந்தாள். குமராகி முக்காடு போட்டதும் தாயும் போய்விட்டாள். பக்கத்து வீடு பெரு மூச்சு விடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னுடைய உம்மாவின் நெஞ்சு இறுக்கமாக இல்லை; அநாதையாக விடப்பட்ட அவளை எனது பெற்றோர் அன்புக் கரம் நீட்டி அரவணைத்தனர். சுமாரான இடமாகப் பார்த்துக் கவியாணமும் செய்து வைத்தனர். ‘முஸீபத்து’ அவளுடைய இல்லறத்திலும் நுழைந்து வெறியாட்டம் ஆடியது. மீண்டும் பழைய கதை — அநாதை.

(2)

ஆசிரிய பயிற்சிக்காக அட்டானைச்சேனை சென்ற நான், மூன்று மாதங்களுக்குப் பின் லீவில் ஊருக்கு வந்தேன். அந்தப் பழைய வேலி இருந்த தடத்தில் ஒரு புது வேலி எழுந்து நிற்குகொண்டிருந்தது.

பாத்துமுத்துவின் வீட்டைத் தேடினேன். வேலிக்குள் அது மறைந்துவிட்டது. உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு ஏக்கம்; கண்களில் கரிப்பு. அமுதுவிட வேண்டுமென்ற துடிப்பு.

“இத்தனை வருஷங்களுக்குப் பிறகு, ஒரு வேலிச்சனியன் எழுந்து நின்று பாகப் பிரிவினை செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏன் வந்தது?” என் மூளையே குழம்பியது; உடம்பு சிலிர்த்தது.

இரவு சாப்பிடவிருந்தபோது என் அன்னையே அந்தப் புதிருக்கு விடை சொன்னார்கள்.

“பிறை பதினாலுக்கு பாத்துமுத்துக்குக் கலியாணம் டாம்பி”.

என் காதுகளும் வயிறும் நிறைந்தது போலிருந்தது மகிழ்ச்சி.

பாத்துமுத்து கைம்பெண். கன்னிக் குடர்களைக் கட்டிக் கொள்வதென்றால் கூட நிறையச் சீதன பாதனம் கேட்கும் காலமிது.

என்னால் நம்ப முடியவில்லை. பாத்துமுத்துவுக்குப் புனர் வாழ்வளிக்கப் போகும் அந்த நல்லவன் யார்? அவள் உள்ளத்திலே கருதிக் கரைந்துபோன இளமை ஆசைகளுக்கும், இன்ப நினைவுகளுக்கும் புத்துணர்வூட்டும் மாப்பிள்ளை யார்?

கேள்விகள் அலைபோல் எழுந்தன. விடை கிடைக்க முடியாத மூளிக் கேள்விகள்.

ஏனோ என்னுடைய கண்கள் வேலியில் இலயித்தன.

பழைய வேலியிருந்த இடத்தில் புது வேலி. கறையான் படை அரித்தாலும், தடத்தை அழித்துவிட முடியவில்லை. பாத்துமுத்துவின் கணவனைக் காலன் பறித்துவிட்டாலும், வேலித்தடம்போல அவளுள்ளத்திலே பழைய வாழ்க்கைத் தடம் ...

அந்த வேலிக்கும், அவளுக்கும் தான் எவ்வளவு ஒற்றுமை!

உம்மா பாத்துமுத்துத் தாத்தாவுக்குக் கறி கொண்டு போயிருந்தார்கள். வரும் வரைக்கும் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

“உம்மா மாப்பிள்ளை யாரும்மா?”

உம்மா வந்து திண்ணையில் ஏறியதும், கனத்துக் கொண்டிருந்த கேள்விச் சுமையை இறக்கிவிட்டேன்.

“சின்ன லெப்பைப் பக்கிரு சாயிபு. அவர்தான் கலியாணச் செலவெல்லாம் உடுகார். வேலி கூரை கட்டுற செலவையும் கையிலேயே குடுத்திட்டார்...”

(3)

பக்கீர் சாகிப் சின்ன லெப்பையைத் தெரியாதவர்களே இருக்க மாட்டார்கள். றபான் கட்டையை எடுத்துக் கொண்டு ‘சபர்’ செய்யப் புறப்பட்டு விட்டாரென்றால், கிராமமே இசை லாகிரியில் மிதந்து உபாதைப்படும். பாட்டுக்கும் றபானுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஒரு வன்மை இருக்கிறது.

தொழில் பிச்சைக்காரத் தொழில்தான். வருமானம் அப்படிப்பட்டதல்ல.

“டகர... டகர... டக்... டக்... டக்...”

“காயமே இது பொய்யடா காற்றடைத்த பையடா”

“டகர... டகர... டக்... டக்... டக்...”

றபானைத் தாளத்திற்கமையத் தட்டி மஸ்தான் சாகிபு பாடலை ஆனந்த பைரவியில் தோய்த்து, இழுத்தாரனால் தொண்டு கிழங்கள் தம்மை மறந்து “சுபுஹானல்லா” போடுவர்.

ஆனந்த பைரவிக்குள் கிறங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது திடீரென்று முகாரி ராகம்; எல்லாருடைய கண்களிலும் கண்ணீர் துளும்பும், உடம்பு சிலிரிக்கும்.

பக்கீர்த் தொழிலில் அவருக்கு நிகர், அவர்தான், கிராமத்தில் அவருக்கு நல்ல மௌசு.

இத்தனைக்கும் அவருடைய வரலாறு, ஒருவருக்கும் தெரியாது. எங்கிருந்து வந்தார்? எங்கே பிறந்தார்? ஒன்றுமே தெரியாது.

மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் எங்கள் பள்ளிவாசலுக்கு எங்கிருந்தோ வந்தார். 'ஆண்டவனே' என்று குடியேறினார். அவ்வளவுதான் தெரியும்.

கிராமத்துக்கு அவரால் உபத்திரமும் இல்லை. மாறாக பள்ளிவாசலைக் கூட்டிப் பெருக்குவது முதல், 'பாங்கு' சொல்வது ஈராக முஅதினுக்கு அவர் உதவியாக இருந்தார்.

"என்ன பாவா! தங்களுக்கு எந்த ஊர்?" என்று யாராவது கேட்பார்கள்: அதற்கு ஒரு கொழுத்த சிரிப்பு. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற வேதாந்தப் பதில்... விரக்தியான பார்வை. மேலே எதுவும் கேட்கத் தோன்றாது.

முப்பத்தொரு வயது. கட்டுமஸ்தான உடம்பு. கறுப்புச் சீலையினால் வரிந்து கட்டப்பட்ட தலைப்பாகை. 'நல்லவனுக்கு நாலு மயிர்' என்பார்களே! அதுபோல முகத்தில் தாடி என்ற பெயருக்கு நாலேந்து ஆட்டு மீசை: கறுத்த குல்லாச் சட்டை, கடுக்காய் மாலையினால் சுழுத்து வளையம், வலது தோளில் சோளியல், இடது கையில் நபான் கட்டை.

இதுதான் பக்கீர் சாகிப் சின்ன லெப்பையின் அங்க லட்சணம்.

அல்லா(ஹ்)வையும், வலிமார்களையும், ஏப்பம் விடுவது போல இரைந்து நினைவு படுத்திக்கொள்ளுவார். ஐங்காலத் தொழுகையையும், சமய அனுஷ்டானங்களையும் குறை வின்றிச் செய்து வந்தார்.

மார்க்கப் பிரச்சினைகளை மற்றவர்களுடன் விவாதிப்பதில் மகா சமர்த்தர். மஸ்தான் சாகிப் பாடலும், பதினெண் சித்தர் பாடலும் இருக்கும்வரை அவரை யாரும் ஜெயித்து விட முடியாது. அவருடைய பாட்டைக் கேட்பதற்காகவே இளவட்டங்கள், அவருடைய வாயைக் கிளறிவிடுவார்கள்.

ஒரு நாள் நானும் நண்பர்கள் சிலரும் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

"என்ன பாவா! எத்தனை நாளைக்கு இப்படித் தனியே வாழ முடியும்? ஒரு கலியாணத்தைப் பார்த்துச் செய்துக் கிட்டாத்தானே..."

கதையோடு கதையாக ஒரு கதையைப் போட்டேன். அவ்வளவுதான். எடுத்த எடுப்பிலேயே,

"பெண்டாட்டி கால் விலங்கு

பிள்ளை ரெண்டும் கள்ளாணி

கள்ளாணிக்குள்ளிருந்து சுகம் பெறுவதெக்காலம்

முட்டை பொரி..."

என்று பதினெண் சித்தர் பாடலை முகவுரைபோல் பாடி ஒரு நீண்ட பிரசங்கமே செய்து விட்டார். நாங்கள் அவருடைய அறிவுத் திறனை வியந்தோம்.

பற்றற்ற துறவி போல வேதாந்தப் போர்வைக்குள் விருந்த, அதே பக்கீர் சாகிப்தான் என்னுடைய தாத்தாவுக்குப் புனர் வாழ்வளிக்கப் போகிறார். ஆச்சரியம் மட்டுமல்ல, அதிசயமும் தான்.

முகம் பிளக்க இரண்டு கதை கேட்க வேண்டுமென்று உள்ளம் துடித்தது. மச்சானிடம் போய் எப்படிக்கேட்கலாம்?

(4)

அன்று பிறை பதினாலு. பாத்துமுத்துத் தாத்தாவுக்குக் கலியாணம். காலையிலேயே வண்ணன் வந்து வீட்டுக்கு வெள்ளை கட்டினான். குருத்தோலையினால் பந்தலை அலங்கரித்தேன். பக்கத்து வீடுகளிலுள்ள பெண்களெல்லாம் வளவு நிறைய இரைந்து கிடந்தனர். 'எத்தின்' கலியாணம். அவர்கள் ஆளுக்கொரு வேலையைச் செய்தனர்.

வழமைபோல மருதோன்றியும் மாற்றிக் கொண்டாயிற்று. 'காவின்' எழுத வேண்டிய நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளி முடிந்தும், பெரிய மரைக்காரும் வந்துவிட்டனர்.

கலியாணக் களரியில் பாத்துமுத்துவுக்காகக் கதைக்க வேண்டிய மோதின்குடி மரைக்காரும், காவின் புத்தகத் துடன் 'கதீபும்' வந்து களரியில் அமர்ந்து, களரிக்கு மெருகு ஊட்டுகின்றனர்.

வெற்றிலை வட்டா அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறது. எல்லாருடைய வாய்களும் வெற்றிலைத் திரணையினால் 'தம்மாகி' இருந்தன.

பாத்துமுத்துத் தாத்தாவைக் குளிக்க வைத்து கூறை உடுத்தியிருந்தனர். இரவல் நகைகள் அவளுடைய மேனியை மினுக்கின. கதவு மூலைக்குள் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டு இருக்கிறாள். சில கிழங்கள் அவளுக்குப் புத்திமதி சொல்லப் படை எடுக்கின்றனர்.

எல்லாம் புதுக் கலியாணச் சம்பிரதாயங்கள். மாப்பிள்ளை வரவேண்டியதுதான் பாக்கி. பட்டாசு வெடிகளும் குரவை ஒலிகளும் கலந்து காதுகளை அடைக்கின்றன.

“மாப்பிள்ளை வருகிறார்!”

எங்கிருந்தோ ஒரு குரல்: டூம்... டூம்...! பட்டாசு வெடிக்கிறது. எல்லோரும் முடுக்கி விட்ட இயந்திரங்கள் போலப் பரபரவென்று இயங்குகின்றனர்.

“சரக்... சரக்...”

களரியே வாசற் படலையை நோக்கித் திரும்புகிறது. புதிய சப்பாத்து காலிக் கடிக்க, பட்டுச் சாரம் ஓசையெழுப்ப, முழுக்கைச் சட்டையும், துருக்கித் தொப்பியும் அணிந்து, மாப்பிள்ளை — மச்சான் — களரிக்கு வந்து, “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” என்று சலாம் சொல்லிவிட்டு, கதீபுக்கு, முன்னால் விரிக்கப்பட்டிருந்த வெண் துணிகளில் வலது காலை மடித்து ‘அத்தஹியாத்’ இருப்பில் இருந்து விட்டார்.

யாரிடமோ படித்துக்கொண்டு வந்து ஒப்புவிப்பதுபோல இருந்தது.

நான் அவரை ஊன்றிக் கவனித்தேன். இதுவரை பக்கீர் கோலத்தில் பார்த்துப் பழகிய கண்களுக்கு, மாப்பிள்ளைக் கோலம் வேடிக்கையாகத் தெரிந்தது.

அவரை வரவேற்ற குரவை ஒலி அடங்கி விட்டது. களரியில் அமைதி நிலவுகிறது.

“தொடங்கலாமா?”

கதீப் நிகாஹ் சடங்கைத் தொடங்குவதற்கு அனுமதி கோரினார்.

“செரி... தொடங்குங்க”

— பெரிய மரைக்கார் களரியின் பிரதிநிதியாகி அனுமதி அளித்தார்.

கதீப் நிகாஹ் சடங்கைத் தொடங்கினார்.

“லொள்... லொள்...” என்கோ இரண்டு நாய்சன் சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாது அபசகுனம்போல் குரைத்தன. திடீரென்று வாசலில் பரபரப்பு. பெண்கள் வேலியைத் துளைத்துக்கொண்டு குசுகுசு மந்திரம் ஓதினர். கலியாணக் களரியில் இருந்தவர்கள் வாசலைப் பார்த்தனர்.

அங்கே —

ஒரு நடுத்தர மாது. வலது சையில் ஒரு பையன். ஐந்து வயதிருக்கும். இடது பக்கத்தில் ஒரு சிறுமி. இரண்டு வயதிருக்கும். அந்த மாது கன்னங்கரேலென்று கொழுத்த நாவற் கனி போல் இருந்தாள். அவளுடைய உடையும் நகைகளும் ‘வெளியூர்க்காரி’ என்று பறைசாற்றின. ஒப்பாரி வைத்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

“ஆரு புள்ளே... நீ?”

மோதின்குடி மரைக்கார் தமக்கே உரிய வெண்கலக் குரலில் கேள்வியொன்றை எறிந்தார்.

அதைத் தொடர்ந்து...

“எந்த ஊர்?” என்கே வந்தாய்?” என்று பல கேள்விகள் எழுந்தன.

“நான் ... பொ ... த் ... துவில். அவர் ... என்ர ... புரிஷன்...”

கலியாணக் களரியே செயலிழந்துவிட்டது.

— 1963

மருதமுனை—மஜீத்

இந்தக் கதாசிரியரின் இயற் பெயர் ஏ. எச். எம். மஜீத். ஆசிரிய ராகப் பணி புரிபவர். சிறுகதைகளோடு உருவகக் கதைகளையும் எழுதி வருகிறார். சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர்.

அல்லாஹு அக்பர்

‘ அபூஷாநஸ் ’

(1)

பூன்றாம் பாடம் முடியும் நேரத்தை மணியோசை அறிவித்தது:

எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பில் இலக்கியம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர், குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் பாடத்தை முடித்துவிட்டுத் தம் கையிலிருந்த ‘ புதுகுஷ்ஷா ’மை முடினார். அவ்வேளை சாந்தமே வடிவான ஓர் உருவம் வகுப்பறையின் வாசலில் வந்து நின்றது:

அதுவரை வகுப்பறையில் நிலவிய சலசலப்பும் மாணவரின் வேடிக்கைப் பேச்சுகளும், சோவெனப் பெய்த மழை திடீரென ஓய்ந்தது போல, நின்றன.

அகன்ற நெற்றி; கட்டுப்பாட்டை மீறிக் காற்றோடு கொஞ்சி விளையாட எத்தனிக்கும் சுருண்ட கேசம்; அறிவின் செறிவால் விளைந்த அமைதியைப் பிரதிபலிக்கும் கண்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உதட்டில் ஒரு வசிகர முறுவல். ஒல்லியாகத் தோற்றிய உடலை மறைக்க ஒரு சட்டின் டிற்றில் கோட்டு; துளியும் அழுக்குப்படாத பளையகாட் சாரம். இந்தத் தோற்றத்தோடு வகுப்பறை வாயிலில் வந்து நின்ற

அன்ஸாரி மாஸ்டர்தான் வகுப்பறையில் திடீரென அமைதி நிலவக் காரணம். புலியைக் கண்ட மான் அடையும் பீதியை ஒத்த அமைதியல்ல அது; பசித் தீயால் வயிறெறிய அவறும் குழந்தை, அமுதம் கொணரும் தாயைக் கண்டு அடையும் அமைதி!

ஆம்! பரீட்சைக்காக வெறும் பாடம் சொல்லித் தரும் ஆசிரியரல்லர் அன்ஸாரி மாஸ்டர். அன்பெனும் தேன் குழைத்து அறிவுப் பசிக்கு விருந்தளிக்கும் ஆர்வம் கொண்ட வருங்கூட. எனவேதான் அன்ஸாரி மாஸ்டரைக் கண்ட மாணாக்கர் உள்ளங்கள் உவகையால் துள்ளிக் குதித்தன. அகத்திற் பொங்கிய மகிழ்ச்சி, வகுப்பறையில் அமைதியாகப் பரிணமித்தது.

“ அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.”

அன்ஸாரி மாஸ்டர் வகுப்பறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்த மாத்திரத்தில் மாணவர்களின் குரல்கள் ஏகோபித்து இசைத்தன.

மனச்சாந்தி தேடி அல்லும் பகலும் அல்லலுறும் மனிதனுக்கு, ‘உங்கள்மீது சாந்தியுண்டாவதாக!’ எனப் பொருள் படும் இவ்வாழ்த்தைவிடச் சிறந்த வாழ்த்து வேறென்ன இருக்க முடியும்?

“ வ அலைக்குமுஸ் ஸலாம்!” பதிலுக்கு அன்ஸாரி மாஸ்டர் கூறினார்.

மேசைக்கும் நாற்காலிக்கு மிடையில் ஆசிரியர் வந்து நிற்க, முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த மாணவியர், தம் தலையிலிருந்து சரிந்து தோள்களில் தவம் கிடந்த பட்டு முந்தானைகளை அவசர அவசரமாக இழுத்துத் தலையை மூடி முக்காடிட்டுக் கொண்டனர். கண்டும் காணாதவர் போல அன்ஸாரி மாஸ்டர் தமக்குள்ளேயே நகைத்துக்கொண்டார்:

எஸ். எஸ். ஸி. வகுப்பில் இஸ்லாம் மத பாடம் போதிக் கும் பொறுப்பை அன்ஸாரி மாஸ்டர் ஏற்றிருந்தார். முந்திய நாள் பாட போதனையின் போது இறைவன் பற்றிய ஒரு பிரச்சினை வகுப்பில் கிளப்பப்பட்டது. அன்று அதற்குப் பூரண விளக்கந்தர எண்ணியிருந்தார் ஆசிரியர்;

“ இறை நம்பிக்கையே இஸ்லாத்தின் அச்சாணி; இறை வன் பற்றிய இஸ்லாமிய கருத்து மிக விரிவானது. அவன் கிருஷ்டிகர்த்தா மட்டுமல்ல; படைப்பவனும் காப்பவனும் சட்டமியற்றுவோனும் அல்லாஹ்வே. அவன் நம் செயல் ஒவ்வொன்றையும் பார்த்தவண்ணமேயிருக்கிறான். நாம் விரும்பினால் எதையும் மற்ற எவருக்கும் தெரியாமல் செய்துவிடலாம். பொலீஸ்காரரிடம் அகப்படாமலும் சட்டத்தின் கரங்களில் சிக்காமலும், எத்தனையோபேர் சட்ட விரோதமாக என்னென்னவோ செய்வதெல்லாம் நாம் அறிவோமல்லவா? ஆனால் இறைவன் அறியாமல் சிறியதோ, பெரியதோ எதையுமே நாம் செய்ய முடியாது. தீயதைச் செய்துவிட்டு அவன் தண்டனையிலிருந்து தப்பவும் முடியாது. நல்லது செய்தவர்கள் அவன் சன்மானத்தைப் பெற்றே தீர்வர்...”

இறைவன் பற்றிய இஸ்லாமிய கருத்தை ஆசிரியர் விளக்கிக்கொண்டு போனார்.

வெளியே சொட்டிக் கொண்டிருந்த மழை திடீரெனச் சோனாவாரியாகக் கொட்டத் தொடங்கியது. பழுது பார்ப்பதையே பல காலம் கண்டறியாத கூரையில் ஓடிய நீர், ஓட்டைகள் வழியாக வகுப்பறையில் விழுந்து தெறித்தது. சில்லறைச் சொட்டுகளைப் பொருட்படுத்தாது ஆசிரியரின் விளக்கத்தில் மெய்ம் மறந்திருந்த மாணவர், ஒழுக்கல் பெருகவே அமைதியிழந்தனர். கதிரைகளை இழுப்பதும் வாங்குகளைத் தள்ளுவதுமாக வகுப்பில் பெரும் ‘கலவரமே’ மூண்டு விட்டது. ஒழுக்கை நிறுத்த எதுவுமே செய்ய முடியாது என்பதை அறிந்த ஆசிரியர், ஒழுக்கில்லாத இடங்களில்

ஒதுங்கிக் கொள்ளுமாறு மாணவருக்குக் கூறிவிட்டு, தம் கதிரையை ஒரு மூலையில் போட்டு அமர்ந்துகொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் எதையோ நினைத்துக்கொண்ட அவர், பக்கத்துச் சுவரில் சாய்ந்து எங்கோ பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டிருந்த அன்வரை நோக்கி, “ உன்னிடம் ‘ சாந்தி மாரக்கம் ’ இருக்கிறதா ? ” என்று கேட்டார்.

சிந்தனையோட்டத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட அம்மாணவன், தன் கையிலிருந்த புத்தக அடுக்கில் இருந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்தான். அதனை ஆசிரியரிடம் நீட்டியவன், தேள் கொட்டியவன்போலக் கையை வெடுக் கென்று இழுத்துக் கொண்டான். வேறு வழியின்றிக் கை தானாகவே நீண்டது. இமைப்பொழுதில் நடந்த இம்மாற்றங்களை யெல்லாம் ஆசிரியர் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

புத்தகம் கை மாறியதுதான் தாமதம் அன்வர் நின்ற இடம் காலியாக இருந்தது.

கையில் வாங்கிய புத்தகத்தைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தார் அன்ஸாரி மாஸ்டர். ஒற்றைகளுக் கிடையிலிருந்து நழுவி ஏதோ ஒன்று அவர் மடியில் விழுந்தது. புத்தகத்தை உயர்த்தி மடியைப் பார்த்தார். நான்காக மடித்த ஒரு ‘கொப்பித்தாள்’ அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தது. எவ்வித சலனமுமின்றி அதை யெடுத்துத் திரும்பவும் புத்தகத்துள் வைத்தார். விரல்கள் தம் வேலையில் மீண்டும் ஈடுபட்டன. மடித்த அந்த ஒற்றை மறுபடியும் எப்படியோ புத்தகத்தில் இருந்து நழுவிட்டது. இம்முறை மடியில் தங்காமல் தரையில் தேங்கியிருந்த மழை நீரில் மிதந்து மெல்ல விரிந்தது.

“ சேர், சேர் ! என்னமோ தாள் துண்டொண்டு தண்ணில விழுந்திருக்கி, சேர் ! ” வகுப்பறையின் ஒரு கோடியில் நின்றுகொண்டிருந்த மாணவனொருவன் கத்தினை. அவனது ஆள்காட்டி விரல் விழுந்திருந்த காகிதத் துண்டைச்

கட்டிக் காட்டியது. அமர்ந்திருந்தவாறே மெதுவாகக் குனிந்து காகிதத் துண்டை எடுத்தார் ஆசிரியர். அவரது கண்கள் அகல விரிந்தன. உடம்பிலுள்ள இரத்தமெல்லாம் பாய்ந்தது போல அவரது முகம் சிவந்தது.

“ஆருயிர்க் காதலிக்கு,

அன்பே! உன் மதிவதனம் காணாது நேற்று என் உள்ளமே இருள் சூழ்ந்திருந்தது...”

அதற்குமேல் கண்கள் ஓடவில்லை. புத்தகத்திற்குள் அக் கடிதத்திற்கு மீண்டும் புகலிடம் கிடைத்தது. குடேறிய பெருமூச்சொன்று அவர் நெஞ்சுக்குத்திரிந்து வெளியேறியது. கதிரையில் சாய்ந்தவாறு சிந்தனையிற் சிலையானார் அன்ஸாரி மாஸ்டர். பத்து வருடம் பிள்ளைக்கிப் பறந்தது அவர் சிந்தனைப் பறவை. அவர் நினைவைவிட்டு என்றுமே நீங்க மறுக்கும் அந்த நிகழ்ச்சி—தன் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய திருப்பத்தையே ஏற்படுத்தித் தன்னை நல்லவனாக்கிய அந்தச் சம்பவம்—அவரது எண்ணத் திரையில் நிழலாடியது.

(2)

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரிய கலாசாலையில் இரண்டு வருடங்களைக் கடத்திவிட்டு வெளியேறிய கட்டினான் காளை அன்ஸாரிக்கு, அவன் சொந்த ஊரான கொழும்பில் முதல் நியமனம் கிடைத்தது. அவனோ முருகுணர்வு நிரம்பப் பெற்ற இரகசின். இயந்திர வாழ்க்கை நடத்தும் நகரத்தின் ஓய்வு ஒழிவில்லாத இரைச்சலிலிருந்து கொஞ்ச நாளாவது விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற ஆசை எப்பொழுதுமே அவனுக்கிருந்து வந்தது. ஒரு விடுமுறையிலேனும் மலை நாட்டுக்குச் சென்று இயற்கை எழிலை அள்ளிப் பருக வேண்டுமென்பது அவன் ஆவல்.

அவ்வருடம் டிசம்பர் மாதம் எப்பொழுது வரும் என் றெண்ணி நாட்களைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தான், டிசம்பர் விடுமுறை கிடைத்த மறு நாளே இரண்டு வாரங்களுக்குத் தேவையான துணிமணிகளைக் கொண்ட முட்டை முடிச்சுக் கொண்டு கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்தான். அவன் கண்டிக்கு டிக்கெட் வாங்கியதும் அவன் வருகைக் காகவே காத்திருந்தவன் போல ‘உடரட்ட மெனிக்கே வழக்கமான ஆரவாரத்தோடு புறப்பட்டான்.

ரம்புக்களை வரை அவன் எதிர்பார்த்த குறிஞ்சி நிலக் காட்சிகள் தென்படவில்லை. மலையகக் குளிரிலும் இயற்கை வனப்பிலும் தான் கழிக்கப் போகும் நாட்களைப் பற்றிய இன்பக் கற்பனையில் நீந்திக்கொண்டிருந்தது அவன் உள்ளம். நீண்ட நேரம் பிரயாணம் செய்த களைப்பால் சோர்ந்திருந்த அன்ஸாரி ரம்புக்களை ஸ்டேஷனைத் தாண்டிப் புகைவண்டி சிறிது தூரம் செல்வதற்குள் கற்பனாவுலகிலிருந்து கனவுலகிற்கே சென்றுவிட்டான். விழித்துப் பார்த்த போது புகையிரதம் பேராதனை ஸ்டேஷனிலிருந்து ஆடி அசைந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு கையில் சூட்கேசும் மற்றக் கையில் பார்சலுமாக கண்டி ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரத்தில் இறங்கிய அன்ஸாரியின் கண்கள் பிரயாணிகள் கூட்டத்திற்குள் யாரையோ தேடின. அவன் தேடிய ஆள் கண்ணில் படவில்லை. முகத்தில் கேள்விக் குறியோடு புகையிரத நிலையத்தின் அமளி துமளியிலிருந்து விடுதலைபெற்று, ‘கேட்’டை நோக்கி நடைபயைக் கட்டினான். ‘செக்கரி’டம் டிக்கட்டைக் கொடுத்துவிட்டு அடியெடுத்து வைக்கையில், “அன்ஸலாமு அலைக்கும், அன்ஸார்” என்ற குரல் கேட்டது.

“வ அலைக்குமுஸ் ஸலாம்” என்றவாறே குரல் வந்த திசையில் முகத்தைத் திருப்பினான் அன்ஸாரி. கேள்விக் குறி

மறைந்து அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் ஒளி படர்ந்தது. அவன் எதிர்பார்த்த அந்த நபர் போவோர் வருவோருக்கு இடம்விட்டு ஒதுக்குப்புறமாக நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“நேற்றுத்தான் உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. மார்க் கெட்டுக்குப் போனவன் சுணங்கிவிட்டேன்” என்றார் சுமார் ஐம்பது வயதை எட்டிப் பிடித்திருந்த அந்த நபர்.

“அதற்கென்ன, எப்படியோ சந்தித்து விட்டோமே; அது போதும்” என்றான் அன்ஸாரி பதிலுக்கு.

இருவரும் ஒரு ‘டாக்ஸி’யில் ஏறிக்கொண்டனர். ‘டாக்ஸி’ கட்டுக்கலையிலுள்ள ஒரு வீட்டின் முன் போய் நின்றது.

பகல் சாப்பாடு ஆவதற்குள் இரண்டு மணி ஆகிவிட்டது. சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு ‘விஸிட்டர்ஸ் ரூம்’ல் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் சாய்ந்தான் அன்ஸாரி. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தூங்கிவிட்டான்.

அவன் அவ்விட்டில் தங்கியிருந்த ஏழு நாட்களில் அவ் வீட்டு எஜமானி, அவரது கணவர், (அவன் தந்தையின் நண்பர்), அவரது பன்னிரண்டு வயது மகன், ஒரு வேலைக் காரப் பையன் ஆகியவர்களைத் தவிர, அன்ஸாரியின் கண்கள் வேறு எவரையும் சந்திக்கவில்லை. அதுவும் போக, நாளின் முக்கால் பகுதியை அன்ஸாரி வெளியிலேயே கழித்தான். ஏதோ ஒரு நேரம் இல்லாவிட்டால் மற்றொரு நேரம் தித்திக் கும் தேன் குரலொன்று வீட்டிற்குள் ஒலிப்பது அன்ஸாரியின் காதில் படாமலிருக்கவில்லை. என்றாலும் அவன் அதில் அவ்வளவாகக் கவனம் செலுத்தவில்லை;

(3)

அன்றொரு நாள் காலையில் டிசம்பர் மாதக் குளிர் உடம்பைக் கடிக்க, குழாயடியில் அன்ஸாரி பல் துலக்கிக் கொண்டு நின்றான். வாயில் நிறைந்திருந்த பற்பசையின் நுரையைத் துப்பிவிட்டு நிமிர்ந்தவன் அப்படியே கல்லாகச் சமைந்துவிட்டான்.

கையில் பிடித்த பால் போத்தலை நெஞ்சோடு அணைத்த வண்ணம் நிலா முற்றத்தைக் கடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள் ஒரு பருவ மங்கை. அவள் நடையில் அன்னத்தின் அசைவைக் காணும்; ஆனால் அடக்கத்தின் அறிதிறிகள் தென்பட்டன. எடுப்பான தோற்றந்தான்; ஆனால் அங்கு அமைப்புக்களை அளவிட முடியாதவாறு முடி மறைத்திருந்தது அவளது உடை. கண்கள் கயலோ, பல்வரிசை முத்தாரமோ தெரியவில்லை. அவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து கவனிப்பதற்கு அவள் அங்கு நின்றால்தானே? அன்ஸாரி கண்களில் பட்டதும் தீயை மிதித்தவள் போலத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிவிட்டாள். முக்காடு தலையில் ஏறிக்கொண்டது. என்றாலும் காகத்தின் கருவண்ணத்திற்குச் சற்றே குறைந்த அவளது நிறத்தையும் அவளது வதனத்திலே குடிக்கொண்டிருந்த வர்ணிக்கமுடியாத கவர்ச்சியையும் அன்ஸாரி கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அன்று அவன் மனம் எதிலுமே செல்லவில்லை. காலையில் கண்ட கன்னியைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீட்டில் இருக்க இருக்க, விபரீதமான எண்ணங்கள் தோன்றி அவளை வாட்டின. ஆதலால், கண்டியை நோக்கி நடையைக் கட்டினான். குயின்ஸ் ஹோட்டலுக்கு எதிரே தெப்பக்குளக் கரையில் இருந்த ‘பெஞ்சு’ அவனைத் தாங்கிக்கொண்டது. அவனைப்பற்றி நினைக்க அவன் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவ் வண்ண மலரைவிட்டு வேறெங்கும் செல்ல மறுத்தது அவன் மனவண்டு. கடிவாளமின்றியே ஓடியது அவன் கற்பனைப் பரி;

‘என்னைக் கண்டதும் அவள் ஏன் மாயமாய் மறைய வேண்டும்? அவள் கண்களுக்கு மட்டும் நான் அவலட்சண மாயத் தோன்றினேனோ? இல்லை, தான் ‘கறுப்பி’ என்ற எண்ணம் அவளை என்முன் வராமல் தடுக்கிறதா? பைத்திய காரி: சிவந்த முகத்தில் எவ்வளவுதான் அழகு கொழித் தாலும் அதற்கும் அழகு செய்து மெருகூட்டுவது கருமையின் ஒரு துளிதானே! அழகு மறு என்று பெயரெடுத்து தன்னைத் தாங்கிய வதனத்திற்கே பெருமை தேடித் தருகிறதே அந்த ஒரு துளி. அந்தச் சிறு துளிக்கே எவ்வளவு மவுசென்றால் கார்வண்ணமே வடிவான அவள் எவ்வளவு பெருமைக்குரிய வள்! அவள் அழகை எப்படி வர்ணிக்க முடியும்? இந்த உண்மை அவளுக்குத் தெரியாது போலும். தெரிவித்தால் புளகாங்கிதத்தால் துள்ளிக் குதிப்பாள்! எப்படித் தெரிவிப்பது? அவள்தான் என்னைக் கண்டதும் ஒளிந்துகொண்டாளே. பெண்களின் செயல்களுக்கு அர்த்தமே வேறு என்பார்களே, அப்படி யிருக்குமோ? அப்படித்தானிருக்கவேண்டும்’— அன்ஸாரியின் உள்ளக் கடலில் எண்ண அலைகள் ஆர்ப் யரித்தன.

(4)

மறு நாள்—

மயக்கும் மாலை வேளை. வான மேடையில் தன் பாகத் தைக் கச்சிதமாய்ச் செய்து முடித்த ஆதவன் செந்திரை தொடர எங்கோ சென்று மறைந்தான். சற்று நேரத்தில் தண்ணொளி வீசும் தங்கப் பதக்கம் நடுவே அமைய, கண் சிமிட்டும் பொன்மணி மாலை அணிந்தவளாய் இரவென்னும் நீக்ரோ நங்கை மெல்லெனத் தோன்றினாள்.

அமைதியிழந்த நிலையில் அன்ஸாரி அவளைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தான். அவன் தீட்டியிருந்த திட்டத்தை நிறைவேற்ற அவள் உதவி அவனுக்குத் தேவையாயிருந்தது.

அன்று அவ்வீட்டு எஜமானரும் வியாபார விஷயமாகக் கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தார். சாப்பிட மனமில்லாததால் ஏதோ நொண்டிச் சாக்குச் சொல்லி இராச் சாப்பாட்டையும் வேண்டாமென்று விட்டான் அன்ஸாரி. சாப்பிட்டுச் சிறிது நேரத்தில் எல்லோரும் நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டனர். அன்ஸாரி மட்டும் கட்டிலில் புரண்டு புழுவாய்த் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். உள்ளத்தைக் குடைந்த கலவர உணர்ச்சி அவளை வாட்டியது. ‘எப்படியாவது தூங்கிவிட்டால் நல்லது; திட்டம் எப்படியும் பாழாய்ப் போகட்டும்’ என்றெண்ணிப் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டான். பாழாய்ப்போன தூக்கம் வர மறுத்தது. பஞ்சனை நெருஞ்சிப் புதராய்க் குத்தியது. உள்ளமே சமர்க்களமாக மாறியது.

“உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்வதா?”—மனச் சாட்சி அவனைக் குத்திக் கேட்டது.

“சேச்சே! அப்படியென்ன செய்துவிடப் போகிறோம். அப்படியே எதுவும் நடந்தாலும் நாம்தான் துரோகம் செய்யப் போவதில்லையே”—அறிவு அவன் உணர்ச்சிக்கேற்பத் தாளம் போட்டது.

“தப்பித் தவறி ஏதாவது நடந்து மானம் போனால்...”—மனச்சாட்சி விடவில்லை.

“ஊஹும், அப்படி யொன்றும் நடக்காது. நடந்தாலும் வெளியில் வாய் திறக்க மாட்டார்கள். திறந்தால் பெண்ணின் வாழ்க்கையல்லவா பாழாகும்...”—இது அறிவின் வாதம்.

இந்த மனப் போராட்டத்தில் எவ்வளவு நேரம் கழிந்ததோ அவனுக்கே தெரியாது. கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக, படுக்கையைவிட்டு மெல்ல எழுந்தான். முன்னேற்பாடாகத் தாளிடாமல் சார்த்தப்பட்டிருந்த தன்

(5)

அறைக் கதவைத் திறந்து சுவரை வழிகாட்டியாகக்கொண்டு, அடிமேல் அடிவைத்து நகர்ந்தான். அவன் உள்ளம் பதபதத்து; உடம்பு கொதித்து—காதுகள் எரிந்தன. ஒருவாறு தட்டுத் தடுமாறி ராஹிலா—ஆம், அதுதான் அவள் பெயர்—தூங்கிக்கொண்டிருந்த அறையை நெருங்கி விட்டான். அறைக் கதவை மெதுவாகத் தள்ளிப் பார்த்தான். உட்பக்கமாகத் தாளிட்டிருந்தது. அவன் சளைக்கவில்லை. அடுக்களைப் பக்கமாக மற்றொரு கதவிருப்பது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. சுவரைத் தடவித் தடவிச் சென்று அந்தக் கதவையடைந்தான். மெதுவாகத் தள்ளிப் பார்த்தான்; கதவும் திறந்து கொண்டது. எட்டிப் பார்த்தான்; தூண்டாமணி விளக்காக இரா விளக்கொன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. கதவோடு கதவாகச் சேர்ந்து உள்ளே நுழைந்தான். இரா விளக்கின் மங்கலான ஒளியில், ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்த ராஹிலாவின் களை சொட்டும் முகம் தெரிந்தது. அன்ஸாரி, அரவம் செய்யாமல் அவள் அருகில் போய் நின்றான். உணர்ச்சி வெள்ளம் அவனை உந்தித் தள்ளியது. இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. முழங்கால் வலியெடுத்தது. கால்கள் வலுவிழப்பது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி. நடுங்கியவாறே அவன் கரங்கள் அவள் முகத்தை நோக்கி நீண்டன.

அதே வேளையில்—

“அல்லாஹு அக்பர், அல்லாஹு அக்பர்” அருணோதயத்தில் சுபஹுத் தொழுகைக்காக விடுக்கப்படும் அழைப்பின் அமர நாதம் எங்கிருந்தோ காற்றில் கலந்து வந்து அன்ஸாரியின் காதில் பாய்ந்தது.

அவ்வளவுதான்.

அன்ஸாரி மின்னலால் தாக்கப்பட்டவனானான். உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொண்டியது. இதயம் அடித்தடித்து வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. கண்களிலிருந்து நீர் பொலபொலவென்று கொட்டியது; தலை சுற்றியது. அறையை விட்டுக் கால்கள் அவனை வெளியே தள்ளின. அந்த அமர நாதம் வந்த திசையை நோக்கித் தலைதெறிக்க ஓடினான்.

மிணவர் வாங்குகளையும் பெஞ்சுகளையும் ஒழுங்குபடுத்தும் சத்தம், அன்ஸாரி மாஸ்டரை மீண்டும் வகுப்பு அறைக்கு இழுத்து வந்தன.

“.....இந்தக் கருத்திலிருந்து பிறக்கும் இறையச்சம் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க வேண்டும். குற்றச் செயல்களைத் தடுத்து மனிதனை நல்லவனாக வாழச் செய்ய, அதைவிடச் சிறந்த சாதனம் வேறெதுவுமில்லை.” அன்ஸாரி ஆசிரியர் தம் விளக்கத்தின் முடிவுரையாகக் கூறினர்.

அன்வரின் கண்களில் தேங்கியிருந்த நீரில் ஒரு சொட்டு பெஞ்சின்மீது விழுந்து சிதறியது;

— 1963

அபூஷாஅஸ்

அபூஷாஅஸ் என்ற புனைபெயருள் மறைந்துள்ள ஏ. எச். அபூஉபைதா, இஸ்லாமிய நூற்களைத் தமிழிற் பெயர்ப்பதில் ஈடுபட்டு உழைத்து வருகிறார். ‘இஸ்லாமிய வாழ்க்கை நெறி’ எனும் பெயரில் இரு நூற்களை ஆக்கியுள்ளார். இவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல் ‘இஸ்லாம் என்றால் என்ன?’. சிறுகதைகளும் எழுதுவார். தற்போது இஸ்லாமியக் கட்டுரைகள் மட்டுமே எழுதுகிறார். கொழும்பு ‘கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபை’யில் உத்தியோகம். சொந்த ஊர் மாவனல்லை.

இருளிலிருந்து

யூ. எல். தாலுத்

நூரியன் சிவப்புத் துணியாற் போர்த்திக்கொண்டு மேற்கு வானில் மறைய ; பகல் என்னும் கணவனை இழந்த மாலை நங்கை விதவைக் கோலத்திற் புலம்பும் வேளை.

பள்ளிவாசலில் 'மஃரிப்' தொழுகையை நிறைவேற்றி விட்டு, வீட்டிற்கு வந்த சுலைமானுக்கு உடம்பின் எலும்புக் குருத்துக்களெல்லாம் நெகிழ்ந்தாற்போல ஒரு நடுக்கம் பரவுகிறது. அவரின் மனைவி முகத்தை 'உம்' மென்று தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு பலத்த யோசனையில் நீச்சலடித்து... ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கிடக்கிறாள்.

“ என்ன கதிஜா ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?”

சுலைமானின் இதயத் துடிப்போடு இழைந்து ஒலித்த இக்கேள்வி அங்கு நிலவிய அமைதியைக் கீறி அழிக்கிறது. முகத்திலே பூத்திருந்த வியர்வைத் துளிகளை இடக் கையால் வழித் தெறிந்துவிட்டு சோகம் உமிழும் அவளின் முகத்தைக் கூர்ந்து அவதானிக்கிறார்.

கண்களில் கடலின் கொந்தளிப்பு. மூச்சிலே பெரும் புயல். அவளின் உள்ளத்திலிருந்து நெட்டுயிர்ச்சி வெளிப்படுகிறது. இதயக் கடலில் நடைபெறும் போராட்டங்களை முகம் கண்ணாடியாய்க் காட்டுகிறதா?

“ என்ன கதிஜா பேசாம இருக்கிறாய்?”

வார்த்தைகள் நெஞ்சத்தின் ஆழத்தில் வெடித்து உதடு பிளந்து வெளியேறுகின்றன.

‘ என்ன மாதிரி ஒன்றுமில்லை ! ’ - அவளின் கண்களை நீர்ப்படலமொன்று மூடித் திரையிடுகிறது.

“ ஏன் மறைக்கிறாய் ? உள்ளதைச் சொல்லன்.”

“ நான் என்னத்தை மறைப்பது. நம்மிட வாழ்க்கையை அல்லாஹ் இப்படியாக்கிவிட்டானே என்று நினைக்கும்போது தான் ‘ கல்பு ’ வேதனைப்படுகிறது.”

தன் மனக் குகையிலே தோன்றிச் சுழித்துக் குழறும் துயர எண்ண அலைகளைத் தனக்குள்ளாகவே உள்ளடக்கித் தவிர்க்கிறாள்.

ஏழ்மையினால் உக்கி உலர்ந்து வாழ்க்கை கருகி மனங் கசந்திருக்கும் சுலைமானுக்கு அவளின் வார்த்தைகள் சுரீரென்று உறைக்கின்றன.

“ நம்மிட வாழ்க்கை எப்படியாகிவிட்டது. எல்லோரையும்போலதானே இருக்கிறோம்.”

ஏதோ ஹாஷ்யமாகக் கூறிவிட்டதாக எண்ணிச் சிரிக்க முயல்கிறார்.

“ ஒங்களுக்கென்ன ஆண் பிள்ளை. இப்படிப் பேசிறிங்க, எண்ட கையில கழுத்தில கிடந்த நகைகளை எல்லாம்கொண்டு ஈடு வைச்ச எவ்வளவு நாளாப் போச்சு. அதுகள எடுக்கிறதப் பற்றி கொஞ்சமாவது யோசிக்கிறிங்களா. வாற வெள்ளிக் கிழமை நம்மிட ஆயிஷாட மகளுக்குக் கலியாணமாம். ‘ கட்டாயம் வரணும் ’ என்று சொல்லிட்டுப் போறாள். கையில கழுத்தில ஒன்றுமில்லாம எப்படிப் போற.”

சூரலில் ஆயாசமும், சோர்வும் இணைகிறது. இதயத்தே புகை மூட்டமாய்க் கனிந்து கொண்டிருந்த ஆசைத் தீயின்

வெளியேற்றம், உள்ளத்திற் பொங்கி எழும் விம்மலுக்கு அணைகட்டாமற் கண்ணீரைப் பெருக்குவதன் மூலம் மனப் பாரத்தைக் குறைக்க முயல்கிறாள்.

அவளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சுலைமானின் இதயத்தை இறுக்கிப் பிழிந்து உயிரையும் துளைத்துச் செல்கிறது. “நானென்ன ஆசைக்கா நகைகளை ஈடு வைத்திருக்கிறன். நம்மிட ‘தலை நசீபு’ இந்த நிலைக்கு ஆக்கிவிட்டது: கையில மட்டில வந்ததும் முதலில் நகைகளைக் ‘கழட்டி’ விட்டுத் தான் மறு வேலை.”

உள்ள ஆழியிலே எழுந்த துயர எண்ணங்கள் சுலைமானின் வார்த்தைகளில் அலை வீசுகிறது. கடந்த கால வாழ்வு இதயக் கடலில் குமிழ் கட்டி உடைகிறது. அவைகளை ஒன்று கூட்டிப் பார்க்கவே நெஞ்சம் நிலை குலைகிறது.

“ஒங்களுக்குக் கையில பணம் வந்ததும் நகைகளை எடுத்த தும்தான். முதலாளிக்கிட்ட கொஞ்சம் கடன் கேட்டுப் பாருங்களேன். மாசமாசம் கொடுத்திடலாம்.”

உடலின் அணுவிலெல்லாம் வேரோடிப் போயிருக்கும் நகையாசை பணம் பெறும் வழியைப் பிரகடனப்படுத்துகிறது.

கடையில் உள்ளவர்கள் சம்பளத்திற்கு முன் ஐந்தை, பத்தைக் கடனாகக் கேட்டாலே எரிந்து விழும் முதலாளியின் வள்ளற்றன்மை சுலைமானின் மனத்திரையில் நிழலாடுகிறது.

“ஏதோ கேட்டுப் பார்ப்பம்.” மனைவியைச் சரிக்கட்டும் முயற்சி.

துயரத்தால் இதயம் பழுவாக சிந்தனை மூட்டத்துள் அமிழ்ந்தவளாகக் கதிஜா சமையலறையை நோக்கிச் செல்கிறாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

உலக வெளியில் தடம் புரண்டு வந்த கடந்த கால வாழ்க்கைச் சுவட்டை சுலைமானின் மனம் அசை போடுகிறது.

சுலைமானும் ஒரு காலத்திற் சீருஞ் சிறப்புமாக வாழ்ந்த வர்தான். அவர் செல்வத்தைக் குவித்து வாழாவிட்டாலுங் கூட அவர் வாழ்வில் செல்வம் கொழித்தது. ஏறாஜர் பகுதியிலேயே பெரிய மனிதர் என்ற மதிப்போடு வாழ்ந்த காலமும் இருக்கத்தான் செய்தது. ‘செல்வமும், வறுமையும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள்’ என்பது சுலைமானின் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை பொய்மையாகிவிட வில்லை.

இன்று அவரது வாழ்வில் விதி சிலம்பாடிவிட்டது. குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியும் வியாபார மந்தமும் அவரை இந்நிலைக்குக் கொணர்ந்தன. வறுமைக் கடலின் நடுவே அவரது வாழ்க்கைப் படகு சோகப் புயலைச் சமாளித்துக்கொண்டு எப்படியோ தத்தளித்துச் செல்கிறது.

ஒரு காலத்திற் செல்வத்திலே மிதந்த அவரது மனைவி இன்று கோடைகால அரச மரம்போல வெறுமையுடன் இருப்பதைக் காணும்போதெல்லாம் அவரது உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த துயரம் அலையாகப் புரளும். மனைவியின் நகைகளை அடவு வைத்துக் கடனை இறுக்க வேண்டியளவுக்கு அவரது குடும்ப நிலை தாழ்ந்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து நின்ற காரின் சப்தம் சுலைமானின் சிந்தனைத்தொடரை அறுக்கிறது. வெளியே எட்டிப் பார்த்த சுலைமான் ஒருகணம் திகைத்து நிற்கிறார். கண்ட காட்சி அவரின் நெஞ்சத்தே திகைப்பையும், வியப்பையும் சுழிக்கச் செய்கிறது.

காரிலிருந்து சலீம் முதலாளி இறங்குகிறார். கடையில் தன்னுடன் முகங்கொடுத்துக்கூடப் பேசாத மனிதன் தனது வீடு தேடி வருவதைக் கண்டதும் 'கடையில் ஏதும் பிழை செய்து விட்டேனோ' என்ற ஐயம் அவரது உள்ளத்தில் முகிழ்க்கிறது. இனந் தெரியாத ஒருவரைப் பயம் அங்கங்களை அணு அணுவாகச் சித்திரவதை செய்ய நெஞ்சம் தித்திக் என அடிக்கிறது.

“வாங்க முதலாளி”

சுலைமானின் அழைப்புக் குரல் தேய்ந்து ஒலித்து ஒலி யிழந்து ஒடுங்குகிறது.

“இருக்க நேரமில்ல சுலைமான். உனக்கிட்டத்தான் ஒரு முக்கியமான சங்கதி பேச வந்தன்.”

என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற ஆவலினால் சுலைமானின் உடம்பே ஒருவினாக் குறியாகக் குறுகி நிற்கிறது.

“சுலைமான்! சின்னொரு உதவி செய்யணும்.”

சலீம் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறார். அவரின் பணிவான குரல் சுலைமானைத் திகைப்பிலாழ்த்துகிறது. எப்போதும் போல் அவரின் குரலில் பிணைந்து கிடக்கும் அந்த ஆணவம் இல்லை. பணிவாக, எதையோ கெஞ்சிக் கேட்பதுபோல பேசுகிறார். சுலைமானின் உள்ளத்தில் கேள்வி அலைகள் மூட்டி மோதிச் சிதறுகின்றன.

சலீம் தாழ்ந்த குரலில் அலாரம் வைத்த கடிக்காரம் மாதிரி நேரம் பார்த்து வந்த நோக்கத்தை வெளிப்படுத்து கிறார்.

“நம்மிட காசும், நான் ஏதோ சம்பளம் கொடுக்கல்ல என்று தொழிற் கந்தோருக்குப் பிட்டசம் போட்டிருக்கான். என்னை விசாரணைக்குக் கூப்பிட்டிருக்காங்க. கொஞ்சமாவது என்னை மதிக்காம இந்த வேலையைச் செய்திருக்கான்.”

அவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கணும். சம்பளம் கூட்டிக் கேட்டதாகவும், நான் மறுத்தபோது ஏற்பட்ட தகராறில் கடையைக் கொள்ளையடிப்பதாகவும், என்னைக் கொலை செய் வதாகப் பயமுறுத்தியதாகவும் பொலிஸில் அவனைப்பற்றிப் புகார் செய்யப் போறன். அவன் இப்படியெல்லாம் சொன் னது உண்மைதான் என்று நீயும் சாட்சி சொல்ல வரணும்.”

சுலைமானின் உள்ளத்தில் எண்ணற்ற சிந்தனைக் குழப் பங்கள் வலை பின்னிச் சிக்கிப் பிணைக்கும் வேதனையிலிருந்து திமிறும் வழி தெரியாமல் திகைக்கின்றன. அவரின் இதயத் துடிப்பின் ஒவ்வொரு அசைவும் முழக்கமிட்டு அவரை அச்சுறுத்துகின்றன.

அப்போது, கடந்த வாரம் கடைசியில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி அவரின் மனத்திரையில் சலனப்படமாய் ஒடுகிறது.

ஃ

ஃ

ஃ

காசும், சுலைமானுடன் கடையில் வேலை செய்பவன். தனது தாய்க்குச் சுகவீனமென்று கூறி முதலாளியிடம் ஐம்பது ரூபாய் கடனாகக் கேட்கிறான். பணமில்லை என்று ஒரே உச்சஸ்தாயிலில் வெடித்துச் சீறுகிறார் சலீம். காசும் தனது நெருக்கடியான நிலையை விபரித்து, நெஞ்சருகிக் கெஞ்சுகிறான். துயரத்தின் குரல் அவனது தொண்டையில் விம்மித் தவிர்க்கிறது.

“மனிசனுக்கு நோய் நும்பலம் வருமென்று உழைக் கிறதில் அஞ்சைப் பத்தை மிச்சப்படுத்தி வைக்கத் தெரி யாது? வருத்தம் வந்தா இஞ்ச வந்து பல்லைக் காட்டுற. ஒரு செம்புச் சல்லிகூடக் கிடையாது.”

முதலாளியின் குரல் கனத்து ஆத்திரம் கொப்பளிக் கிறது. அவர் போட்ட சத்தம் கடை முழுதும் ஒலித்து விம்முகிறது.

வாழ் நாளெல்லாம் யாருக்காக உழைத்தானோ அந்த மனிதர் தனக்கு ஆபத்து வேளையில் உதவவில்லையே என்பதை எண்ணும்போது காகிமின் உள்ளம் பற்றி எரிகிறது. நெஞ்சக் குமுறலை, கொதிப்பை வெளிக்காட்ட அவனது அதரங்கள் துடிக்கின்றன. அவனது வாயிலிருந்து இரண்டொரு கனமான வார்த்தைகள் முதலாளியில் மோதுகின்றன. 'இன்றோடு உங்கள் வேலையே வேண்டா' மென்று கூறிவிட்டு வெளியேறுகிறான். கடந்த மாதச் சம்பளம்கூட அவனுக்குக் கொடுபடவில்லை.

ஃ

ஃ

ஃ

“என்ன சுலைமான் பேசாமல் நிற்கியாய்?”

முதலாளியின் கேள்வி சுலைமானை நினைவுலகிற்கு இழுக்கிறது.

“யோசித்துச் சொல்றன் முதலாளி.”

“இதில என்னத்தை யோசிக்கிற சுலைமான்? இந்தா இதைச் செலவுக்கு வைச்சிக்க.”

சலீம் இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை சுலைமானின் மடியில் திணிக்கிறார்.

சுலைமான் மரமாக—சிலையாக நிற்கிறான்.

‘ஓர் ஏழைக்கெதிராகப் பொய்ச் சாட்சி சொல்வதா?’

சுலைமானின் மனம் கடலையாகப் பொங்கித் தணிகிறது. மனத்துள் இடி, முழக்கம், மின்னல்.

‘இருநூறு ரூபாய்.’

அவரின் சிந்தனை தடம் புரள்கிறது.

“ஆயிஷாவின் வீட்டுக் கலியாணத்திற்குப் போக நகையில்லை.”

மனைவியின் வேதனைக் குரல் காதில் ரீங்காரம் செய்கிறது. ‘இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நகைகளை மீட்டால்—’

உள்ளத்தின் மூலையில் புதிய ஆசை நெளிகிறது. “நானைக் கூட வா. இரண்டு பேரும் பொலிஸுக்குப் போவாம்.”

ஓர் ஏழையின் மனத்தை வெற்றிகொண்டு விட்டோம் என்ற பெருமிதத்தோடு சலீம் அங்கிருந்து புறப்படுகிறார்.

சுலைமான் நடைப் பிணமாக வீட்டினுள் நுழைகிறார். உள்ளம் உலைக்களமாக, மடியிலிருந்த பணம் நெருஞ்சி முள்ளாகக் குத்துகிறது.

ஃ

ஃ

ஃ

நீல விதானத்து நித்திலப் பூப்பந்தவிற் கோல நிலாக் கீற்று கொள்ளை எழிலோடு எழுகிறது. வானப் பந்தரில் வைர மணிகள்—விண் மீன்கள் வந்து நெளிகின்றன.

பின்னிரவின் தண்ணிய பிடியில் உலகம் துயில்கிறது. சுலைமான் படுக்கையிலே சாய்கிறார். விழிகள் மூட மறுக்கின்றன. உள்ளத்தில் ஓயாத போராட்டம்.

“இந்த உதவியைச் செய்தாலென்ன? உதவி கோருபவர் தனது முதலாளி மட்டுமல்ல; ஊரில் பெரிய மனிதர்—பள்ளிவாசல் மறைக்கார். சுலையாக இருநூறு ரூபா. நானைக்கே நகைகளை மீட்டு மனைவியை மகிழ்விக்கலாம்.”

அவரது மனவெளியிலே ஆசை கிறகடித்துப் பறக்கிறது.

“அதற்காக, ஒருவனை அநியாயமாகக் குற்றவாளியாக்குவதா?”

சுலைமானின் நெஞ்சில் ஆசை, சோகம், தாபம், வேதனை எல்லாம் சங்கமச் சுழலைச் சுற்றிக் கலக்கிறது.

காசியின் குடும்ப நிலை அவரின் கண்முன் மின்னி மறைகிறது. அவனையே நம்பிக் கிடக்கும் அவனது வயது வந்த தாய், பருவமடைந்தும் கன்னியாகக் காலங் கழிக்கும் தங்கை. சில வேளை காசிமை மறியலுக்கு அனுப்பிவிட்டால் இவர்கள் கதி?

“யார் எக்கேடு கெட்டாலென்ன? மற்றவர்களின் நலனைப் பார்த்தால் நீ வாழ முடியாது.” அவரின் பேராசை தத்துவம் பேசுகிறது.

“நீங்கள் பயந்து சாட்சி சொன்னாலும், அல்லது, ஒரு தலைப்பட்டதாக இருந்தாலும், இறைவன் உங்களுடைய இயக்கங்களைப் பார்க்கிறான் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்.”
— (சூர்ஆன் 4 : 135)

“பொய்ச் சாட்சி சொல்லுதல் பெரும் பாவமாகும்.”
— (நாயக வாக்கியம்)

கடந்த வெள்ளிக்கிழமை ஜும்ஆப் பிரசங்கத்தின்போது கதிப் கூறிய போதனைகள் சுலைமானின் உள்ளத்தில் முகிழ்த்து நிற்கின்றன.

“ஹதீஸையும், சூர்ஆனையும் பார்த்தால் எனது கஷ்டம் நீங்குமா?”

உள்ளம் போராட்டத்திற் சிக்கித் தவிக்கிறது.

படுக்கையிற் சாய்கிறார்.

ஃ

ஃ

ஃ

முதலாளியோடு பொலிஸ் நிலையத்திற்குச் சென்ற சுலைமான், சலீம் சொல்லிக் கொடுத்தபடியே சாட்சியங்களை ஒப்புவிக்கிறார். வழக்குத் தொடரப்படுகிறது. கோர்ட்டில் சுலைமானின் சாட்சியம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. காசிமுக்கு ஆறு மாதச் சிறைத் தண்டனை கிடைக்கிறது.

இந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாத காசியின் தாயினுடைய ஆவி பிரிகிறது. அவனது தங்கை ஓவென்று அலறுகிறாள். எங்கும் ஒரே சப்தம்.

திடுக்கிட்டு விழித்த சுலைமான் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறார். காலை இளஞ் சூரியனின் நீளக் கதிர்கள் காலதர் வழியாக நீண்டு வந்து துழாவுகின்றன. தான் கண்ட தெல்லாம் கனவு என்பதை உணர்ந்த சுலைமான் ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவராக - விசை முடிக்கிவிட்ட இயந்திரம் மாதிரி எழுந்து நடக்கிறார்.

ஃ

ஃ

ஃ

அதிகாலையிலேயே சுலைமானைக் கண்ட சலீமுக்கு உள்ளத் திலே இன்பக் கிணிகிளப்பு.

“என்ன சுலைமான் இவ்வளவு நேரத்தோட வந்திட்டாய்?”

“என்னை மன்னிச்சிக்கங்க முதலாளி. இந்தச் சாட்சியம் சொல்ல என்னால் இயலாது.”

சுலைமான் இருநூறு ரூபா நோட்டுகளையும் அங்கு கிடந்த மேசையில் வைத்துவிட்டு, வேகமாகத் திரும்பி நடக்கிறார்.

சலீமின் முகம் அனற் பிழம்பாகிறது. அந்த அறை முழுவதும் விம்மும்படி ஒரு உறுமல் உறுமுகிறார்.

“ நன்றியற்ற நாய்கள். ”

அவரின் வாயிலிருந்து பீரங்கி வெடிக்கிறதா ? எதிர் காலத்தைப் பற்றியே சிந்தனை இல்லாதவராக சுலைமான் நடக்கிறார். அவரது இதயம் காற்றைப்போல் இலேசாகிறது.

பூ. எஸ். தாலூத்

கவிதை - இலக்கியம் - இஸ்லாம் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடுடையவர். சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார். இஸ்லாம்-இஸ்லாமிய இலக்கியம் ஆதியன பற்றிய இவரது கட்டுரைகள் பல இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன. ஈழத்து முஸ்லிம் புலவர்களின் தமிழ்ப் பணியை விளக்கி வார இதழொன்றில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. ‘மறுவிலாத்தெழுந்த முழுமதி மாநயி’ என்பது இவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல். கொழும்பில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிகிறார். பிறப்பகம் ஏறாவூர்.

பிறைப்பண்ணையினின்

ஏழாவது வெளியீடு

ஈழத்து முஸ்லிம்களின்; கல்வி வரலாறு, அரசியல் வரலாறு, ஆரம்ப காலம், வளர்ச்சி என்பனவற்றைத் திட்டவாட்டமாக எடுத்துக்கூறும் முதல் நூல்

முஸ்லிம் கலைச்சுடர் மணிகள்

முஸ்லிம்களின் முன்னோடிகள் ஒன்பது பேரின் வாழ்க்கை வரலாறு முழுமையாக அடங்கிய நூல்.

ஆசிரியர். ஏ. இக்பால்

விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“முற்றத்து மல்லிகை”

ஈழத்து முஸ்லிம் கவிஞர் ஐம்பத்து எழுவரின் கவிதைக் களஞ்சியம் :

விலை ரூபா 2-50

தொகுப்பாசிரியர்

அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது

பிறைப்பண்ணை :: அக்கரைப்பற்று.

முஸ்லிம்

கதைமலர்

ஸபீஹா
பதிப்பகம்